

V Ý B E R č. 6 - 7 / 1985

na tému : Panna Mária a niektoré prejavy novodobého satanizmu

O b s a h :

Úcta k Panne Márii	1
Otec Štefan Vragaš :	
Účinok mariánskej modlitby u Pána Boha	2
Tri milióny veria na mariánsky zázrak	4
Slobodomurári v Československu	5
Komentár Kongregácie pre náuku viery: Nezlučiteľnosť medzi kresťanstvom a slobodomurárstvom	6
Gorazd Zvonický :	
Človek - obchodný artikel	9
Posaďnutie diablom	10
Prvá európska konferencia o desinformačných prostriedkoch totalitárnych štátov	15
Vážne varovanie	16
prof. Dr. Rio Preisner :	
O bytostne inej moci totality	20
Vilém Hejl - A.V.A. Ovsejenko :	
Stalin, portrét tyranstva	22
Slová na zamyslenie	29
Karel Jezdinský :	
Arkadij Ševčenko	30
Myšlienka dňa od Francois Mauriac "V čo verím"	34
Z histórie Stalinovho vyčistiťania v Rumunsku	35
Vilhelm Hejl - Jozef Čapský :	
V neľudskej krajine	36
Hry, ktoré sa hráme	39
Dokument o školení politických kádrov v Etiópii	42
Smutné výsledky sovietskeho hegemonizmu v Etiópii	45
Z krajiny, kde deti hynú ako muchy	46
Otec Anton Hlinka :	
Dokument z novembra 1984, určený v Československu pre vnútrostranícku potrebu o ateizácii východoslovenského kraja	47

Úcta k Panne Márii .

Vo zvestovaní sa začína naše vykúpenie, na ktorom verne spolupracuje nazaretská Paňa. My kresťania katolíci sa právom pozeráme na Paňu Máriu ako plnú slávy. Jej život a oslávenie sú pre nás povzbudením našej pozemskej púti, smerujúcej k večnému, oslávenému životu, ktorý nebeský Otec pripravil pre tých, čoho milujú - podobne, ako ho milovala počas svojho pozemského života Matka jeho jednorodého Syna, Paňa Mária.

Pri mariánskej úcte nemáme však zabúdať na skutočnosť, že Matka Božia pred svojím oslávením bola plnou b o l e s t i. Ona tiež musela žiť v neistote viery. Sväté Písmo ju nazýva blahoslavenou práve pre jej vieru. Vo všetkých rozhodujúcich chvíľach svojho života podrobila sa Bohu, ktorý ju volal. Nesmieme sa nazdávať, že Mária ihneď pochopila veľké veci, ktorý jej urobil Mocný v celom ich zmysle a dosahu.

Máriin život možno porovnať so životom mnohých prorokov, ktorí boli raz vyzdvihovaní ponad ľudské možnosti - a to im dávalo silu otriasť dejinami - inokedy boli zas ubití a v bezmocnosti i tme vyštavení neistote a búrkam života. Máriina viera zostala však vždy nedotknutá a nezlomná. To, čo sa odohralo na Golgote, prevýšilo silu jej chápania ešte viac ako všetko predošlé. Sila jej lásky a odovzdanosti do vôle nebeského Otca, ktorý jej pripravoval nové prekvapenie, natolko zmohutnelá, že so živou vierou mohla objasniť aj kríž, na ktorom zomiera jej poníženy a opustený Syn. Úzko spojená s Ním prežíva tieto chvíle poníženia a smrti. Preniká ju bolesť, ktorá je však neprémôcne. Prijíma ju, i keď azda nerozumie všetko dokonale. Skladá svoju nádej do Božieho plánu spásy a spája svoju obetu s obetou jej Syna za všetkých hriešnikov.

Paňa Mária je Matkou bolesti, ktorá sa však prostredníctvom prijatej bolesti stáva matkou života a víťazstva. Preto sa my, veriaci kresťania katolíci obraciame k Panně Márii s nádejou o pomoc, lebo vieme, že Ona chápe naše utrpenie, nakoľko sama prešla ťažkým utrpením. Obraciame sa k Nej o pomoc, lebo v Nej vidíme utrpenie, ktoré sa mení na večné víťazstvo. Ona predstavuje víťazstvo, ktoré zrodené z krvi, očistené od ľudskej zloby, víťazí láskou, ktorú už nemôže premôcť nijaká zloba a nenávisť.

Cirkevné učenie o Panně Márii nie je fantáziou básnikov alebo umelcov a tým menej výtvorom ľudských túžob. Je to dielo dejín spásy, završené Bohom. My sa pozeráme na Máriu ako na živú osobu, ktorá nemôže byť oddelená od Krista. Láska k Panně Márii nás privádza k Tomu, ktorý je stredobodom našej viery: ku KRISTOVI, k láske k blížnemu, k modlitbe, k sviatostiam.

Zdá sa, že s kultúrou a vzdelaním rastie aj nežnosť úcty k Márii. Na tomto poli sme však všetci rovnakí: vzdelať i nevzdelaní. Všetci sme bratmi a sestrami v Márii, ktorá je našou spoločnou Matkou. Preto ak ju chceme uctievať, musíme ju milovať skutkami v pravde a láske. Lebo Mária, úzko spätá s dejinami spásy - učí II. vatikánsky koncilurčitým spôsobom zjednocuje a odzrkadľuje v sebe základné pravdy viery. A preto keď sa o Nej káže a keď sa uctieva, privádza veriacich k svojmu Synovi a k Jeho obeti, ako aj k láske k Otcovi. No i Cirkev tým že hľadá slávu Kristovu, stáva sa podobnejšou svojmu vznešenému predobrazu, neprestajne rastúc vo viere, nádeji a láske a hľadajúc a plniac vo všetkom Božiu vôľu. Pamätajme si, že opravdivá nábožnosť a teda aj úcta Panny Márie nespočíva v nestálych citoch ani v akejsi márnej ľahkovernosti, ale že vychádza z pravej viery, ktorá nás privádza k uznaní vznešenosti Božej rodičky a pôbada nás k synovskej láske voči našej nebeskej Matke a k nasledovaniu jej čnosti.

Príspevok otca Štefana V R A G A Š A na tému

Účinok mariánskej modlitby u Pána Boha.

Známy holandský teológ a profesor Eduard Schillebeckx, uverejnil už viacero prác v oblasti dogmatickej a sakramentálnej teológie. Dogmatické hľadisko uplatnil tiež vo svojej publikácii o Panne Márii "Mária, Matka vykúpenia", ktorá vyšla v roku 1983 už po tretí raz. Najmä prvá časť knihy sa venuje doktrínálnym otázkam, súvisiacim so spoluúčasťou Božej Matky na vykupiteľskom diele, pričom sa autor vo svojom výklade vždy opiera o dvojjediné tajomstvo vtelenia a vykúpenia.

V druhej časti knihy sa zase osvetľuje zmysel mariánskeho kultu. Tu sa nachádza tiež stať "Účinok mariánskej modlitby u Boha". V tejto stati dominikánsky teológ páter Schillebeckx najprv podčiarkuje všeobecný ráz modlitby a potom uvažuje o r u ž e n e o v e j modlitbe. Tu autor pripomína, že pravá modlitba môže vskutku zmeniť tvárnosť zeme.

Modlitba sama osebe je vnútorným životom, životodárnym spojením medzi dvoma osobami, čo sa navzájom priateľsky zhováraajú: medzi Bohom a človekom. Je naozaj ťažké postrehnúť vzťah, ktorý jestvuje medzi jednoduchým, plynúcim časom a trvácnym dynamizmom večnosti. Najčastejšie si predstavujeme večnosť ako skalú, na ktorú narážajú búrky, ale nezanechávajú po sebe nijakú stopu. No Schillebeckx pokladá za omyl mysliet si, že Boh predurčil všetko presne chronologicky už predtým, než by sme si vykonali našu modlitbu. Večnosť, podľa peknej formulácie Gabriela Marcela, je rozmerom hĺbky, do ktorej vnikajú naše časné rozhodnutia a prosebné modlitby. Boh, na ktorého sa obraciam v modlitbe, nerozhodol vec skôr, než sme sa s Ním spojili a Ho prosili. Božie rozhodnutie sa totiž uskutočňuje vo večnej prítomnosti, čiže vo chvíli, keď naša prosba vstupuje do Božej večnej prítomnosti. A Boh vždy vypočuje modlitbu človeka, ktorý sa vie s Ním vnútorne zjednotiť.

Radikálny účinok kresťanskej modlitby sa ešte viac zintenzívni, ak sa naša modlitba predloží nebeskej Matke a ak Ona za nás mocne oročuje u Boha. I keď netreba hneď vidieť vo všetkom zázrak, jednako len musíme byť presvedčení o dôležitosti a mocnom účinku modlitby v kresťanskom živote. Ak sa napríklad utiekame k Panne Márii o uzdravenie chorého otca a ak sa chorý vskutku uzdraví, z praktického hľadiska sa to hodnotí ako výsledok lekárskej starostlivosti, no pre toho, kto sa na tento úmysel modlil, je uzdravenie odpoveďou Boha na jeho prosebné modlitby. Modliaci sa človek vykladá si totiž uzdravenie chorého ako dôsledok vlastnej viery a dôvery v Boha. Boh sa nepotrebuje starať o lekárske jednotlivosti uzdravujúceho procesu, pretože On ako Stvoriteľ a všemohúci Boh je príčinou každého uzdravenia a jeho stvoriteľská moc sa prejaví pri znovuzdravení chorého tak v lekárskej opatere ako aj v modlitbe na príhovor Panny Márie. Keď sa to tak vezme, bez našej modlitby by sa nebolo dosiahlo uzdravenie.

Toto presvedčenie podčiarkuje i známa mariánska modlitba svätého Bernarda: "Rozpamätaj sa, svätá Panna Mária, že nikdy nebolo počuť, žeby bol niekto opustený, kto sa utiekal pod Tvoju ochranu a Ťa prosil o pomoc alebo o príhovor".

Po takýchto úvahách sa prof. Schillebeckx v ďalšej časti zanyšľa nad ružencovou modlitbou. Táto modlitba má svoju psychologickú štruktúru, ale najmä dogmatický základ.

Pokiaľ ide o psychologickú stránku, ruženec nadobudol svoju podobu len pozvoľna, vychádzajúc zo základnej formy, ku ktorej sa vývojom

príležňovali ďalšie prvky. Je známe, že človek ako duchovná bytosť inklinoval k opakovaniu jednej a tej istej modlitby už v antických náboženstvách. Ide teda o všeobecný zjav ľudskej modlitby. Z psychologickkej stránky sa ruženec stotožňuje s modlitbou hodínok, pretože v oboch prípadoch ide o vokálnu a mentálnu formu modlitby. Rozdiel je iba v tom, že ústna modlitba ruženca používa vždy tú istú formulu.

Hlavným činiteľom v modlitbe človeka je vždy jeho duch. Inými slovami: modlitba stelesňuje meditatívny postoj ľudskeho ducha. Práve ruženec je meditatívnu modlitbou, pri ktorej sa duchovná pozornosť modliaceho raz sústreďuje na obsah anjelského pozdravu "Ave Maria", inokedy zase na tajomstvo ružencového desiatku. Kto sa chce do b r e m o d l i t' a dlhšie zotrvať v modlitbe, čoskoro odkryje pomoc, ktorú bezpochyby poskytuje ružencová modlitba. I keď pri ružencovej modlitbe treba dbať na recitované slová, ako aj na meditovanie tajomstiev, jednako netreba pri tom vyvíjať osobitnú námahu, ale jednoducho otvoriť Bohu svoje srdce a nechať sa preniknúť Božou prítomnosťou. Ide tu teda o úsilie h a r m o n i c k é h o v z t' a h u medzi Božou vôľou a vôľou modliaceho sa človeka, čo je vlastne základom každej modlitby.

Prof. Schillebeckx vidí celú hodnotu ruženca v dogmatickom základe. Ruženec sám osebe má svoje opodstatnenie v tajomstve spásy, t.j. vo vykupiteľskom diele, ktoré Kristus uskutočnil za aktívnej spoluúčasti Panny Márie. Takto je ruženec vyznaním viery, pretože obsahuje to isté, ako dogma o spásy. A keďže ružencová modlitba je všeobecne rozšírená, kresťanská katechéza ju môže využiť ako dôležitý prostriedok pre vieroučnú výučbu.

K d e s a v e r i a c i m o d l i a r u ž e n e c , m o c n e j š i e s a p r i m k ý ň a j ú k o b s a h u v i e r o u č n ý c h p r á v d , ktorých stredobodom je vždy Kristus a jeho vykupiteľské dielo. Ak sa modlíme ruženec, postupujeme popravde ako Panna Mária, ktorá zachovávala vo svojom srdci všetky tieto veci. M o d l i t b a p o m á h a i n á n p l n iť naše konkrétne poslanie na tejto zemi.

Schillebeckx sa veľmi prihovára z a r u ž e n c o v ú m o d l i t b u v r o d i n e ! Ruženec v rodine dáva rodinnej liturgii dogmatickú orientáciu a je výrazom vďačnosti voči Bohu za dielo spásy. Takáto rodina cíti, že Boh je zárukou rodinnej súdržnosti a že zároveň upevňuje v nej povedomie malého spoločenstva spásy!

- o -

8. decembra sa slávi sviatok Neпоškvrnenej Panny Marie, naše spoločnej Matky. Tento sviatok veľmi dobre zapadá do adventného obdobia, keď nám liturgia pripomína prvopočiatky prípravy na príchod Spasiteľa, ako aj začiatky Cirkvi bez škvrny a vršky.

Z cirkevného učenia vieme, že Panna Mária v prvom okamihu svojho počatia ostala zvláštnym darom milosti výsadou všemohúceho Boha, pre zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudskeho pokolenia, uchránená od každej škvrny dedičného hriechu. Ak sa pazeráme na podstatu dedičného hriechu nielen ako na nedostatok posväcujúcej milosti, ale aj ako na nedostatok spasiteľného vzťahu ku Kristovi, celkom výnimočné oslobodenie Márie od dedičného hriechu stáva sa prípustným chápaním viery, lebo Mária pre svoje poslanie v dejinách spásy bola Bohom predurčená pre živý a dôverný vzťah k jedinému pôvodcovi spásy. Zo základných náboženských právd tiež vieme, že dedičná vina spôsobila v človeku neporiadok a smrť a zanechala túžbu po dokonalosti, ktorú však človek nemôže dosiahnuť ani vo svojich najlepších jedincoch. Iba jedna ľudská bytosť bola obdarená pôvodnou dokonalosťou: bola to milostiplná, požehnaná medzi ženami, Matka Ježiša Krista, Panna Mária...

Presne pred tromi rokmi sa detom v Medugorji po prvý raz zjavi-
la Panna Mária. Odvtedy bolo 253 zázračných uzdravení preskúmaných
a čiastočne potvrdených lekárskou komisiou.

Pôda je tvrdá, vysušená a kamenistá. Rolníci namáhavo získavajú
z červenej pôdy pár tabakových listov, hrozno a figy. Nie je tu
ani jeden hostinec, nehovoriac už o obchode.

Medugorje patrí k najchudobnejším dedinám v Hercegovine. Napriek
tomu táborí na lúkach v okolí často viac ľudí ako v turistických
strediskách pri Jadranskom mori počas vrcholnej turistickéhoj sezóny.
Ale tak je tomu iba tri roky. Od 24. júna 1981. V tento deň 4 diev-
čatá a 2 chlapci na jednom poli po prvý raz uvideli "Gospu", Matku
Božiu. Keď sa tu bude sláviť tretie výročie, okolo 150 000 ľudí sa
zhromaždí pri kostole v Medugorji.

- Po Fatime v Portugalsku a Lurdyoch vo Francúzsku je táto juhoslo-
vanská dedina tretím miestom Máriinho zjavenia. Od oboch predchá-
dzajúcich sa Medugorje líši predovšetkým jednou vecou: Mária sa
tu zjavuje denne. Vždy v približne rovnaký čas, medzi šiestou a pol
siedmou večer. A vždy tým istým osobám: Ivanovi /18/, Vické /19/,
Ivanke /17/, Mariji /18/ a Jakobovi /12/.

Len Mirjama, 19 ročná, ktorá študuje v Sarajeve poľnohospodár-
stvo, nemá už viac žiadne videnia. Mirjama prezradila: "V priebehu
času prezradila Gospe každému z nás desať tajomstiev. Kto má všet-
kých desať, tomu sa už viac nezjaví". Pri tajomstvách sa má jednať
o predpovedanie veľkých katastrof. Len dva dni predtým, ako tieto
nastanú, smú mladí zbavení záväzku mlčať. Potom im je dovolené va-
rovať ľudí.

Viac ako tri miliony ľudí bolo v posledných rokoch v Medugorji
a veria odvtedy v zázrak. Františkánsky páter Tomislav Flašič /41/
opatruje vo farskej kancelárii v Medugorji 253 správ o zázračnom
vyliečení. Hovorí: "Všetky budú poslané do Ríma, do Vatikánu, kde
nezávislá lekárska komisia každý prípad podrobne prešetří."

Továrenský robotník Damir C. /23/ z Mostaru je presvedčený, že
ho Gospa zachránila a vyliečila. Jeho chorobopis je doložený lekár-
skym vysvedčením.

Damir C. mal v hlave vodný nádor. Voda tlačila na centrum rov-
nováhy. Päť operácií medzitým neprinieslo žiadny úspech. Pred dvo-
ma rokmi bol muž vysoký 194 cm s váhou 38 kg poslaný domov umrieť.
Jeho rodičia sa ale nevzdali. Otec ho 30 km niesol na rukách, z
Mostaru do Medugorja. Matka nabrala hlinu z miesta zjavenia a pri-
pravila z nej smrteľne chorému kúpele.

Dnes je Damir zdravý. Lekári si jeho vyliečenie nevedia vysvet-
liť.

Po správach o takomto a podobných prípadoch, medituje a prosí
páter Tomislav denne na záver večernej omše s chorými. Komu to ne-
stačí, môže podísť k oltáru. Stranou od oltára je malá kaplnka.
Tu kladie knaz a vizionári ruky na chorých.

"Medugorje" - hovorí páter Tomislav - nebude nikdy takým pútnym
miestom, ako sú napríklad Lurdy. O to sa postará politický systém
našej krajiny."

Naozaj režim už vyskúšal všetky prostriedky, aby odpratal kres-
ťanský zázrak v Medugorji z komunistického sveta. Doteraz sa to
však nepodarilo. Práve naopak: Každý nový útok štátu bol pre Me-
dugorje a jeho mariánske zázraky ďalší dôkaz pravdivosti.

"Keby bolo všetko len dohovorené a naučené" - vyjadrujú sa me-
dzi františkánmi z Juhoslávie - "v nijskom prípade by deti doteraz
nemohli prestať všetko to, čo im doteraz pripravili."

Keď deti svoje zážitky pred druhmi rokmi rozprávali miestnemu kňazovi, pátrovi Sofkovi, tento ich odmietol ako fantazírovanie. Až po dôkladných výskumoch a početných rozhovoroch s jednotlivými vizionármi sa nechal presvedčiť a získať prevec.

Bol uväznený, dostal pol druhu roka väzenia a potom dostal do duchovnej správy jednu obec, ktorá je od Medugorja vzdialená 80 km.

Deti už viac ráz odviedla polícia a s použitím všetkých psychologických trikov spracúvala a vypočúvala.

Napriek tomu sa doteraz nikto nedal týmto zdržať, aby nenavštívil kostol a miesto zjavenia. Obyvatelia Medugorja sa pretvorili na silné spoločenstvo veriacich, ktoré stojí za vizionármi napriek všetkým útokom štátnych orgánov.

Mladí si vytvorili modlitbové skupiny, ktoré, ako to Panna Mária vo svojich zjaveniach žiada, sa modlia za mier vo svete.

Kto čo len raz bol prítomný pri mariánskom zjavení, je presvedčený o tom, že sa s deťmi niečo deje, aj keď sa nevie čo.

Kňazná Regina von Habsburg-Lothringen hovorí o Máriiných zjaveniach: "Nikto, kto sem príde, sa nemôže ubrániť tejto neopísateľnej atmosfére. Jemto skutočne posvätná udalosť, ktorou Matka Božia, v každodenných rozhovoroch, ktoré vedie s deťmi z Medugorja, vyzýva ľudí, aby sa zasadili o zachovanie mieru. Je cítiť, že Mária je tu a to dodáva silu. Z tohto dôvodu som tu."

Zjaveniamajú pevný rituál: počas omše sú deti v malej kaplnke vedľa oltára a modlia sa Otčenáš. Počas modlitby si náhle a prudko klaknú na podlahu. Deťom sa zjasnia tváre a oči sa im uprú do daleka. Ich ústa sa neprestajne a vzrušene pohybujú, ale slová nie je počuť. Po niekoľkých minútach sa deti práve tak rýchlo postavia ako rýchlo si predtým klakli a Vicka, najstaršia medzi nimi povie: "Ode!" - to znamená : ide.

Wolfgang Prinz

Článok prevzatý z : Bunte Österreich, č.26/20.6.1984
Str. 104 - 106

- 0 -

Slobodomurári v Československu .

Lóže, ktoré v Československu za Rakúska boli v tajnosti, majú teraz plné právo rozvoja a nemusia tajiť svoju existenciu. Stačí, keď svoje stanovy s pacifistickými a humanistickými cieľmi si dajú schváliť úradne - a schválenie dostanú. Avšak toto právo v ČSR nepoužívajú, lebo sa nechcú svojou činnosťou chváliť. Ako slobodomurári v Čechách pôsobia, dozvedáme sa z chicagského slobodomurárskeho časopisu "Masonic Chronicler", ktorému poskytol správu Louis Peters, člen slobodomurárskej lóže, ktorý navštívil čsl. republiku. Z jeho listu vyberáme :

Libava, Československo, 19. júla 1924.

Čo sa týka tunajších slobodomurárov, sú ešte v plienkach. V Prahe sú celkove 4 lóže, v Plzni jedna. Pražské sa volajú: Ján Amos Komenský, Národ, Dielo, 28. október. Všetky sú podriadené loži Veľkého Orientu alebo veľkolóži Československa so sídlom v Prahe. Čs. veľkolóža bola uznaná najvyššou radou A.A.S.R. zo Spojených štátov a skoro všetkými veľkolóžami v Európe. Uradníci veľkolóže sú poväčšine 33. stupňa a korunovaní alebo v Lausanne vo Švajčiarsku alebo v Budapešti v Uhorsku alebo v Berlíne v Nemecku už pred vojnou /1. svetovou-pozn. prekl./ Väčšinou ide o mužov, ktorí t.č. rozhodujú o osude tejto krajiny. Jedna z najväčších úloh, ktoré chcú previesť, je odluka cirkvi od štátu, čo bude ťažké, lebo väčšina obyvateľstva je katolícka. Úspech sa však dostaví u mladších pokolení, ktoré sú vychované vo väčšej slobode a nie sú nútené prijímať katolícku cirkev, ako boli donucovaní ich otcovia...."

Hjas, roč. LIII. zo 7. októbra 1924, č. 3593.

Nezlučiteľnosť medzi kresťanstvom a slobodomurárstvom.

26. novembra 1983 vydala Kongregácia pre náuku viery prehlásenie o slobodomurárskych združeniach. Po viac ako roku môže byť užitočné vysvetliť význam tohto dokumentu.

Úsudok Cirkvi o slobodomurárstve bol hneď od začiatku záporný. K takémuto postoju ju viedlo mnoho praktických a vieroučných dôvodov. Netvrdila, že slobodomurárstvo je zodpovedné iba za podvratnú činnosť voči nej samotnej. Boli tu aj iné príčiny. Už v prvých pápežských dokumentoch o tejto otázke, hlavne v encyklike Leva XIII. "Humanum genus" z 20. apríla 1884, cirkevný učiteľský úrad odsudzoval slobodomurárske filozofické teórie a ponímanie morálky, pretože odporujú katolíckemu učeniu. Tieto názory bolo možné podľa Leva XIII. zhrnúť v podstate pod názov "racionalistický naturalizmus", z ktorého vychádzali i slobodomurárske proticirkevné plány a činnosť.

Tento pápež napísal vo svojom liste "Custodi", adresovanom talianskemu ľudu, 8. decembra 1892: "Treba si uvedomiť, že kresťanstvo a slobodomurárstvo sú zásadne nezlučiteľné, takže stať sa slobodomurárom značí vystúpiť z cirkvi".

Slobodomurárske stanoviská z vieroučného hľadiska bolo potrebné brať do úvahy i v rokoch 1970-1980, pretože táto Kongregácia bola v písomnom styku s niektorými biskupskými konferenciami, ktorých táto otázka zvlášť zaujímala, z dôvodu, že niektoré osobnosti z katolíckych kruhov už zahájili dialóg s predstaviteľmi slobodomurárskych lóží, ktorí vyhlasovali, že sa nestavajú proti Cirkvi, naopak, že na ňu hľadia priaznivo. Hlbšie a podrobnejšie štúdium celého problému priviedlo teraz Kongregáciu pre náuku viery k ešte silnejšiemu presvedčeniu, že zásady slobodomurárstva a kresťanskej viery sú u ž v s a m o m z á k l a d e n e z l u č i t e ľ n é !

Kongregácie nepozerala na to, či je praktický postoj niektorých slobodomurárskych lóží priateľský alebo nepriateľský voči Cirkvi. Vo svojom prehlásení z novembra 1983 išla viac do hĺbky a zobrala do úvahy tú najdôležitejšiu časť celej otázky, totiž nezlučiteľnosť hlavných zásad, čiže riešila otázku z hľadiska viery a morálnych požiadaviek. Ak vychádzame z tohto zorného uhla, ktorý nakoniec zodpovedá tradičnému cirkevnému stanovisku, ako to dokazujú vyššie uvedené dokumenty Leva XIII., vyplývajú z toho i nutné praktické dôsledky, ktoré platia pre všetkých veriacich, ktorí by sa prípadne chceli stať slobodomurármi.

Pokiaľ ide o tvrdenie o vzájomnej nezlučiteľnosti základných princípov, z niektorých strán možno počuť námietku, že podstatným znakom slobodomurárstva je práve to, že nikomu nevnučuje žiadne princípy v zmysle filozofického a náboženského presvedčenia, ktoré by boli záväzné pre všetkých členov, ale že sa skôr snazia spojiť dohromady - bez ohľadu na náboženské vyznanie a svetonázor - ľudí dobrej vôle na základe tých ľudských hodnôt, ktoré sú pre všetkých pochopiteľné a prijateľné. Slobodomurárstvo je údajne jednotiacim prvkom pre všetkých, ktorí veria v Tvorcu vesmíru a chcú záväzne usilovať o dodržiavanie hlavných mravných smerníc, ako sú napr. dané v Desatore. Tým údajne nikoho neodďaľujú od jeho viery, ale naopak, skôr prispievajú k jej upevneniu.

Na tomto mieste nie je možné diskutovať o mnohých a rôznych historických a filozofických otázkach, ktoré sa skrývajú v takýchto tvrdeniach. Po II. vatikánskom koncile nie je istotne potrebné zdôrazňovať, že aj Cirkev podnecuje ku spolupráci medzi všetkými ľuďmi dobrej vôle. Avšak vstup do niektorej slobodomurárskej lóže rozhodne p r e k r a - č u j e m e d z e tejto oprávnenosti spolupráce a má omnoho

významnejší a ďalekosiahlejší význam. Predovšetkým treba myslieť na to, že spoločenstvo tzv. slobodomurárov a ich morálne záväzky majú charakter postupne pokračujúceho a stúpajúceho systému symbolov, ktoré sú prísne záväzné. Prísny poriadok a zachovávanie tajomstva, ktoré tu prevláda, ešte viac zosilňuje váhu a význam súvislostí medzi symbolmi a presvedčením. Toto ovzdušie tajnosti je pre členov nebezpečné i tým, že sa môžu stať slepými nástrojmi plánu, ktorý vôbec nepoznajú!

Aj keď sa tvrdí, že u slobodomurárov relativizmus nie je považovaný za dogmu, napriek tomu je v skutočnosti členom predkladané symbolistické a relativistické ponímanie. Tým ovšem celková tendencia všetko relativizovať nie je v tomto morálne - rituálnom spoločenstve nijako odstránená. Naopak, stáva sa rozhodujúcou. V tom zmysle všetky náboženské obce a spoločenstvá, ku ktorým sa hlásia jednotliví členovia slobodomurárskych lóži, považujú sa za obyčajné zosobnenia širšej a nepostrehnuteľnej pravdy. Tým sa tiež hodnota týchto inštitúcií stáva nevyhnutne relatívna vzhľadom k tej väčšej pravde, ktorá sa prejavuje skôr v spoločenstve ľudí dobrej vôle, čiže v slobodomurárskom bratstve.

Pre kresťana katolíka nie je ovšem možné, aby udržiaval svoj styk s Bohom dvojakým spôsobom: aby od seba oddeľoval celoludskú formu, presahujúcu všetky vyznania a vnútornú kresťanskú formu. Jednoducho, nemôžeme udržiavať s Bohom dvojaký styk, ani vyjadrovať svoj vzťah ku Stvoriteľovi symbolickými formami dvojakeho druhu. To by bolo niečo úplne odlišné od tej spolupráce - ktorá je pre neho samozrejماً - so všetkými, ktorí sa usilujú o dobro, hoci pritom vychádzajú z rôznych zásad. Na druhej strane katolícky kresťan nemôže mať súčasne plnú účasť na spoločenstve kresťanského bratstva a pritom pozeráť na svojho kresťanského brata zo slobodomurárskeho hľadiska ako na nezasväteného laika. Aj keby tu nebol výslovný záväzok vyznávať relativizmus ako učenie, napriek tomu má bratstvo, prikláňajúce sa k relativizmu, svojou vnútornou logikou v sebe silu pretvoriť štruktúru viery a jeho vyznanie tak hlboko, že by nemohla byť prijateľná pre kresťana, ktorý má rád svoju vieru.

Toto prevrátenie základnej štruktúry vyznania viery sa okrem toho väčšinou uskutočňuje nenásilne a pomaly, takže si to človek ani nevšimne! Z pevného pripútania sa k Božej zjavenej pravde v Cirkvi, sa takto stane obyčajná príslušnosť k cirkvi ako k inštitúcii, ktorá sa potom považuje za jednu z mnohých iných možných a rovnako platných prejavov celkového zamerania človeka na večnosť. Pokušenie ísť touto cestou je dnes o to silnejšie, že naplno zodpovedá rôznym presvedčeniam, ktoré prevládajú v súčasnom modernom myslení človeka. Názor, že pravdu nemožno spoznať, je typickým rysom nášho obdobia a súčasne aj jedným zo základných príčin jeho všeobecnej krízy.

S prihliadnutím ku všetkým týmto rysom, vyhlásenie Kongregácie pripomína, že v Cirkvi stále platí zákaz vstupu do slobodomurárskych združení a že veriaci, ktorí do nich vtúpia, sa tým nachádzajú v stave ťažkého hriechu a nesmú pristupovať ku svätému prijímaniu. Týmto poslednými slovami Kongregácia dáva najavo, že vstup k slobodomurárom je objektívne ťažkým hriechom! Tým, že upozorňuje, že členovia slobodomurárskeho združenia nemajú prístup ku svätému prijímaniu, chce osvietiť svedomie veriacich a ukázať im následky ich členstva v slobodomurárskych lóžach!

Kongregácia nakoniec vyhlasuje, že miestnym cirkevným úradom a predstaveným nepriškúcha vyjadrovať sa o povahe slobodomurárskych združení tak, aby sa tým odvolávalo to, čo bolo vyššie uvedené. Preto sa text odvoláva aj na iné vyhlásenie zo 17. februára 1981, v ktorom si Svätá Stolica vyhradzuje pre seba právo akéhokoľvek rozhodnutia o povahe týchto združení, ktorým by sa odvolávala platnosť § 2335 cirkevného zákonníka.

I tento nový dokument Kongregácie z decembra 1983 vyjadruje rovnaké výhrady voči vyhláseniam, ktoré nie sú v zhode s týmto rozhodnutím: o nezlučiteľnosti slobodomurárskych princípov s katolíckou vierou. Tiež upozorňuje, akým závažným skutkom je zapísať sa do slobodomurárskej lože a aké dôsledky z toho vyplývajú pre pripustenie ku svätému prijímaniu. Táto smernica ukazuje, že napriek rozdielnym postojom voči Cirkvi rôznych slobodomurárskych smerov, Svätá Stolica v všetkých nachádza určité spoločné zásady, ktoré treba hodnotiť rovnakým spôsobom.

Pri redakcii tohto vyhlásenia, Kongregácia nemala v úmysle zľahčovať snahy tých, ktorí s jej príslušným povolením sa pokúšali nadviazať dialóg so slobodomurárskymi predstaviteľmi. Pretože tu však je možnosť, žeby sa medzi veriacimi mohol rozšíriť chybný názor, že totiž členstvo v slobodomurárskej loži je teraz už povolené, Kongregácia považovala za svoju povinnosť oboznámiť ich s právoplatným cirkevným postojom v tomto ohľade a upozorniť ich, že takéto členstvo je nezlučiteľné s katolíckou vierou!

Totíž iba Ježiš Kristus je Učiteľ pravdy a iba v ňom môže kresťania nájsť svetlo a silu pre život podľa Božieho plánu, aby v ňom pracovali pre ozajstné blaho a dobro svojich bratov. VR, 18.3.85-č.

- 0 -

Jur Kaza Mátějov: Proti slobodomurárom.

... Videl som fotografiu jedného slobodomurárskeho diplonu. Na diplome je rebrík 33 stupňový. Pod rebríkom je had s tromi hlavami a rebrík je postavený nad drakom, aby mu rozdlávil hlavy. Drak v prvej hlave drží meč, druhá hlava má kráľovskú korunu a tretia pápežskú.

Obraz diplomu je symbolický. Rebrík je slobodomurárstvo, stupne rebríka sú rozličné stupne slobodomurárstva. Hlava s mečom znamená vojsko, políciu a svetový poriadok. Hlava s kráľovskou korunou je obrazom svetskej vlády a hlava s pápežskou korunou znamená Cirkev. Z toho vidieť jasne jeho ciele: na svete zničiť Cirkev, svetskú vládu a každú vojenskú moc, aby sa na ich miesto mohla postaviť vláda slobodomurárska. Preto nešetria nič, ničia, rúcajú a podkopávajú. Do nižších stupňov 33-stupňového rebríka berú hocikoho. Hovoria všeobecné frázy o pokroku, osvete, humanite, slobode, bratstve a pod. Tu skúmajú ľudí. Do vyššieho stupňa berú tých, ktorí zodpovedajú ich cieľom. Taktó postupujú do vyšších stupňov. V predposledných stupňoch sú vočovnia, posledný stupeň zastupuje ich hlavu-pápeža slobodomurárov.

Kto pozná ich reči v najnižšom stupni, môže si myslieť, že ide o dobrodincov ľudstva. Kto vie viac, spozná, s kým má do činenia. Je to organizovaný generálny štáb veľkého svetového vojska bezbožníkov.... PESJ, 1936, str. 370-373-výber

Z Ruska prišla správa do Vatikánu, že boľševici dosiaľ zabili 67 biskupov a 18 500 knazov alebo ich unučili vo väzeniach. Ďalej zavreli ešte 200 iných katolíckych alebo pravoslávnych biskupov a 27 000 knazov. Do konca r. 1934 zavreli 28 935 kostolov. /Kipa/ PBSJ, 1935, str. 72.

ČLOVEK - OBCHODNÝ ARTIKEL.

Človek ako obchodný artikel, ktorý možno predať alebo kúpiť, nie je objavom atomického veku. Ani Judáš neobjavil nič nového, keď si zaobchodoval so svojim Učiteľom a so Spasiteľom sveta: "Čo mi chcete dať...?" /Mt 26, 14/.

S človekom sa obchodovalo už dávno predtým. Synovia patriarchu Jakuba tiež predali svojho brata Jozefa. Preto moderný obchod so športovcami a s občanmi Sovietskeho zväzu má staré, prastaré korene. Iba okolnosti sú nové. A nová je aj odpoveď na otázku, koľko stojí človek. Ale odpoveď na túto otázku závisí od odpovede na otázku, čo je človek. Ide totiž o dôležitý artikel.

Marxistická filozofia definuje človeka veľmi povrchno ako výrobcu a spotrebavateľa, a preto stanovila zásadu: Od každého sa vyžaduje toľko, koľko môže produkovať, a každému sa dáva toľko, koľko spotrebuje.- Ale je tu ďalšia, veľmi vážna otázka, či Karol Marx bol ozajstným filozofom, alebo len mystickým fantastom. Lebo pre vytvorenie filozofického systému nestačí pseudomystika a fantázia, ale načim rozum, a predovšetkým zdravý rozum!

Kresťania, a vôbec veriaci v Boha, majú o človeku iný pojem. Už pred tisícročiami ho vyslovil Bohom osvietený um: "Bože, čože je človek, že naň pamätáš, a syn človeka, že sa oň staráš? Veď si ho spravil málo menším od anjelov, korunoval si ho ctou a slávou. Zveril si mu vládu nad výtvorom svojich rúk a všetko si mu položil pod nohy" /Ž 8, 5-7/.

Nedávny cirkevný koncil v dokumente o Cirkvi v súčasnom svete veľmi vznešene sa vyslovil o človekovi, ktorý "si právom myslí, že prevyšuje vesmír svojím umom, ktorým je účastný na svetle Božieho umu". Z tohto presvedčenia plynie ďalšie konštatovanie, charakteristické pre náš atomický vek: "Dôstojnosť ľudskej osoby si naši súčasníci čoraz viac uvedomujú a rastie počet tých, čo sa dožadujú, aby ľudia mohli konať podľa svojho vlastného úsudku a požívali zodpovednú slobodu, teda aby nekonali z prinútenia, ale z presvedčenia a s vedomím zodpovednosti".

Náš terajší pápež už pri nástupe na svätopeterský trón - ak to možno nazvať trónom a nie skôr krížom - stále a veľa hovorí a píše o človeku, o jeho osobnosti ako o vysokej hodnote, ku ktorej nesiahá krátkozraký marxistický materializmus. Na tomto fronte stojí zoči-voči komunistovi, ktorí proti nemu zúria všetkými možnými zbraňami.

V materialistickej filozofii, ktorú vyznáva komunizmus, nieto opornej plochy pre slobodu a dôstojnosť človeka, lebo sa naň hľadí iba ako na organizovanú hmotu, a nejestvuje v ňom nič, čo by ju presahovalo. Autorita je na to, aby ovládala hmotu, teda aj človeka, a jeho záujmy podrobila záujmom celku.

Sovietske Rusko je toho jedinečným dôkazom. Ľud tejto nešťastnej krajiny sa ocitol v hroznom otroctve ako obeť päťročnic a strany.

Najnovším eklatantným príkladom tohto zotročenia je nositeľ Nobelovej ceny Andrej SACHAROV. Čitateľ pozná jeho prípad z komunikačných prostriedkov /západných-pozn. zost./. Tu nič nepomáhajú intervencie z vysokých miest. Otrokári neuvolnia putá svojich otrokov. A okrem slobody oberajú svoju obeť aj o dobré meno.- Dobrý sedliak vychváli kus dobytku, ktorý má na predaj. Komunistické autority to robia naopak: pohanili a znevážili Sacharovcov ako obeť alkoholu a jeho následkov. Ale za ten znehodnotený "predajný ľudský artikel" si žiadajú - vždy podľa západnej tlače - príliš vysokú cenu: odzbrojenie slobodnej Európy!

Posadnutie diablom

S týmto problémom sa dostávame do styku aj teraz, na konci 20. storočia. Samotný problém posadnutosti je veľmi starý. Viackrát je opísaný aj vo svätom Písme, ale jeho pôvod siaha ešte ďalej. Možno povedať, že je starý ako ľudstvo. Jeho korene možno hľadať v onom historickom "nonnserviam", načo nasledovale porážka mocností zla, vedených Luciferom a víťazstvo anjelov, vedených Michalom archanjelom. Diabol sa vždy pokúšal a aj teraz sa pokúša získať na svoju stranu duše a robí to mnoho razy aj tým spôsobom, že posadne človeka. O tejto skutočnosti pojednáva kniha P. Adolfa Rodewyka, S.J. "Posadnutosť diablom v zornom uhle Rímskeho rituála", vydanéj v roku 1963.

Existuje posadnutosť ?

S týmto pojmom sme sa prvýkrát stretli na hodinách náboženstva, kde sme počúvali rozprávanie katechéty, ako Pán Ježiš uzdravoval chorých, ale aj posadnutých. Vo všeobecnosti sa vie, že celá vec má čosi spoločné s čertom a že posadnutí zúria. Často sa aj hovorí: "Reve ako posadnutý".

O posadnutosti existuje málo kníh. V Nemecku je najznámejšia od farára P. Suttera "Satanova moc a pôsobenie", preložená aj do slovenčiny pod názvom "Satan v Illfurte".

Knihá pojednáva o dvoch chlapcoch, ktorí žili v Illfurte pri Mühlhausene v Alsasku. Starší Teobald sa narodil 21.8.1855 a jeho mladší brat Jozef 29.4.1857. Posadnutie u oboch začalo v septembri 1865. Prvý mal skoro 10 a druhý 8 rokov. Posadnutie trvalo neprerušene 4 roky, takže všetci pozorovatelia mali dost času pozoruhodné a zaujímavé stavy dôkladne preskúmať a študovať.

Z farského archívu sa dozvedáme, že v prvých dvoch rokoch, kedy boli často pripútaní k lôžku, stalo sa, že za hodinu dva až trikrát si úplne neprirodzene zaplietli nohy na spôsob povrazu a to tak pevne, že bolo úplne nemožné ich oddeliť. Inokedy sa postavili na hlavu a držali telo vo výške a opäť žiadnym spôsobom nebolo možné ich vrátiť do normálnej polohy, až kým diabol nenechal svoje obeť na pokoji. Ak niekto položil do postele ruženec, kým spali, v momente vyskočili z postelí a nevrátili sa do nej, dokiaľ tam bol ruženec. Stalo sa, že jeden z chlapcov sedel na stoličke. Tu sa stolička s ním zdvihla do výšky, potom opäť spadla, takže stolička bola v jednom kúte a chlapec v druhom. Raz sedela matka s jedným chlapcom na lavici a tiež bola zdvihnutá do výšky a potom spustená dole, ale nič sa jej nestalo. Chlapcom častokrát išla z úst žltá pena, perie, tráva. Často mali aj šaty pokryté perím, ktoré veľmi zapáchalo. Keď boli chlapci na dvore alebo v záhrade, vyšplhali sa ako mačka na najvyššie konáre, ktoré sa však nezlomili. V izbe, kde chlapci bývali, bola mnoho razy neznesiteľná horúčosť, takže tam nikto nemohol vydržať, ale kachle v izbe neboli. Matka, ktorá s nimi bývala, nemohla tú páľavu vydržať. No keď pokropila izbu svätenou vodou, nastala normálna teplota.

Často neviditeľné ruky odrazu roztrhali záclony, zavreté okná sa v momente otvorili, celý dom sa triasol ako pri zemetrasení. Keď k nim prišiel duchovný alebo dobrý katolík, chlapci sa schovali pod posteľ. Keď ich však navštívil vlašný katolík, prejavili veľkú radosť a volali: "Ten je náš. Takí by mali byť všetci, to by bolo dobre!"

Keď prišiel Teobald do ústavu v Schiltigheime, kde sa mal konať exorcizmus, diabol tri dni neprehovoril ani slova. Až na štvrtý deň večer o ôsmej hodine sa ozval: "Som tu a som zúrivy!" Sestra, ktorá mala službu, sa ho spýtala: "Kto si?" - "Som pán temnôt!" Vtedy mal hlas ako teľa. Chlapec bol vtedy úplne šedivý a nepoznal ani vlastnú matku. Ak mu niekto podal časť odevu, v ktorom bol zašitý agňuštek, roztrhal podšívku a posvätnú vec vyhodil. Cirkevná vrchnosť v tom

prípade spoznala, že sa jedná o posadnutie /podľa kritického rozumu/ a podľa toho aj konala. Chlapci boli napokon exorcizmom zbavení diabla.

Vynára sa však otázka, či aj dnes môžeme hovoriť o posadnutosti, keď vo svetle modernej vedy sa stretávame napríklad s

h y s t é r i o u - pri ktorej sa vyskytujú tiež podobné stavy: osoby zúrivo vykrikujú, telo sa točí, hlava sa hádže z boka na bok, na tvári vidieť zdesenie, hnev, zúrivosť. Rozšírené oči sú upnuté na jeden bod, alebo sú vyvrátené, takže vidieť len bielka. V zúrivosti ničia všetko, čo im príde do cesty, trhajú si šaty, škriabu prsia a vidieť, že tieto osoby úplne stratili vedomie;

e p i l e p s i o u. Aj vo svätom Písme sa spomína chlapec, ktorého Pán Ježiš uzdravil. Tiež mal penu na ústach, ale hovorí sa o ňom ako o epileptickom chlapcovi, nie o posadnutom /Mk 9, 14/27/. Táto choroba bola známa už v staroveku a stretávame sa s ňou často i dnes. Aj keď sa na prvý pohľad zdá, že posadnutosť a epilepsia sú si veľmi podobné, nemôžeme povedať že sa jedná o tú istú vec. Sú tu podstatné znaky, ktoré oba prípady rozlišujú. Epileptikov môžeme kropiť svätenou vodou - a nevidieť na nich žiadne účinky. U posadnutých pôsobenie svätenej vody je očividné.

Ďalej sú známi mnohí **p s y c h o p a t i**, o ktorých tiež nemôžeme povedať, že sú posadnutí.

Preto je potrebné prísne rozlišovať, čo je posadnutosť a čo je choroba /hystéria, epilepsia, schizofrénia, paranoia a pod/. V ďalšom texte bude poukazané na špecifické znaky, ktorými sa posadnutosť odlišuje od spomínaných chorôb. Ani svätá Cirkev sa nemôže blamovať, ale musí vo svetle Rímskeho rituálu podozrivý prípad tak dlho skúmať, až je úplne jasné, že sa jedná o posadnutosť a potom sa môže podľa toho konať. Na príkladoch illfurtských chlapcov kaferského dievčata Germany Cele a z novších dejín aj prípad Magda /dva posledné prípady ešte v ďalšom osvetlíme/ je vidieť, že sa jedná o posadnutosť.

Podstata posadnutosti .

Posadnutosť nie je klinickým, ale teologickým problémom. Všeobecne možno povedať, že pri posadnutí zlý duch sa zmocní tela človeka a urobí si v ňom sídlo. Je to teda telesný zjav a je rozdiel medzi pokúšaním zlého ducha, keď tento nevádza dušu na zlý skutok a - a posadnutím. Podľa Waffelaerba vyžadujú sa k posadnutiu dve veci :

1. zlý duch musí byť skutočne prítomný v tele človeka,
2. musí vládnuť týmto telom a samozrejme aj jeho dušou.

Zlý duch netvorí s telom takú jednotu ako duša, nezaberá miesto duši, ale pôsobí ako podnecovateľ zvonku.

Kto sú zlí duchovia?

Zlí duchovia sú anjeli, teda čisti duchovia /bez tela/. Ako duchovia majú rozum a slobodnú vôľu ako anjeli. Ich rozum je však zatemnený. Veci poznávajú v jadre, v ich podstate.

Posadnutosť vo svätom Písme.

Vo svätom Písme Nového zákona je často reč o posadnutí. Evanjelisti často píšu o tom, ako Pán Ježiš vyhánal zlých duchov /posadnutý z Gerazy- Mk 5, 1-20; posadnutý chlapec- Mk 9, 13-28/.

Z dejín posadnutosti .

Bolo už povedané, že posadnutosť sa objavuje už v časoch Pána Ježiša, ale známa bola aj po jeho nanebovstúpení /apoštoli vyhánali zlých duchov/. Spomína ju i Tertulián, sv. Ambróz, objavuje sa i v stredoveku a ako sme spomenuli Illfurt, objavuje sa i v novoveku:

Posadnutosť sa môže vyliečiť iba exorcizmom podľa Rituale Romanum. Exorcizmus môže byť malý, veľký, súkromný, slávnostný.

Sväté a posvätené predmety.

sú významným pomocníkom pri určovaní a spoznávaní posadnutosti: kafrské dievča Germana Cele reagovala napr. na svätenú vodu /"Daj to preč, páli ma!"/, na obyčajnú vodu nie. Reagovala aj na relikvie, hoci boli schované medzi inými predmetmi.

Aj chlapci z Illfurtu sa stali zúrivi, keď sa k nim priblížili s ružencom alebo so svätenou vodou. Odpor k posväteným veciam je teda jednou zo známok posadnutosti.

Poznávacie znaky posadnutosti.

Ako spoznáme, že ide o posadnutosť?

1. Podozrenie z posadnutosti :

- a/ rýchla zmena na zvieracie spôsoby,
- b/ ťažký spánok,
- c/ keď sa niekto upíše diablovej,
- d/ keď niekto volá diabla na pomoc,
- e/ zúrivosť.

2. Vážna domnienka, že ide o posadnutosť:

- a/ neprirodzené hlasy a zavýjanie,
- b/ zlý výraz tváre,
- c/ veľký nepokoj, postihnutý neobsedí na jednom mieste,
- d/ výskyt takých síl, aké človek nie je schopný produkovať.

3. Znaky, ktoré dávajú istotu o posadnutí :

- a/ okamžitá schopnosť cudzích rečí,
- b/ vedomosť o veciach, ktoré predtým nepoznal,
- c/ spoznanie skrytých vecí, napr. spáchané hriechy,
- d/ neschopnosť vysloviť meno Božie, Pána Ježiša, svätých, neschopnosť modliť sa,
- e/ vydesenie, zľaknutie, keď sa prinesie svätá Hostia, relikvia, svätená voda,
- f/ pri donosení do kostola vykrikuje a pod.

Pri určovaní známok posadnutosti je potrebné všetko starostlivo zvážiť a posúdiť, lebo napríklad pri znakoch pod 3 a/ a c/ je potrebné vylúčiť svätosť života.

Osvetlime si teraz niektoré z uvedených kritérií :

Okamžitá znalosť cudzích rečí :

V 14. storočí bol známy prípad, že jeden človek v Nemecku, ktorý nevedel ani čítať ani písať, hovoril plynne po latinsky. Po exorcizme však o tom nič nevedel.

Illfurtskí chlapci- Nemci, rozprávali plynne po francúzsky, anglicky, latinsky, rozumeli aj rôzne francúzske a španielske dialekty.

Germana sa nikdy neučila cudzie reči, ale hovorila po poľsky, nemecky, francúzsky a iné reči, z ktorých nikdy ani len slovko nepočula.

Pri tomto kritériu je dôležité, že osoba vie odrazu hovoriť cudzími rečami /treba vylúčiť prípady, keď sa človek ako dieťa učil nejakú cudziu reč a potom ju zabudol/ alebo stav pri hypnóze, keď hypnotizovaný povie niekoľko slov alebo viet, ktoré mu hypnotizér nariadil.

U posadnutých tieto plynne rozprávajú a na otázky odpovedajú. Táto znalosť po pominutí krízy zanikne.

Poznanie skrytých, vzdialených vecí:

Posadnutí veľmi citlivo reagujú na kňaza, na sväté osoby /Germana: "Baba, otec, páter ide, práve vychádza z izby!"/.

Chlapci v Illfurte predpovedali skorú smrť známych osôb - prejav sily, ktorá prevyšuje ľudské schopnosti.

Rýchlosť zmeny miesta,

ako napr. v prípade bratov Panzini /1901-1905/. 8-ročný Pavol a 7-ročný Alfréd jedného dňa o 9,00 hod. boli ešte vo svojom bydlisku Ruvo v Apúlii, o 9,50 hod. boli už 14 km ďalej v Motette.

Druhý raz išiel jeden z nich o 12,00 hod. vziať víno k obedu. O 12,30 hod. zmizol aj s bratom a o 13,00 hod. sa našli na mori na lodi asi 3 km, ktorá smerovala do Trinitapolisu. Keď začali plakať a chceli ísť domov /lodník priznal, že akýsi neznámy za nich zaplatil/, vysadili ich na zem, odkiaľ ich neznámy kočiš vzal a odviezol domov. Doma boli o 15,00 hod. Takéto tŕajomné cesty sa častejšie opakovali.

Ďalej sú známe prípady vznášania sa vo vzduchu. Opačný prípad, keď posadnutý je taký ťažký, že ho nie je možné pohnúť z miesta, stal sa roku 1927 v Číne, v misii Hanan, meste Juran.

Zjav ohňa :

Germana prišla do kuchyne pre deti, kde ešte tleli uhličky. Naraz vyšľahol z nich mohutný plameň. Všetci s krikom utiekli, Germana sa smiala a odišla. Keď odišla, znova iba niekoľko uhličkov pod popolom ďalej. slabo tlelo.

Infestácia :

V Germaninom prípade bolo počuť o 10,00 hod. búchanie na dvere zvonku a na dvere vo vnútri domu. Páter s jedným bratom, ozbrojený vyšli von, ale nikoho nevideli. V tom sa ozvalo klopanie na iné dvere, potom na dverách kde bývali bratia, na maštali, v sklade. O 11,15 hod. klopanie prestalo.

V Illfurte Teobald raz kričal, že má v hlave vši. Snažili sa mu ich odstrániť, ale zbytočná námaha. Až otca napadlo vziať svätenú vodu a v mene Najsvätejšej Trojice rozkázal, aby zjav zmizol. Stalo sa tak.

Všetky tieto prípady sú dôkazom posadnutosti.

Pri posadnutí je veľmi dôležité rozpoznať, či sa skutočne jedná o posadnutie alebo len o chorobu. V prípade, že ide naozaj o posadnutosť, na nariadenie biskupa nastáva čas vyhnúť zlého ducha. Biskup má určiť ako exorcistu kňaza zbožného, múdreho a bezúhonného života.

Exorcista musí prípad najprv dôkladne skúmať a starostlivo voliť otázky. Pri otázkach diabol povie počet - kolíky sú v posadnutom nastavení a aj svoje mená. Známe sú mená Herodes, Kain, v Illfurte Oribas a Ypés, v iných prípadoch Solatiel, Samo, Atilla, Hano, u Germany to bol Mälek.

Göres hovorí, že najlepší temperament na posadnutie je melancholický a cholericický temperament v ich najhoršej podobe.

Príčinou posadnutia môže byť osobná vina, prekliatie, spolok s diablom. Stalo sa však, že aj celkom nevinný človek môže byť posadnutý. Roku 1887 bol vyhnutý diabol z jedného reholného brata. Keď sa exorcista spýtal, na akom podklade posadol diabol brata, dostal nepochopiteľnú odpoveď: "Aby sa oslávila Božia moc". A potom celkom jasne: "Žiaden podklad, bola to vôľa Božia!"

V roku 1811 diabol povedal aj kázeň cez posadnutú Annu Máriu Wirtenbergovú, ako ju zachytil Klaus Wolf z Rippertschwandu. Diabol začal:

"Musím ti niečo povedať, ako my zvädzame ľudí. Ľuďom hovoríme: nie je to tak, ako sa to hovorí a učí a ako starí verili, to je hlúposť; pravé náboženstvo nie je také, musí sa počúvať rozum. Čo sa nemôže pochopiť, nemusí sa veriť. Čo sa týka úcty Veľkej Pani /Márie/, ľuďom tvrdíme: čo to osoží, to nie je podstatné. Musí sa zostať pri podstatnom. Oni nerozumejú, že tým práve strácajú podstatné, tiež to, že Najvyšší ju veľmi miluje, ako seba. Áno, keď ona prednesie Najvyššiemu niekoľko slov, splní sa všetko, ako si žiada. Ruženec je najlepšia modlitba. Jediné Ave siaha až do očistca, až na miesto múk, lebo keď sa človek modlí "Zdraváš Mária, milosti plná", Veľká Pani sa teší a my sme nahnevaní. Ľuďom tvrdíme, že ruženec je nepotrebný, že to je len zvyk, táranina. Na ruženec sme v pekle nahnevaní, tiež na škapuliar. Mnohí našli milosť iba tým, že nosili škapuliar. Naším cieľom je toto všetko zničiť.

Musím ti povedať aj o nebeských radoostiach, ale beda, pre mňa nie je už žiadna nádej. Najväčšia radosť v nebi je hľadieť do tváre Božej. Počuj, keby som mohol pozeráť len krátky čas, podstúpil by som všetky muky a vytrpel by som muky každého druhu cez milióny rokov, ale beda, pre mňa nie je už nádej.

Poviem ti aj o našom trápení. Ľudia veria, že je to plameň. Je to plameň, ale nie podľa ľudských predstáv, je to plameň pomsty. Najväčší trest pre nás je hnev Najvyššieho a my ho máme stále pred očami, beda nám.

Musím ti aj to povedať, aký hnusný je hriech. My diabli sme takí hnusní, že keby nás niekto z vás videl, v momente by zomrel. Preto nás Najvyšší skryl pred vašimi očami. Tak isto je hnusný aj hriech - a to máme stále pred očami, ó beda nám".

To je v krátkosti podaný obraz posadnutia zlým duchom, ako nám ho podáva P. Adolf Rodewyk, S.J.

Snáď sa vyskytne otázka, prečo Pán Boh dopúšťa na ľudí také skúšky? A odpoveď: V mnohých prípadoch sú na vine samotní ľudia. Poznáme učenie cirkvi o slobodnej vôli. Pán Boh nám dal slobodnú vôľu, takže každý sa slobodne rozhoduje, či chce robiť dobro alebo páchať zlo. A v tom je práve veľká zásluha človeka, že sa slobodne rozhoduje pre dobro. Z uvedeného sme videli, že v mnohých prípadoch posadnutie si zapríčiňujú ľudia sami: prekliatie, upísanie sa diablu, volanie diabla na pomoc a pod.

Ako vo všetkom, aj tu platí, že nakoniec sa potvrdzuje pravda Božia a diabol mocou kňazovho slova-exorcizmu, musí po dlhom ale márnom boji opustiť i človeka.

Preto je dnes potrebné vrúcnejšie sa modliť: "a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého". A "svätý Michal archanjel, bráň nás v boji proti zlosti a úkladom diabla, buď nám ochranou. Pokorne prosíme, nech mu rozkáže Boh, a ty, kňeža vojska nebeského, mocou božskou zažeň do pekla Satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší po svete potulujú. Amen. /Lev XIII./

Z diela:

P. Adolf Rodewyk, S.J.: Die dämonische Besessenheit. In der Licht des Rituale Romanum, 232 strán, 2. vyd.

Ďalšie diela:

P. Adolf Rodewyk, S.J.: Dämonische Besessenheit heute. Tatsachen und Deutungen. Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg, 4. Auflage, 1976, 272 S.

P. Sutter: Satan v Illfurte.

Prvá európska konferencia o desinformačných prostriedkoch totalitárnych štátov.

Išlo o prvú významnú konferenciu tohto druhu. Zorganizovala ju protitotalitná skupina "Resistent International" so sídlom v Paríži, v spolupráci s Európskym inštitútom pre bezpečnosť.

Skupina "Resistent International - Medzinárodný odboj" vznikla v roku 1983 pod predsedníctvom sovietskeho disidenta v exile, Vladimíra BUKOVSKÉHO.

Európsky inštitút pre bezpečnosť založilo v roku 1981 osem členských štátov Európskeho parlamentu. Poslaním tohto inštitútu je hľadať spôsoby, ako položiť základy trvalej bezpečnosti v Európe a ako ich naďalej rozvíjať.

Na otváracom zasadnutí konferencie v stredu ráno bol prvým rečníkom zakladateľ a dlhodobý riaditeľ francúzskej protišpiónážnej služby Roger Bibeau. Poukázal na to, že ako prvý v novodobých dejinách začal o potrebe desinformácie otvorene hovoriť Lenin, keď založil prvú sovietskú tajnú políciu ČE-ka. Bibeau varoval, že západné demokracie sa nesmú stať obeťmi svojej nerozhodnosti a že musia uplatniť svoje právo na sebaobranu. Podľa jeho mienky treba zdokonaľiť zákonodárstvo demokratických štátov a venovať osobitnú pozornosť mládeži, ktorá je vyhľadávaným terčom sovietskych propagandistov. V tejto súvislosti povedal: "Ak nevenujeme mladým ľuďom dostatočnú pozornosť, omedľho sa ich započnú sovietske propaganda a namiesto demokratov budú naše školy vychovávať totalitaristov".

Po Bibeautovi prehovoril vydavateľ americkej publikácie Reader Digest a autor niekoľkých kníh o sovietskej tajnej polícii KGB, John Barny. Zdôraznil, že desinformácia sa stala hrozbou pre dobro a pokrok ľudstva a že sú to predovšetkým Sovietsi, ktorí vybudovali obrovský desinformačný aparát. Existujú nezvratné dôkazy, že Sovietsi majú vplyvných agentov v mnohých organizáciách na Západe. V snahe destabilizovať medzinárodnú verejnú mienku sa Sovietsi neštítia používať najrôznejšie podvrhy, uchýľovať sa k teroristickým akciám a dokonča aj k vraždám. Jeho prejav doplnil číselnými údajmi ďalší Američan, Roy Gotsen, autor viacerých kníh o sovietskom zriadení, ktorý sa predovšetkým zaoberal úsilím Sovietov ovládnuť odborárske organizácie v západných krajinách.

Podľa Gotsona zamestnávajú Sovietsi na plný úväzok asi 15 000 agentov, ktorých jediným poslaním je vyvolávať konfliktové situácie v západných štátoch! Približne tisíc týchto agentov pôsobí v západných robotníckych združeniach a hnutiach. Na túto činnosť vydávajú Sovietsi 3 - 4 miliardy dolárov ročne! Gotsen povedal, že ich cieľom je nadobudnúť kontrolu nad západnými odborovými združeniami. Jedným z prostriedkov sovietskej infiltrácie do týchto združení sú výmenné zájazdy odborárskych delegácií. V súčasnosti si Sovietsi vymieňajú s takmer 150-timi krajinami vo svete 8 - 9 tisíc odborárskych delegácií ročne! Agenti, ktorí sa špecializujú na destabilizáciu robotníckeho hnutia na západe, sú školení najmä v Bulharsku a v východnom Nemecku. Podľa Roya Gotsona je v súčasnosti takto zacvičovaných asi 2 000 agentov zo 60-tich krajín!

Na parížskej konferencii o desinformácii prehovoril okrem iných aj bývalý poľský veľvyslanec v Japonsku, Zdislav Ruhrasz. Na protest proti vyhláseniu vojnového stavu v Poľsku požiadal v roku 1981 o politický azyl v Spojených štátoch. Je ekonomickým odborníkom a vo svojom prejave sa zaoberal ekonomickou desinformáciou v komunistických štátoch: "Všetky finančné a hospodárske štatistiky v týchto krajinách sú falšované. Západ nevenuje dostatočnú pozornosť tejto skutočnosti, čo má za následok, že medzinárodná verejnosť považuje zámerné skreslené a komunist. štátmi poskytnuté údaje za bernú mincu! ...slúžiak manipulovaniu verejnej mienky. SE, 12.84.

Rozhlasová stanica Monte Carlo nedávno uviedla sériu ukážok rock and rollových skladieb s nasledujúcim komentárom:

...V tejto piesni sa speváci skutočne posmievať biblickému proroctvu a spievajú:

"Číslo šelmy je 666. Číslo 666 je pre teba a pre mňa. Satan vie, že čas má už krátky. Dielo už bude dokončené. On má všetko. On má oheň, on má moc. Peklo už čoskoro otvorí svoje brány..."

Vy, ktorí rozumiete po anglicky, mohli ste si všimnúť, že k úvodnému biblickému veršu bolo pridané:

"Beďa tebe, zem i more, lebo diabol vysielal šelmu s hnevom, pretože vie, že čas je krátky".

Nech si už myslíme o tomto hudobnom diele čokoľvek, musíme uznať, že poslucháči takejto hudby si musia na biblické proroctvo a na osobu Satana vytvoriť nejaký názor. Čím dlhšie je poslucháč pod vplyvom tejto hudby, tým sa jeho predstava o Satanovi - nech je už akákoľvek - upevňuje.

Jeden zo spolupracovníkov amerického evanjelistu Billiho Grahama - John Westley White - verí, že rock and rollova hudba hrá a bude hrať jednu z najdôležitejších úloh pri príprave na uvítanie Antikrista. Vo svojej knihe "Prichádzajúci diktátor" sa White vyjadruje, že svet je už nielen pripravený pre nejakého vodcu v oblasti ekonomickej, politickej a duchovnej, ale je už pripravený pre jeho príchod i po stránke technickej, technologickej.

Ďalšia ukážka bude zo skladby "Hallowed be thy name - Buď posvätené tvoje meno". Tu sa zas speváci skupiny Iron Maiden posmievať Pánovej modlitbe. Obal tohto gramafonového albumu - ako som už uviedol nesie na zadnej strane biblický verš z druhej knihy Zjavenia. Predná strana je však strašidelnou scénou, v ktorej - podľa mňa - bola snaha znázorniť hlavnú postavu biblickej knihy Zjavenia, Pána Ježiša Krista. Na tomto obraze ho vykreslili ako bytosť s najhrôzostrašnejším pohľadom, plným zúrivosti, ktorý riadi osud Satana. Ten je zas vymalovaný celý červený a obraz ďalej znázorňuje, ako Satan riadi životy spevákov tejto skupiny.

V Biblii, v knihe Zjavenia, v 1. kapitole čítame o tom, že Ján videl Pána Ježiša ako osobu, ktorej oči boli ako ohnivý plameň. Jeho vlasy boli biele ako vlna, ako sneh. Z jeho úst vychádzal dvojsečný meč a tvár mal ako slnko. Bytosť, znázornená na tomto obale vyzerá presne tak.

Ďalšou ukážkou bude časť z vystúpenia slávneho speváka Osiana Osborna. Tento spevák - a zároveň miliónár - je typickým príkladom toho, ako rock and roll slúži v jeho rukách ako nástroj na šírenie jeho diabolského okultizmu. Vydal gramafonovú platnu, ktorá má názov "Speak of the Devil - Rozprávaj o diebľovi", spevák znázorňuje upíra s krvou v ústach a na hrudi má vytetovanú šelmu s plameňom. Väčšina jeho reperoáru má za predmet smrť, záhrobie a diabla. V minulosti bol hlavnou postavou skupiny Black sabbath. Je to človek, ktorý sa Bohu rúha úplne otvorene - a pritom je zbožňovaný miliónmi ľudí na celom svete.

Toto je už skladba "Sabbath, Bloody Sabbath - Sobota, krvavá sobota", od skupiny Black sabbath. Album, na ktorom je skladba nahratá, znázorňuje človeka, ktorý krátko po jeho smrti je napadnutý démonmi. Na jeho posteli je napísané číslo 666.

Skupina "The Eagles" sa preslávila piesňou "Hotel Kalifornia". Pieseň opisuje satanov chrám v San Francisku, v Kalifornii, ktorý

má názov Anton Lawey's Church of Satan - Antonova cirkev Satanova". Celý repertoár skupiny The Eagles je presiaknutý ukultizmom a oslavou Satana.

George Harrison so skupinou Beatles pred mnohými rokmi nahral pieseň "My Sweet Lord - Môj milý Pane". Príjemná melódia tejto piesne, doplnená oslavným Aleluja v pozadí, robí dojem kresťanskej piesne. Avšak v ďalšom verši už prezrádza, že jeho pánom je Hare Krišna, vymyslený hinduistický boh. George Harrison praktizoval hinduizmus už od roku 1967.

Nasledujúcou ukážkou je skladba "Rock and roll is King - Rock a roll je kráľ", od skupiny ELO /Electric Light Orchestra/. V tejto piesni vyjadrujú, že rock and rollova hudba je kráľom:

"Len ju počúvajte, či ona nevzruší. Všetci počúvajte, aby som vám povedal o rock and rolle. Vži sa do rytmu, aký je len príjemný, ako ťa vzruší. Poď so mnou do rock and rollu, lebo rock and roll je kráľ."

Medzi ďalšie známe skladby od skupiny ELO - Electric Light Orchestra - patrí pieseň Eldorado, v ktorej spievajú, že večný život tu pre nich nie je. Ak sa pieseň pustí odzadu, teda ak sa magnetofonová páska, na ktorej je ich pieseň nahratá pustí tak, že pieseň budete počúvať dopredu, zistíte, že pieseň má význam. Strašný význam. Hovorí sa v nej toto:

"On je tam na kríži. Pribitý. A mŕtvy. Dovidenia, Kristus je mŕtvy. Je to smutné, ale daj mi to, daj mi znamenie. Každý kto bude mať značku - znamenie - bude žiť."

V inej piesni, ak by sme si ju pustili taktiež odzadu, by sme počuli tieto slová :

"Verím v Satana. Povedz každému, koho miluješ. Povedz každému, v koho veriš - v Satana!"

Rock and roll slúži ako vynikajúci nástroj okultizmu i v rukách hudobnej skupiny ACDC /ej sí dí sí /. Bob Scott, ktorý spolupracoval so skupinou ACDC ako pisateľ ich textov, napísal pieseň "High way to Hell - Cesta do pekla". Krátko po napísaní piesne tento člen skupiny zomrel. V piesni je okrem iného i toto prehlásenie :

"Som na ceste do pekla. Satan zaplatil môj dlh, len aby som mohol hrať v rockovej skupine. Mama, pozri sa na mňa : som na ceste do zaslúbenej zeme, na ceste do pekla - a nezastav ma!"

Ešte dnes, po smrti tohto človeka, milióny mladých ľudí na celom svete počúva a tancuje pod vplyvom týchto slov.

David Lowy, populárny americký spevák, ktorý otvorene prehlasuje svoju homosexualitu, povedal :

"Rock and roll bola vždy démonská hudba".

Tu je krátky úsek z jeho skladby "Under Pressure - Pod tlakom", v ktorej ľudí pripodobňuje autám, hodným do šrotu.

Ani speváci skupiny KISS sa netaja tým, že rock and roll im slúži na šírenie satanského okultizmu. V ich piesnách sa to všetko dá nájsť. V piesni "God of Thunder - Boh hromu" spievajú :

"Bol som vychovaný démonmi. Vycvičený, aby som kráľoval ako jeden z nich. Ja som pánom zeme, moderného dna ocele. Zhromažďujem temnotu ako sa mi páči a rozkazujem ti pokľaknúť pred bohom hromu, bohom rock and rollu".

Názov tejto skupiny vznikol mimochodom spojením skratiek ich hudobného hesla, ktoré zneje "Kings in the Service of Satan - Krá-

lovía v satanskej službe". Tak vznikol názov KISS. Slovo taktiež znamená "bozk".

Ani skupina "Pink Floyd" nemá vo svojom rock and rolle čisté svedomie. Známa, pred nejakým časom u nás veľmi populárna je pieseň "The Brick on the Wall - Tehla v múre". Táto skladba je moderným podaním tzv. 23. žalmu "Satanskej knihy tienov". Pravý opak a zosmiešnenie 23. žalmi v Biblii, ktorý vyjadruje úprimnú závislosť na Bohu.

Posledné tri ukážky sú od skupiny VENOM. Tak ako všetky ostatné spomenuté nahrávky rôznych skupín, tak tieto sú na predaj a dostupné každému mladému človekovi na Západe.

Prvá skladba od skupiny VENOM má názov "One Thousand Day in Sodom - Tisíc dní v Sodome. Preložím len časť tejto divokej skladby: "Tisíc dní v Sodome. Tisíc rokov v Sodome. Tu už milosti Božej niet. Cesty Božie sú už zabudnuté. Tu už milosti niet. Tvoj život stroskotal a ty si už v pekle".

Toto je už ďalšia skladba, ktorá má názov "Welcome to Hell - Víťajte v pekle". V pozadí možno počuť čítanie 23. žalmu, ktorý si speváci prisvojili, prevrátili jeho obsah a tak bojujú proti Bohu. Teraz ho venujú Satanovi, ako dôkaz ich vernosti, namiesto Bohu.

Poslednou ukážkou bude skladba "I'am in the League of Satan" - "Som v lige Satanovej". Preložím len časť:

"Som v lige Satanovej. Bol som vychovaný peklom. Nechcem, aby mi niekto povedal, čo je správne alebo nesprávne. Mám znamenie diabla, som v lige Satanovej".

"Pozor, sme v lige Satanovej, ideme podľa mysle diabla. Ideme podľa srdca diabla. Vždy poslúchneme jeho príkazy. Toto je naša satanistická cirkev. Veríme v ňu. Sme v lige Satanovej".

Jednou z najohromujúcejších vecí je prehlásenie, ktoré je napísané na obale tohto gramalbumu. Citát nebude potrebovať komentár: "Sme posadnutí všetkým, čo je zlé! Sedíme po lavici pána Satana..." Ďalej nasleduje prehlásenie, ktoré sa neodvážim čítať. Je to rúhanie sa proti Bohu. Oslovujú Ho a žiadajú Jeho smrť - v akomsi rozkazovacom sp sobe.

Je zúfale, ako ďaleko môže ísť človek. Toto je svet a iba niektoré z desiatich tisícov, ba stotisícov rock and rollových skladieb. Ne- spomenuli sme mnoho iných spevákov a skupín, ako Led Zeppelin, Stix, Rolling Stones, John Denver, Fleetwood, Mac, Elton John, Dash, Nazareth, Deep Purple, Uriah Heep, Genesis, John Lennon a mnohí ďalší, ktorí sa k sláve dobíjajú v súčasnosti.

John Lennon raz povedal:

"Kresťanstvo pomienie. Poruší sa a zmizne. Nemusím sa o tom dohadovať. Viem, že mám pravdu a čas ju potvrdí. Už teraz sme slávnejší ako Ježiš".

Mnoho by sme mohli hovoriť o rock and rolle a jeho spevákoch. V repertoári každého jedného speváka alebo skupiny, ktorú sme v programe spomenuli, sa nachádzajú prvky okultizmu. Ne- spomenuli sme vôbec nič o narkomániách, drogách a podobných veciach, ktoré s rock and rolom idú ruka v ruku a navzájom sa podporujú. Žijeme v zdemónizovanom svete. Boh však zavrhnne tých, ktorí holdujú o- mamným drogám a obľubujú ich vplyv na myseľ.

Mladí ľudia hľadajú v rock and rolle to, čo v ňom nikdy nenájdu :
uspokojenie, trvalú hodnotu. Snažia sa v ňom nájsť svojho boha,
ale v ňom ho nikdy nenájdu. Pohľad na rock and roll je pohľad
na úprimnú zúfalosť človeka, v ktorej vyjadruje všetko čo cíti
a nevie dať svojmu životu smer. Je to sex sexuálnej prevráte-
nosti a satanského pôsobenia.

M l a d á g e n e r á c i a j e u ť n a A n t i -
k r i s t a p r i p r a v e n á !

V Spojených štátoch bol pred nedávnom venovaný jeden z vyše 20
TV kanálov čiste len rock and rollovej hudbe. TV diváci už môžu
nilen počúvať túto hudbu 24 hodín denne, ale vidieť svojich spe-
vákov priamo z hudobných vystúpení alebo z videových záznamov te-
levíznej vysielacej stanice.

Dr. Billy Graham raz prehlásil, že televízna technika a techno-
lógia v skutočnosti urýchli príchod a zjavenie Antikrista.

Čo napokon môžeme my veriaci ľudia, ktorí vidíme, že čas je
skutočne krátky?

Mladá generácia je už pripravená padnúť na svoje kolena pred
Antikristom. Oni potrebujú vodcu a hľadajú ho. Apoštol Pavol sa ne-
mýlil, keď nám napísal list Efezanom, 6.kapitoli, 12 verš :

"Náš boj nespočíva v oblasti tela a krvi, ale spočíva v boji s du-
chovnými bytosťami".

/Katolícky preklad podľa vydania Porúbčana, SJ, v SÚSCM v Ríme :

Veď náš boj nie je proti ľuďom z mäsa a krvi, ale proti kniežactvám,
proti mocnostiam, proti vládarom tohoto temného sveta, proti zlým
duchom vzdušného priestoru./

N a z á v e r :

Slovo o rock and rolle je slovom veľkej výstrahy, pretože je to
práve rock and roll, ktorý sa zapisuje do posledných dekád 20-teho
storočia ako jeden z najdôležitejších, najúčinnejších a najľsti-
vejších nástrojov pri príprave na uvítanie Antikrista.

Ako som povedal, vážne varovanie :

Hudba má v živote veriaceho človeka - vo vyjadrení našej viery -
svoje opodstatnené miesto. Nedávno som počul názor jedného veriace-
ho hudobníka, že hudba ako taká je neutrálna. Záleží na nás, ako
ju využijeme alebo zneužijeme, podobne ako napr. atómovú energiu.
Zdá sa byť nepopierateľnou skutočnosťou, že rock and roll bol
v priebehu rokov sprofanizovaný natolko, že sa do výrazu kresťan-
skej viery nehodí!

- 0 -

V mexickom štáte Chihuahua prestali verejné bohoslužby, lebo
vláda odobrala všetkým katolíckym a protestantským duchovným povo-
lenie úradovať. V neste Tételpan zavreli dve dievčatá, lebo doma
vyučovali katechizmus. PBSJ, 1935, str. 72.

Na slávnosti mexickej revolúcie v hlavnom meste štátu Chiapas
niesli v sprievode obraz pápeža, ktorému namalovali oslie uši a po-
tom ho s veľkým krikom hodili do rieky. Úradníci po sprievode pálili
sochy, ktoré pobrali z kostolov. Sen štátu Yucatán žiadal od spol-
kovej vlády splnomocnenie, aby všetky katolícke kostoly premenili
na knižnice. Gubernátor štátu Queretaro vydal nariadenie prepustiť
všetkých úradníkov, ktorí sa dali cirkevne sobášiť alebo sa vydáva-
jú za katolíkov alebo dali deti krstiť či birmovať. /Kipa/
PBSJ, 1935, str. 72-73.

V posledných septembrových dňoch 1984 prebehlo v Nepomucene v Ríme sympóziu, venované cyrilometodejským otázkam, svätováclavskej tradícii a dopytom po duchovnej identite našej Cirkvi. Z mnohých referátov nás najviac zaujal referát prof. Dr. Rio Preisnera

O bytostne inej moci totality,

z ktorého prinášame niekoľko myšlienok:

Na otázku, čo tento pojem značí, prof. Preisner odpovedá: My vlastne vieme o tejto bytostne inej moci veľmi málo. Myslím tým reflektované vedomie. Chýba nám totiž pojmoslovie, ktoré by ho vystihovalo a tiež postihovalo. Prejavuje sa to tak, že za každé slovo odhaľujúce sa musí "zaplatiť" vyčerpaním, spotrebovaním všetkých ľudských inteligibilných potencií. A okrem toho je tu onen onemujúci strach, ktorý z neho vychádza.

Isté je, že toto pojmoslovie nemôže byť odvodené z gnózy, ktorého jazyk sústavne neguje súcno a túto negáciu má za primárny predpoklad akéhokolvek poznania. Týmto už jazyk gnózy slúži bytostne inej moci a zaručuje jej nedotknuteľnosť.

Vieme, že si vytvorila svoj jazyk, ktorý ovláda ako šermiar rapier. Orwellov pojem newspak /njúzpik/, alebo Havlovo Ptydepe, to je iba vrchol ľadovca. Rozklad komunikatívneho jazyka ako príprava k jej nástupu sa dá sledovať už od konca 19. storočia. Týmto oslobodzovaním jazyka od reality sa stáva jazyk nástrojom čírej abstraktnej gnózy. Nástrojom myslenia, ktoré si kladie ľubovoľné súcna. Je to veľmi nebezpečná hra!

Nebezpečie, ktoré pri nej hrozí, je onemenie. - neschopnosť akokoľvek sa dorozumieť v parametroch prirodzeného sveta. A je tu i zúfalstvo, ale i to nemá a nevysloviteľné.

Úspech majú tí, ktorí poskytujú lacnú útechu. Alebo ešte ináč: bytostne iná sila žije ako minotaur v epicentre duchovného labyrintu, ktorý sa ustavične pretvára devastujúcimi zemetraseniami. Človek, ktorý doň vstúpi, je odrazu stratený pre všetku realitu. Je odsúdený k nekonečnému razeniu abstraktných pojmov, ktoré mu otvárajú ďalšiu a ďalšiu komnatu nekonečného blúdzenia.

Dejinne-filozoficky by som základné parametre onoho "bytostne iného" videl v každom abstraktnom systéme, ktorý sa kladie proti reálnemu súcnu. Povedané po kresťansky: proti realite stvorenia a teda i každému mysleniu, ktoré bezo zbytku stotožňuje pojmy s reálnymi substanciami. Teda v myslení, ktoré si myslí, že môže z ničoty, ktoré mu umožňuje klásť rozlišujúce pojmy, zároveň i vytvárať s nimi adekvátne substancie. Čosi ako akési druhé substancie, nadradené substanciam stvorených vecí.

Odfialto, samozrejme, už nie je ďaleko k totalitárnej druhej kreácii. Ide to ďalej ako prometeovstvo. To pretváralo svet z materiálu, daného Bohom, pri súčasnom odmietnutí Boha. Totalitárna konkretizačná kreácia neguje s Bohom i daný materiál bezo zbytku, ako predpoklad vzniku celkom iného konkrétneho dokonalosti.

A zasa nám sem zasahuje Hegel so svojou identitou bytia a ničoty. Domnievam sa, že práve Hegel objavil v dialektike tú dynamickú totalitárnu silu, ktorá tomuto druhu antikreácie dáva možnosť sa prejavovať metodickou konkretizáciou myslenia.

Keď Marx hovoril o potrebe prevedenia filozofie do praxe, myslel tým práve túto dialektickú konkretizáciu druhého stvorenia.

A v nej je dialekticky zahrnutá i nutná - áno, to je obľúbené slovo ~~na dialektických metodikoch dokončujúca~~ alebo lepšie negácia reálneho súcna a reálneho historického človeka. Je to nevyhnutný predpoklad konkretizácie utópie.

S touto konkretizačnou praxou sa teraz dostáva do konfliktu česká existencia. Celá stredná Európa hľadá do gongorskej tváre dialektickej konkretizácie antikreatúrnej utópie. Stredná Európa nie je len ohrozená. S t a l a s a t e r é n o m k o n - k r e t i z á c i e ! Je drtená medzi jej čelustami!

Pripomína mi to Danteho obraz prežívajúceho Dibla. Newspeak tomu hovorí "budovanie nového, spravodlivého poriadku", Kresťana by však tento pojem spravodlivosti mal napínať skôr bázňou a chvením!

- o -

VR, 27.10.1984-č.

Niektoré výroky Ric Preisnera z knihy "Kritika totalitarizmu-
fragmenty"

- Rozdiel medzi totalitarizmom marxizmu a totalitarizmom kresťanstva sa vlastne vynára úplne až v hodine smrti, v hodine konečného, nezmeniteľného a s l o b o d n é h o rozhodnutia pre Božiu lásku alebo proti nej. Jedna a tá istá láska sa tu pre totalitarizmus nenávisť rozhorí plameňmi pekla, pre totalitarizmus lásky sa rozžiari nepominuteľným svetlom.

x

Aj marxisti zachraňujú človeka, avšak bez Boha, t.j. nielen bez zmyslu, ale aj bez možnosti záchrany.

x

Nikde nebol pokus o totálne divadlo zinscenovaný dokonalejšie ako pri ukrižovaní Krista.

x

Cieľ bolševického totalitarizmu: dejiny ľudstva, národov stotožniť s totálnym divadlom, kde čas a priestor je určený vymeniteľnými kulisami a spôsobom osvetlenia.

x

Vzťah Východ-Západ možno vyjadriť i takto: na Východe žijú tí, ktorí svoje poznanie vykúpili a naďalej vykupujú životom v otroctve, na Západe žijú tí, ktorí svoju neznalosť zaplatia stratou slobody.

x

Skutočná elita: hŕstka tých, ktorí sú ochotní a pripravení sa obetovať za neprchľadné zástupy prenasledovateľov.

x

Strach v totalitarizme nepramení iba zo sústavne prítomného ohrozenia tajnou políciou, ale predovšetkým z vnútornej osamotenosti, do ktorej totálna o r g a n i z á c i a systému vháňa každého jedinca. Čo je cieľom permanentného, zatiaľto organizovania? Aby "tí druhí" nemohli ničím prispieť k prekonaniu strachu, aby ich priblíženie sa, ich blízkosť naopak onen strach ešte zosilnovala. Tu platí Sartrovo: Peklo sú tí druhí.

x

Najvlastnejší prejav nádeje: obetovať sa v p r í t e m n o m okamihu. Nie utopia, viera v budúcnosť, ale stav pútnický.

x

Možnosť duchovného vzostupu je v totalitarizme väčšia a rozvinutejšia ako napr. v západných demokraciách. Povedané názorne: V Sovietskom zväze sa možno ľahšie stať svätcom ako v USA.

x

I. diel-Sázka o človeka, vydala Kresťanská akadémia v Ríme ako 19. zväzok svojej edície Studium L.P. 1973, str. 400.

Vilém Hejl,
recenzia obsiahlej štúdie ruského historika
Antona Vladimíroviča Antona OVSEJENKA

Stalin, portrét tyranstva.

105. výročie narodenia Jozefa Visarionoviča Stalina by samo o sebe ešte nemuselo byť dôvodom k dlhšiemu zastaveniu nad novou prácou o Stalinovi. Tých už vyšlo na desiatky a určite sa ešte dlho budú historici k Stalinovi vracat ako k jednej z najosudnejších postáv nielen v našom storočí, ale v celých dejinách. Kniha Antonova Ovsejenka stojí za mimoriadnú pozornosť už preto, že jej autorom je Rus. Povedľa Solženicynovho "Súostrovia GULag" a rady prác Abdurachmana Aftorchanova a menších štúdií Roja Medvjeděva, napísal o Stalinovi a jeho dobe nič rozsiahlejšie, serióznejšieho a fundovaného nikto z tých, kto Stalinovu vládu poznali z blízka a spravidla na vlastnej koži.

Od oficiálnych sovietskych historikov nemôžeme, samozrejme, nič očakávať. Ďalším podnetom je 20. výročie pádu Nikitu Sergejeviča Chruščova, stalinistu, ktorý sa snažil stalinský systém destalinizovať. A nakoniec t.r. bol stranícky rehabilitovaný niekdajší popredný stalinista Vječeslav Molotov. Potvrdilo to iba staršie zistenie, že v ZSSR sa pozvoľna prevádza rehabilitácia Stalina a stalinizmu. Táto skutočnosť potom preraduje historickú tému do aktuálnej politickej publicistiky.

..Začneme autorom : ..

Anton Vladimírovič Antonov OVSEJENKO sa narodil roku 1920 ako syn profesionálneho bolševického revolucionára Vladimíra Antonova Ovsejenka, ktorý vstúpil do dejín sv. jou účasťou na prípravách októbrovej revolúcie. Anton Ovsejenko bol v októbri 1917 šéfom malého štábu, ktorý priamo podliehal Trockému. Štábu, ktorý takticky a technicky pripravoval bolševický prevrat. A ako vieme, s úspechom.

Keď Červená garda brała útokom Zimný palác, všetko podstatné už bolo rozhodnuté a dokončené. Bolševici už ovládali všetky nervové centrá ruského hlavného mesta a dočasná Kerenského vláda už panovala iba v paláci. Anton Ovsejenko sa potom stal jedným z prvých organizátorov Červenej armády. Jeho vojenská kariéra skončila v roku 1925, keď odmietol zabudnúť na staré priateľstvo a podporovať začínajúcu kampaň proti Trockému.

Vtedy ho poslali do diplomatických služieb a Anton Ovsejenko bol určitý čas vedúci aj sovietskej misie v Prahe. O tomto zastupiteľstve písalo mnoho našich komunistických spisovateľov, napr. Mária Pujmaňová a jejmu venovaná známa "Vilka Tereza" Laca Novomeského. Nakoniec bol Anton Ovsejenko generálnym konzulom v Španielsku. Odtiaľ ho Stalin odvolal domov, prechodne mu ešte zveril významnú funkciu v justícii, ale práve vtedy boli na vrchole čistky. Anton Ovsejenko bol zavretý, mučený, súdený a popravený.

Prvý priezor do stalinskej reality : manželka Antonova Ovsejenka bolo vo väzení už od roku 1929. V roku 1936 spáchala samovraždu. Nikde nie je napísané, či sa jej manžel na diplomatických recepciách ospravedlňoval na neprítomnosť pri domu alebo či radšej netvrdil, že je starý mládenec, rozvedený alebo ovdovelý. Isté je, že tolko rokov slúžil režimu, ktorý bezdôvodne väznil jeho ženu.

Nebolo to vlastne nič zvláštne. V lágri prežila niekoľko rokov aj manželka Viačeslava Molotova a väznení boli aj dvaja synovia

Anastázia Mikojana. Keď sa na nich raz spýtal Stalin Mikojana a chcel viedieť, prečo boli zavretí, Anastáz Mikojan zamumlal čosi, ako že nejaký dôvod na to musel byť. Nato sa Stalin spokojne usmial a na druhý deň boli obaja synovia prepustení.

Čoskoro po otcovom zatvorení bol uväznený i mladý Antonov Ovsejenko. Vlastne mal šťastie: po niekoľkých týždňoch ho prepustili a stačil ešte ukončiť štúdiá. Nové zavretie, nové prepustenie a zase zavretie - prežil celkom 13 rokov vo väzniciach a lágroch. V roku 1956 rehabilitovali jeho otca. Samotný sa dožil rehabilitácie o rok neskôršie, hoci bol odsúdený a zavretý kvôli otcovi. Po ďalších troch rokoch sa ako polovičný slepec dostal do invalidného dôchodku.

Anton Vladimírovič Antonov Ovsejenko nikdy nebol členom Komunistickej strany. Už v 30. rokoch poznal mnohých komunistických prominentov - priateľov svojho otca - s jedným sa zoznámil v priebehu 13 rokov väznenia a po rehabilitácii a návratení do Moskvy prišiel do styku s ďalšími. Okrem toho mal v tom čase ako historik možnosť poznať ináč neprístupné dokumenty a vypočuť desiatky svedectiev pamätníkov. Vďaka tomu je jeho práca o Stalinovi opretá o pramene, ktoré nepoznal často ani Solženicyn.

Tým ovšem nie je povedané - a Antonov Ovsejenko to zdôrazňuje - že historické bádanie o Stalinovi a jeho dobe je uzavreté. Ani za čias tzv. "topenia" nebolo prístupné všetko. Antonov Ovsejenko to ilustruje prípadom "Zborníka dokumentov" o opričtine cára Ivana Hrozného, ktorý mohol byť vydaný až desať rokov po Stalinovej smrti, pretože podobnosť medzi brutálnou zločinou Ivanových opričníkov a prácou sovietskych bezpečnostných orgánov bola veľmi podobná a teda politicky neúnosná. Tým menej dokumentov vyšlo o stalinskom režime.

Chruščov, ktorý podľa názoru Antona Ovsejenka chcel destalinizáciu naozaj previesť čo najdôslednejšie, raz povedal, že zločiny Stalinovho obdobia nemožno vyšetrovať normálnymi zákonnými postupmi a spríslušnými trestno-právnymi dôsledkami. To by totiž značilo stíhať najmenej tolko ľudí, koľko ich bolo postihnutých čistkou z roku 1937. A Chruščov výslovne povedal, že v strane vtedy "všetci denuncovali všetkých".

Preto nebola zisťovaná trestná, ale iba politická zodpovednosť za prípady perzekúcie. Ťažisko bolo v zisťovaní nevinne odsúdených ako podkladu na ich rehabilitáciu. Vinníci boli volaní na zodpovednosť iba výnimočne. To je celkom pochopiteľné, lebo ináč by muselo dôjsť i na členov najvyššieho stranického vedenia, včítane samotného Nikitu Chruščova. V mnohých prípadoch sa Politbyro nemohlo dohodnúť na rozhodnutí a podľa Antona Ovsejenka vtedy často rozhodoval Chruščov sám, bez ohľadu na mienku, váhanie alebo odpor ostatných. Táto skutočnosť sa, prirodzene, dlho neutajila a čím bola známejšia, tým silnejšia bola pasívna rezistencia a niekedy i priame odmietanie spolupráce na nižších stupňoch stranického a bezpečnostného aparátu. Aj priatelia varovali vyšetrovateľov a historikov, zaoberajúcich sa stalinským terorom pred možnými osudnými následkami. Vývoj im dal za pravdu! Aspoň do určitej miery.

Úkladných vražd mnoho nebolo, ale po roku 1964, keď sa dostal k moci Brežnev, začalo vyšetrovanie znova: teraz boli vyšetrovaní včerajší vyšetrovatelia a vypočúvaní svedkovia, ktorí pred niekoľkými rokmi vypovedali o zločinoch stalinského obdobia! Nakoniec za Chruščova stál na čele vyšetrovania K.G. Bystrický generál Serov, smutne preslávený z Maďarska na jesen 1956 a predtým organizátor deportácie niekoľkých kaukazských národov a krymských Tata-rov.

Antonov Ovsejenko uvádza, že Serov je zodpovedný tiež za hro-
mádnú vraždu poľských dôstojníkov v Katyňskom lesi. 15 rokov bol
námestníkom Laurentia Beriju, teda istotne povolaný znalec...

Vyšetrujúce komisie získali iba časť existujúcich dokumentov.
Slovo "existujúci" treba zdôrazniť. Antonov Ovsejenko upozor-
ňuje, že si nemožno robiť ilúzie o budúcnosti, keď bude možné
všetky archívy sprístupniť. Na osobný Stalinov príkaz boli doku-
menty ničené už v 30-tich rokoch. O odhalených a popravených tzv.
nepriateľoch ľudu nemalo ostať nič - ani osobné doklady, koreš-
pondencia alebo ich literárne práce. Teda sotva možno očakávať,
že bude niekedy nájdená pozostalosť spisovateľov Boriša Pilniča-
ka, Osipa, Mengelštama, Michaila Kolcova, Jegiša Čarenca a mno-
hých ďalších...

Knihu Antonova Ovsejenka prirodzene poznamenáva osobná zauja-
tosť dlhoročného väzňa a syna rodičov, ktorí sa stali obeťami
Stalinových čističiek. Nie je to však to zaslepené, nekritické
zaujatie, aké poznáme napr. zo spomienok Jozefy Šlánskej, vdovy
po popravenom generálnom tajomníkovi KSC, ktoré v roku 1968 vy-
chádzali v "Literárnych listoch". Práve na prípade svojho otca
Antonov Ovsejenko demonštruje atmosféru hrôzy doby stalinských
čističiek. Jeho žena - ako sme už povedali - bola väznená už od roku
1929 a na zásadný postoj Antonova Ovsejenka k režimu to ale nič
podstatne nezmenilo. V roku 1937, po návrate zo Španielska, bol
Antonov Ovsejenko vymenovaný za generálneho prokurátora RSFSR
a pozeral sa na procesy so svojimi starými priateľmi a spolubo-
jovníkmi.

Otriasli ním tie hrozné, každému súdnemu človeku úplne neviery-
hodné obvinenia, tvrdiace, že muži ^{ktorí} pod Leninovým vedením previed-
li revolúciu a vybudovali sovietsky štát, tento chceli od za-
čiatku rozvrátiť a zničiť?

V knihe o tom nie je ani slovo. Antonov Ovsejenko nespomína
či a ako jeho otec proces komentoval v súkromí. Iba uvádza, že
starý bolševik napísal do "Izvestij" článok, príznačný preň,
s titulom "Skončujte s nimi!" V článku písal o trockisticko-
zinovievskej bande fašistických diverzantov a previedol pónižu-
júcu sebakritiku svojich predošlých pokusov zmieriť Stalina s
Trockým a zároveň oslavoval prezieravosť, s ktorou Stalin odo-
kryl zámery týchto nepriateľov.

Kto si spomenie, ako hovoril Slánsky v roku 1950 o Štingovi a
Švermovej, povie, že história sa jednoducho opakovala. Podstatné
na čelej veci je, že podľa mienky Antonova Ovsejenka jeho otec
možno skutočne veril tomu, čo napísal. Ale to už nebola iba jeho
súkromná vec. Stalina tým uistil, že inscenované procesy pôsobia
vieryhodne a že teda možno v čistke pokračovať bez obáv z odporu!

Čitateľa zaujmú postoj vzťahov medzi Leninom a Stalinom a
jeho hodnotenia Leninovho významu. Ovsejenko ich stavia do nezmie-
riteľného protikľadu, v Stalinovi vidí hrobára revolúcie, stroju
kontroly revolúcie, ničiteľa Leninovho diela. A tak čítame raz, že
Lenin bol veľký demokrat a inde zasa, že pre Lenina bola diskusia
prostriedkom ako dôjsť k pravde - teda tvrdenia, ktoré sú jedno-
pochybnejšie ako druhé. Ovsejenko je predsa však historik a ak
niekedy vysloví problematické hodnotenie, nemožno ho obviňovať
zo zatajovania alebo prehľadania historických skutočností. A tak
nielenže píše, že Lenin s nikým nehral fair play, ale že mu tento
pojmem bol celkom cudzí, pretože poznal iba cieľ a nevyberal v
prostriedkoch! Ako príklad na to uvádza, že Lenin súhlasil so
Stalinovou nečistou hrou s Martovom, kedysi blízkeho Leninovmu
priateľovi a ktorého si tento vážil v čase, keď Martov odišiel do
exilu. Inokedy Lenin - po dohode s Trockým - neváham roznieť
stíhanie, proces a odsúdenie 25 kritikov z vlastných radov.

Takto by istotne nemohol konať veľký demokrat, za ktorého vyhlásil Antonov Ovsjenko Lenina, ani niekto, komu bola diskusia prostriedkom dôjsť k pravde. Tento rozpor však nijako zväčšuje hodnotu knihy, ale významne obohacuje stále historické bádanie o Stalinovi a stalinizme.

2. časť recenzie :

V predhovore napísal Steven Colen, že kniha Antonova Ovsjenka predkladá viac materiálu a analyzuje ho hlbšie, ako iné práce venované Stalinovi a stalinizmu. Oceňuje pritom, že sa Antonov Ovsjenko nevyhol základnej otázke: či bol stalinský systém jediným možným východiskom zo situácie, vzniklej po bolševickej revolúcii, alebo či existovali ešte iné alternatívy? - ako to Antonov Ovsjenko niekde naznačuje...

Ovsjenko na ne jednoznačne neodpovedá. Čiastočne pod vplyvom rodinného prostredia v ktorom vyrástol. Jeho otec bol jedným z blízkych Leninových spolupracovníkov a v rozhodujúcej miere sa pričinil o úspech bolševického uchvátenia moci 7. novembra 1917 a o 21 rokov neskôršie sa stal obeťou stalinskej čistky. Kniha tým vôbec nestráca na hodnote. Podstatné je, koľko obsahuje novoobjavených skutočností a aké vzťahy medzi nimi Antonov Ovsjenko objavil.

Nemožno písať o Stalinovi a nešledovať jeho cestu k diktátorskej moci. Cestu, ktorá začala hneď po novembri 1917, značí tiež zaoberať sa pomerom medzi Leninom a Staliňom. Oficiálna legenda prezentovala Stalina ako najbližšieho a najvernejšieho Leninovho žiaka a spolupracovníka. Tak je to na reliéfe pražského Leninovho múzea zobrazené: V skutočnosti Stalin ostáva dlho, veľmi dlho za Bucharinom, Zinovievom a Radkom, ale tiež za Trockým a dokonca i za meňševikom Martovom. Povedzme dopredu, že nikomu z nich to Stalin neodpustil, že mali k Leniňovi bližšie a že v strane znamenali tak dlho omnoho viac ako on.

Cestu dopredu si musel vybojovať sám a začal s tým už nielen za Leninovho života, ale tiež s Leninovou pomocou - i proti Leniňovi.

Existuje ešte iná legenda: že Lenin prehliadol Stalinov charakter a že pred ním varoval stranu - bohužiaľ marné. Doložené je to povestnou Leninovou závetou, obsahujúcou otvorenú kritiku Stalinovej činnosti ako generálneho tajomníka strany a návrh odvolať Stalina z tejto funkcie. Tó je historická skutočnosť. Legenda však začína tam, kde sa Leninov pomer ku Stalinovi popisuje iba na základe tejto záveti. Potom totiž chýba vysvetlenie, prečo Lenin Stalina vo funkcii tak dlho trpel, ale priamo ho do nej doporučoval. A nielen to: Stalin sa dlho tešil ukrývanej Leninovej priazni. Leninovi nevädila Stalinova teroristická minulosť, lebo lúpežné prepady Stalin predsa prevádzal v záujme strany a Lenin Stalinovi odpúšťal hrubé prekračovanie právomoci, napríklad v roku 1918, keď bol Stalin poslaný do Caricynu dohliadať na riadny chod tylových služieb a začal si tam prisvojovať najvyššiu veliteľskú kompetenciu. Keby chcel Lenin naozaj Stalina odstrániť, mal k tomu do apríla 1923 - kedy ho postihla mozgová mrtvica - času a príležitosti viac ako dost.

Pochopil vôbec Lenin, kto je Stalin? Jeho schopnosti podceňil tak isto ako druhí starí bolševíci. Už za posledného roku Leninovho života sa faktickej moci ujal triumvirát Kamenev-Zinoviev-Stalin, namierený predovšetkým proti ambíciám Ľeva Davidoviča Trockého. Stalin by musel byť porazený, keby jeho neskoršie obeť sa stali jeho rozhodnými odporcami a keby sa proti nemu bola vytvorila čo len trochu jednotná fronta. To sa však nikdy nestalo.

A tak mohol najprv s Kašenevom a Zinovievom odstrániť Tročkého, potom odstrániť Bucharina, v ďalších rokoch ist proti Kašenevovi a Zinovievovi už s podporou novej generácie straníckych funkcionárov, ktorým pomohol k moci a ktorí mu boli zviazaní a oddaní. Lenin už dávno nežil, ale Stalinovi stále pomáhal naozaj leninský princíp tzv. demokratického centralizmu, formulovaný už v roku 1903, ktorý v praxi centralizoval moc do rúk Politbyra a hlavne generálneho tajomníka strany.

Túto moc nevyužíval zo začiatku iba Stalin. V roku 1923 protestovalo 64 starých bolševikov, že v strane získava stále viac a viac moci aparát a že stranícke vedenie sa odcudzuje členstvu. Politbyro zareagovalo tak prudko, že jeden zo signatárov listu - Andrej Bubnov, neskoršie popravený - svoj podpis ihneď odvolal. Iný starý komunista /Dvoriec/ bol na Zinovievov príkaz zavretý a odsúdený na 5 rokov vyhnanstva. O 14 rokov neskoršie zomrel po novom zavretí kdesi na GULagu. Stalin vtedy Zinovievov postup plne podporoval. Možno mať teda nejaké ilúzie, žeby sovietsky režim bez Stalina bol tolerantnejší a demokratickejší, ako sa teraz tvrdí?

Rozdiel mohol byť iba v rozsahu teroru, nie však v charaktere režimu!

Prípád "Dvoriec" je skoro neznámy. Má však význam modelu. Politické procesy - píše Antonov Ovsejenko - neboli iba prostriedkom na umlčovanie a likvidáciu protivníkov, ale tiež spôsobom, ako zaopatríť režimu aliby, ako ho zbaviť zodpovednosti z očividnej neschopnosti riadiť štát. Tak vznikli známe procesy ako "Šachtinský prípad" alebo proces s fiktívnou priemyselňou stranou". Kto sa pamätá na proces s Rudolfom Slánskym spomenie si, že jemu a jeho spoluobvineným bola pripísaná zodpovednosť za všetky ťažkosti československej ekonomiky v rokoch po februári 1948.

Rozhodujúci bol ovšem boj o moc. Zatiaľčo o súvisiacich politických procesoch sa dost'vie, pomerne málo sa vie o iných prostriedkoch: Antonov Ovsejenko zaznačuje celý rad úkladných politických vražd. Jeden z veliteľov Červenej armády - Michail Frunze - bol zavraždený v roku 1925 na operačnom stole. Iniciátorom vraždy bol Stalin, ale súhlasil s ňou preukázateľne tiež Karel Radek, neskoršie zavraždený v trestaneckom tábore.

Osudu Michaila Frunzeho veroval jednu zo svojich próz spisovateľ Boris Pilniak a neskoršie za ňu doplatil životom. Nebol to jediný prípad. Antonov Ovsejenko zhromaždil dokumenty a svedectvá o mnohých iných: otrávený bol Maxim Gorkij i Madežda Krupská, pretože ich občas napadli kritické myšlienky; záhadnou smrťou skončil Valerián Kujbyšev, lebo vedel veľmi mnoho o Stalinovej mladosti; samovraždou zomreli Ordžonikidze a Tomský, ktorí sa takto zachránili pre zavretím. Úkladne bol zavraždený slávny lekár prof. Bechtereov.

Zabralo by veľmi mnoho času, keby sme iba v hrubých rysoch chceli prejsť všetkými kapitolami viac ako 400 stranovej práce Antonova Ovsejenka, zasvätené a podrobne prebierajúcu krvavú históriu Stalinovej cesty k moci a jeho vlády. Koľko je doteraz ľudských tragédií, je spočítané iba približne. Na popraviskách a vo väzniciach a v lágroch zahynulo od októbrovej revolúcie do Stalinovej smrti a si 20 miliónov ľudí! Ďalšie milióny padli za obeť prvému hladu v 20-tich rokoch a druhému, umelo vyvolanému, za socializácie poľnohospodárstva.

Zastavme sa iba pri jednom aspekte: pri portréte ľudí, ktorí za stalinizmu žili ako jeho obeť alebo spolustrojcovia.

Hneď povedzme, že hranica medzi obetami a strojcami bola pohyblivá. Čekista Sakovskij o sebe verejne vyhlasoval, že keby sa mu dostal do ruky Marx, prinútil by ho k priznaniu, že bol Bismarckovým agentom v komunistickom hnutí. To bolo v roku 1937. O dva roky neskôršie sa ten istý Sakovskij zmenil z vyšetrovateľa na vyšetrovaného a iní vyšetrovatelia ho pred smrťou donútili priznať, že bol agentom britskej špionáže.

Prvá generácia Čekistov bola vyvraždená druhou a tých zase vyvraždila generácia tretia. Če-ka zmenila svoje meno najprv na GPU a potom na NKVD, potom na MVD atď., ale metódy sa nezmenili.

Čo sa menilo, boli ľudské charaktéry. Čo dosiahol stalinizmus na tomto úseku, nemá v celých dejinách obdobu. Zavraždenie Sergeja Kirova, v ktorom tušil možného súpera, dal zorganizovať Stalin. Potom boli zlikvidovaní organizátori vraždy, po nich vyšetrovatelia a potom vyšetrovatelia vyšetrovateľov.

Dvoch leningradských NKVDistov - Medvied a Zaporožca - poslali na Sibír ich nepriamo známy kolega Jagoda so všetkými možnými ohľadmi, doslova v salonnom vozí. Medvied mal pracovať na Kolyme, pri pobreží Ochotského mora nie ako radový trestanec, ale v plánovacom oddelení Dalstroja. Medvied odmietol. Hrýzlo ho bolševické svedomie. Uveril totiž, že svojou nebalostou zavinil Kirovovu smrť a nechcel žiadne výhody. Dobrovólne nádenníčil na rýžovištiach zlata. Keď na rýžovište prišiel na inšpekciu oblasťný tajomník strany, chcel Medvied vedieť iba jedno: čo má robiť so straníckou legitimáciou, ktorú mu stále ešte ponechávali. O dva roky neskôršie bol so všetkými ostatnými zbavený všetkých starostí: na priamy Stalinov príkaz.

Alebo novinár a spisovateľ Michail Kolčov, známy ako epizódna postava z Hemingwejevho románu "Komu zvoní do hrobu". Pôhotovo napísal článok "Vrahovia z leningradskej centrály", zakončený rečníckou otázkou: Kto vrahov inšpiroval? Nevie sa, či ho to napadlo na Ljublianke, kde skončil v popravej pivnici.

Vlastne Stalin mal pravdu, keď vyhlasoval že komunisti sú ľudia zvláštno razeňa. Nikdy v dejinách nebolo toľko ľudí tak totálne zmanipulovaných, ako v Sovietskom zväze za stalinových čias! Moľotov verne slúžil Stalinovi i v dobe, keď jeho manželka bola väznená v lágri. Mikojan, ako sme už uviedli, mal vo väzení dvoch synov a neodvážil sa za nich intervenovať, ba ani sám sa o nich Stalinovi nezmenil. A nakoniec i otec Antonova Ovsejčka bral trpe na vedomie, že jeho žena je vo väzení a mlčal, neprotestoval.

Organizátor GULagu - Frenkel - sa nakoniec ocitol v lágri sám. Keď ho Stalin potreboval, dal príkaz, Frenkel bol prepustený a ujal sa znova práce, ktorú tak dobre ovládal. Bez protestu, bez pochybností.

Je neuveriteľné, ako málo komunistov sa zmohlo na pochybnosti alebo na protest. Minule sme hovorili o súhlasnom článku, ktorý napísal o procesoch otec Antonova Ovsejčka, ktorý sa záneďho potom sám stal obeťou čistky. Nič zvláštne, nič výnimočné.

Výnimočný bol prípad leningradského Čekistu Drobjanikova, ktorý v roku 1936 na stretnutí schôdzi otvorene povedal, že procesy sa umelo a protiprávne fabrikujú. Drobjanikov bol za niekoľko hodín potom zavretý a bez súdu popravený. Už nikto sa tam potom na nič nepýtal, ani na procesy ani na Drobjanikova.

Nikolaja Bucharina považoval Lenin za najlepšieho marxistu medzi ruskými bolševíkmi. A v skutočnosti to bol asi duch najprezieravejší. Možno áno, ale videl si na špič nosa? Anton Ovsejkenko pripomína, že v "Pravde" z 21. mája 1937 vyšlo rozhodnutie

sovietskej Akadémie vied o vylúčení Bucharina za to, že "postavil sa do radov nepriateľov ľudu, proti našej strane a sovietskej vláde." To by ešte nebolo nič zvláštne, lenže -ako viďno z tiráže- Bucharin bol vtedy ešte šefredaktorom "Pravdy". Možno nájsť otrasnejší príklad manipulovania a kapitulovania?

Možno prípad Galiny Serebjakovovej. Bola 2 x vydatá, mala tri deti a 20 rokov bola vo väzení. Prvé dieťa mala s Leonidom Serebjakovom, popraveným v roku 1937. Druhé s Grigorijem Sokolnikovom, popraveným v roku 1939. A tretie s neznámym väzeňským dozorcóm. Vo väzení sa stala konfidentkou bezpečnosti. Doložme- Serebjakov bol popravený pre údajnú prípravu atentátu na Ježova a Beriju. Na Ježova, popraveného za Stalina- a na Beriju, popraveného 9 mesiacov po Stalinovej smrti.

Za chruščovovskej tzv. destalinizácie Galina Serebjakovová odmietla podporovať žiadosť o rehabilitáciu oboch popravených manželov. Tvrdila, že boli odsúdení podľa práva. Keď prišiel k moci Brežnev, bola za svoj zásadný bolševický postoj náležite odmenená.

Čo ešte povedať? Už iba jedno: Kto bol skutočne Stalin?

3. časť recenzie, záverečná, chýba.

SE.

- o -

Leninova mútvola sa stratila.

Po celom sovietskom Rusku, Ukrajine a po celom svete sa rozniesla správa, že hrobka, v ktorej bol pochovaný Lenin, sa prepadla. Truhla zmizla pod zemou.

Lenin bol pre bolševikov tým, čím Mojžiš pre Židov. Lenže Mojžiš viezol ľud k Bohu, Lenin však bojoval proti Bohu. Po smrti Lenina bolševici mu vystrojili taký pohreb, aký nemávali ani ruskí cári. Pre hrobku mu vyhradili miesto pred slávnym cárskym palácom pri Kremli v Moskve. Nad hrobkou mal byť vybudovaný veľký pamník, avšak stalo sa niečo neslýchané: hrobka "boha" sovietskeho Ruska sa prepadla i s truhlou.

Obyvatelia Moskvy sú znepokojení. Hovorí, že je to trest Boží. Inžinieri nevedia vysvetliť tejto zjav. Tvrdia, že asi hlboko pod námestím bol nejaký neznámy kanál, do ktorého sa truhla s Leninom prepadla. Truhla doteraz nebola nájdená. Vojsko dňom i nocou stráži Kremel i námestie a žiadneho tam nevpušťaajú. Na rozšírenie zvestí sú vyhlásené veľké tresty.

V Egypte bola nájdená hrobka faraóna Tutanchamóna, ktorý 3000 rokov odpočíval v pokoji, Lenin však iba 30 dní. Egypťania stavali pre faraónov pyramídy a bolševici pre svojho "bôžika" Lenina hrobku nad kanálom. Hľa, Lenina ani zem nechce prijať.

"Misionár," č. 4/1924.

Prevzaté z: pošt. lát. sv. Cyrila a Metoda pod ochranou bl. Panny Marie, roč. XV., červen 1924, č. 6, str. 190.

- o -

Hitlerizmus prehral prvý boj na poli náboženskom.

Protestanti v Nemecku sa rozčesli na dva tábory: juh proti severu. Juh je pravoverný, drží sa starého poriadku, sever zas chce náročne nemeckú cirkev... Položenie sa zamatáva aj tým, že katolíci sú tiež veľmi nespokojní, lebo im obmedzujú slobodu: knazov zavierajú, biskupi nesmeli uverejniť svoj spoločný pastiersky list, mládež napájajú protikresťanským duchom, nieta slobody tlače a iné. Ťažký je i hospodársky stav. Nespokojnosť rastie zo dňa na deň. Január akiste rozlúšti mnohé otázky. Nech bude čo ako, ale bude aspoň jasno. Kt sa dnes za Nemecko modlí, nemodlí sa za naličkosť.

PBSJ, 1935, roč. XXXIX., s.37.

Slová na zamyslenie .

Čo chýba svetu, prečo je taký prázdny?

Ľudia nevidia zmysel života, nevedia kam sa pohnúť. Hľadajú nové cesty v technológii, v ekonómii, v riešení veľkých - i treťoradých problémov. Preskakujú z jedného svetonázoru na druhý, popierajú Boha - a zase ho vyznávajú. Hrabú sa na smetisku ideológií a vyberajú si. Ohliadajú čudácke náboženské sekty a na čas si prisvojujú náhradkové náboženstvá.

Prázdnota zmaterializovaného sveta v ktorom žijeme, nemôže dať odpoveď, ktorá by uspokojila srdce človeka. Požívačom už nechutia ani labužnícke jedlá, kým hladný a smädným uniká život, lebo nemajú pokrm a nápoj.

Oči nechcú vidieť, ani uši počuť. Reklamy propagandistov núkajú duši falošné lákadlá. V dnešnom svete je veľa ľudí, ktorí by chceli odstrániť hlad, choroby, kataklizmu jadrovej vojny. Chceli by vytvoriť celosvetové, ideálne podmienky pre ľudskú rodinu.

Ale ako sa môžu národy dohodnúť na ideálnom usporiadaní sveta, keď sa ani len nerozprávajú?

Svet je prázdny, lebo mu chýba náplň viery. V hurhaji a v bezcieľovitom hľadaní ľudia nenachádzajú čas na zamyslenie. Keby sa na chvíľu utiahli do samoty a prizreli sa dedičstvu svojich otcov, ich tradičnej viere, nemuseli by ďalej hľadať.

Prečo hľadať duchovnú náplň u ľudí, ktorí zavrhujú Boha, alebo u tých, ktorí majú pomýlený pochop Boha? Prečo hľadať Boha u ľudí?

Obráťme sa priamo k prameňu - k Bohu. Pred vekmi sa zjavil praxcom a prisľúbil im Mesiáša, ktorý prišiel v ľudskej podobe a objasnil naše poznanie Boha.

Prestaňme hľadať. Zastavme sa pri osobe Ježiša Krista. Skúmame jeho ľudskú a božskú osobnosť, študujeme jeho život a učenie, obstarajme si jeho životopis - s v a t é Písmo N o v é h o z á k o n a , čerpajme z toho istého školenia, ktoré mali galilejskí rybári, apoštoli. Boh odmení naše snahy neotrasnou vierou, aká dnes chýba svetu!

Nedajme sa pomýliť naivnými dôkazmi ideológov ateizmu! Boha nezničia tým, že ho popierajú, ani mu neodoberú moc. Ani sektári nenahradia učenie Ježiša Krista, lebo On, ako Bohočlovek, povedal, že nebo a zem pominú, ale jeho slová nepominú! VR, 25.7.84-sl.

- o -

Rozhlasová stanica Slobodná Európa

vychádza v ústrety svojim poslucháčom v Československu zriadením priameho telefonického spojenia. Akékoľvek správy, informácie, otázky a pod. môžete podávať za nasledovných podmienok :

- vytočením telefónneho čísla : 0049 - 89 - 2102659 sa ihneď zapne automatický magnetofón,
- keď sa ozve signál, do 10 sekúnd začnite hovoriť, ináč magnetofón vypína telefonickú linku,
- hovorte maximálne 120 sekún. Po tomto čase sa hovor prerušuje,
- neoznamujte mená, adresy a pod.

Na telefonické otázky a informácie Vám bude rozhlasová stanica odpovedať v sobotu o 13,50 a 21,50 hod. a v nedeľu o 00,50 a 9,50 hod. v relácii pod názvom "Vytočili ste číslo SE".

Člen newyorskej redakcie rozhlasovej stanice Slobodná Európa Karel Jezdinsky hovorí o

Arkadijovi Ševčenkovi.

Toto meno je dnes v Spojených štátoch zasa "veľmi známe ako i jeho" tvár z mnohých TV vystúpení. Meno a tvár je "známa i z výkladových skriní skoro všetkých knihkupectiev, kde sa "jeho kniha "RÖZUMOD S MOSKVOU" v týchto dňoch objavila. Má 378 strán a vydalo je nakladateľstvo KNOX.

"Významné päsáže si už predtým odtlačil týždenník Times a iné významné zahraničné časopisy. Jeho meno obletelo svet "už pred "siedmi- mi rokmi," v apríli 1978, keď "Newyorský Times na titulnej strane oznámil, že sovietsky občan, jedn zozástupcov generálneho tajomníka OSN Kurt Waldheima sa rozhodol neslúžiť ďalej svojej vlasti a požiadať Spojené štáty o ochrnu a politický azyl. Bola to senzácia, lebo vtedy 47-ročný Ševčenko bol najvyššie postavený a najdôležitejší sovietsky diplomat, ktorý sa po II. svetovej vojne rozhodol utiecť. Tá jeho dôležitosť nebala v dost formálnej funkcii v OSN ale v tom, že 22 rokov slúžil v aparáte "sovietskej diplomacie, dôverne sa poznal s jej šefom - ministrom zahraničia Gromykom a po určitú dobu bol jeho politickým poradcom. Tu mal "možnosť pozorovať a z prvej ruky vedieť ako funguje a čo si skutočne myslí centrum sovietskej diktatúry - moskovské politbyro.

Ševčenko teraz žije v Washingtone a žije z prednášok a tiež ako príležitostný poradca významných amerických poradných orgánov. O tom sa však mnoho nehovorilo. Jeho meno sa znova objavilo nedávno, keď americká delegácia konzultovala svoje prípravy na obnovené jed- nania so Sovietmi o odzbrojení.

Jeho kniha vychádza vlastne so 7-ročným oneskorením. Širšia sve- tová verejnosť sa v nej po prvýkrát dozvedá o obdoh, ktoré viedli prominenta sovietskeho režimu, prečo opovrhol všetkým čo mal a čo ešte mohol mať a dosiahnuť, čo tomu predchádzalo a čo dost tragické ešte nasledovalo. Je to osobná a "pocívá spoveď človeka, ktorý hľadal sám seba. Jeho nevzrušujúci, vecný tón pôsobí o to dramatickejšie.

Ševčenko dobre poznal protagonistov sovietskeho režimu a na pod- state sa nič nezmenilo, preto jeho kniha je aktuálna i dnes....

Zaujímavé je zistenie, že Chruščov považoval na začiatku americ- kého prezidenta Kennedyho za slabocha. Usúdzoval tak "z jeho reakcie na neúspech pokusu zvrhnúť "Castrov režim na Kube a na stavbu berlín- škeho múru. Preto sa pustil do dobrodružstva so sovietskymi raketami na Kube, čo mu nakoniec zlomilo väzy, lebo jeho rivali - keď Moskva nakoniec musela ustúpiť - v tom práve videli veľké sovietske poráž- nie.

Zaujímavá je situácia, v ktorej opisuje Chruščovovu nenávisť proti vtedajšiemu generálnemu tajomníkovi OSN Dagovi Hammarskjöldovi - ktorej bol Ševčenko prítomný - keď utrásil poznámku, že sa ho tre- ba "zbaviť. O rok neskoršie Hammarskjöld zahynul za doposiaľ nevyjas- ných okolností v leteckom nešťastí v Kongu.

Iný Chruščovov názor z tých čias: Chruščov nepovažoval "kubánskeho Castra za pravého komunistu, ale sa mu líbilo, že Američania "mu nero- zumejú. Povedal: Bude musieť ku nám ísť tak, ako železo k magnetu.

Základná koncepcia politického cynizmu sa nezmenila ani vtedy, keď Chruščova vystriedal Brežnev, ktorého Ševčenko označuje za človeka bez akého kolvek vlastného nápadu, ale "dobrého organizátora. Potom popisuje, aké spory existujú až doposiaľ medzi pragmatistami, ktorí sa regrutujú zo vzdelanejších ľudí z oblasti zahraničnej politiky. Tí chcú vidieť veci reálnejšie a sovietské súperenie s Amerikou chápu

ako spor"o pozície s všetko týmto spektrom merajú. K týmto údajne patri aj Andrej Gromyko. Na druhej strane sú ideológovia, ktorí stále ešte veria v nejakú komunistickú revolúciu a v národnoslobodenecký boj v treťom svete. Tí sú proti akýmkoľvek kompromisom so Západom. Nebezpečnú úlohu tu zastáva časť maršálov, ktorí sa nechcú vzdať dominantného postavenia v armáde v sovietskej štruktúre a výhod, ktoré z toho pre nich vyplývajú.

"V tejto stati sa podáva obráz ministra obrany Grečka ako priam nenávidiaceho, fanatického vojnového štváča. Napr. Grečko v roku 1969 po incidente medzi ZSSR a Čínou na rieke Usuri hľadel na to, aby sa Moskva raz navždy zbavila čínskeho nebezpečenstva nukleárnym útokom. Grečko však svojimi desivými názormi poväčšine neuspel, v neposlednom rade údajne tiež vďaka vplyvú Gromyka na jednotlivých sovietskych vodcov a jeho schoposti uplatniť sa u nich aspoň čiastočne ako autorita.

Ševčenko popisuje príklady cynizmu, š akým sovietske vedenie pohliada na svet a ako sa prejavujú v uvoľnených chvíľach v mocenskej špičke a medzi ich prisluhovačmi.

Napríklad, pokiaľ ide o stredný východ, neide tu o nejaké sympatie k arabským krajinám a o akúsi ich pokrokovosť, ako ju podáva sovietská propaganda, ale iba o to využiť ich konflikt s Izraelom na ovládanie tejto oblasti, čo sa zatiaľ nedarí asi preto - ako sa vyjadril jeden vysoký moskovský činiteľ - zhlúposť Arabov nepozná meče.

Ďalej sa spomína sovietska nespokojnosť s Násirovým nástupcom Sadatom vo funkcii egyptského prezidenta, ako i veľké včasné úvahy v radoch KGB a v ÚV, že sa ho treba za každú cenu zbaviť.

Ševčenko upozorňuje na Gromykov prezieraivý vzťah ku krajinám tretieho sveta, ktoré napriek mnohým pozvániam nikdy nevštlivil, lebo si je vedomý toho, že Moskva nemôže plniť sľuby, ktoré im dáva sovietská propaganda a že pokiaľ ide o účinnú hospodársku pomoc, nemá proti Amerike šance! ...

Sovietskí mocipáni na socialistické krajiny pohliadajú ako na svoje kolónie. Na začiatku augusta 1968 bol v Moskve a popisuje, aký zmätko panoval na najvyšších miestach - i v Gromykovej kancelárii - keď vývojom v ČSSR. Potvrďuje, že ohľadom invázie do ČSSR panovala nejednotnosť, že ju vzhľadom na medzinárodné okolnosti nechceli uskutočniť, ale nakoniec ideológovia presadili použitie sily /Suslov/. Už vtedy existovala zvlášť mobilná časť armády pre núdzové situácie v krajinách sovietskeho bloku a inde na svete, ktorá disponovala lietadlami pre presun tankov i diel, taktických rakiet, so zvláštnym oddielom parašutistov, vedených dôstojníkmi, ktorí ovládajú cudzie reči. Tento oddiel je dnes ešte silnejší a lepšie organizovaný ako v období, keď bol poslaný proti Prahe.

Keď som sa dozvedel o prípravách na inváziu do Československa - píše Ševčenko - bol som rád, že som vtedy nebol v New Yorku a nemusel tak v Spojených národoch obhajovať sovietske počínanie. Potvrďuje, že invázia do Československa zmrzla počas vzťahy medzi ZSSR a USA, znemožnila pripravovanú schôdzu na najvyššej úrovni a o niekoľko rokov dokonca oneskorila podpis zmlúvy o obmedzení strategického zbrojenia, známej dnes ako SALT 1.... /z 1. časti výber/ SE, 2.85

2. časť,

Už Chruščov viedol mladého Ševčenka k nepoctivej hre s propagandou, keď mu raz povedal: Nezabúdaj, že slovo odzbrojenie má veľký význam vo svete. Jediné čo potrebuješ povedať je, že ja som pre a to doráša úroky." Gromyko i iní sovietskí vládcovia sa často s posmechom vyjadrovali, ako ľahko sa dá operovať s mierovými heslami. Mamičky to radi

počujú a západní politici - i keď to prekuknú - proti tomu si nedovo-
lia nič povedať....

Ako iní sovietski vodcovia, Gromyko rešpektuje predovšetkým americkú silu, ale na rozdiel od väčšiny z nich je presvedčený, že Spojené štáty nie sú len hlavným odporcom ZSSR, ale v určitom zmysle aj ich partnerom - aspoň pokiaľ sa ich záujmy nezrážajú...

Gromyko sa taktiež podieľa na moci s ostatnými v Krémlí, ktorí čím ďalej tým viac sú divokejší... Agresivita je tradičný sovietsky reflex; keďkoľvek si človek myslí, že by ho Západ mohol považovať za zraniteľný.

Veľké poučenie pre západných politikov zo Ševčenkovej knihy je konštatovanie, že na ruských politikov najviac pôsobí západná sila a jednota. Táto jednota vedie ruských vodcov prerozmýšľaniu a ku zmierlivejšej politike. Akákoľvek slabosť, ktorú Západ prejavil alebo prejaví, je - naopak - vodou na mlyn pre zástancov tvrdej neústupčivosti a veľmi nezmyselné sa chovajú tí, ktorí na základe ústupkov Sovietom si myslia, že si vyslúžia od nich povolenosť alebo kompromisy!

Potom popisuje izolovaný život sovietskej špičky, ktorá nevie ako žije ľud, koľko si ľudia zarobia, čo za to môžu kúpiť, pretože ani Gromyko niekoľko desaťročí nebol v žiadnom obchode či už v Moskve alebo na západe.... Sovietski diplomati v Amerike často oznamujú svojím nadriadeným o Amerike nie ako to je, ale čo by chceli ich nadriadení počuť.

Sovietski vodcovia Ameriku vôbec nechápu. Mnohí sú obeťami Leninovej dogmy, že buržoázia vládne iba hrôtskou monopolného kapitálu. Nie sú schopní pochopiť vplyv verejnej mienky v Amerike a slobodu informácií, v ktorej vidia najväčšiu hrozbu pre vlastnú krajinu. Považujú ju za akýsi podvod. Nemôžu pochopiť, že vládou neriadené, podľa nich rúto anarchické hospodárstvo Ameriky tak dobre funguje a že krajina, na obyvateľov ktorých má vláda obmedzenú moc a nepatrný dohľad, môže naďalej prejavovať ťažkú jedotu a byť takou veľmocou. Nie sú schopní prekročiť medze vlastného systému. Z toho vyplýva ich nedôvera k Amerike. Preto Sovieti vo svojich kruhoch často diskutujú o tom, kde je v Amerike to tajné podzemie skutočnej americkej vlády, ktoré to všetko tak dobre organizuje a ovláda, udržiava vysokú produkciu a riadi technologickú revolúciu.

O svojom rozchode so Sovietmi hovorí, že k tomu došlo vtedy, keď ho Gromyko menoval svojim osobným poradcom a neskoršie sovietskym zástupcom generálneho tajomníka OSN. Tu, pri spoločnom stole s Brežnevom, Gromykom a inými vládcami spoznal, ako títo muži vládnu ZSSR. Spoznal, ako často obracajú a berú späť svoje slová; ako korupcia a pokrytectvo prerikli do ich života a ako sú izolovaní od ľudu, ktorému vládnu. Ich falošnosť bola vo všetkom - od osobného života až po politické projekty, ako si zahrávajú s priateľmi národov po znížení nápätia, ako budujú vojenskú silu; presahujúcu potrebu obrany - na úkor sovietskeho ľudu. Videl, ako cynicky sú ochotní potlačiť vôľu ľudu po slobode u svojich spojencov, zažil ich dvojakosť; ako sa chovajú k tým, ktorí sa chvália používaním sovietskej línie na Západe, ako týchto využívajú a používajú na vraždenie nepríjemných politikov, ako túžia po hegemónii a sú posadnutí imperializmom, z ktorého obviňujú iných. Keby Macchiavelli žil dnes v Sovietskom zväze, nebol by tam učiteľom, ale žiakom!

Je pravda, že niektorí zo sovietskych vodcov sú za politické opatrenia, iní za použitie hrubej sily, ale to sú iba rozdiely v názoroch na prostriedky. Všetci sovietski vodcovia sú agresívni, všetci sú jastrabmi pokiaľ ide o ich konečné ciele, od Lenina až po Černěnka a kohokoľvek, kto príde po ňom, všetci sú "strihaní s rovnakého súkra".
Konec 2. časti.

Ševčenko vo svojej knihe tiež opísal život na sovietskych misiách na Západe, zvlášť v Spojených štátoch. Všade je niekoľko príslušníkov KGB, ktorí sa navzájom strážia a ostatní členovia diplomatického zboru sú pod ich vplyvom. Aj Gromykova žena, s ktorou sa Ševčenko manželka priatelila, doporučovala súkromé rozhovory šepťom a na odľahlých miestach. Podozrenie, že niekto by mohol byť neverný Kremľu rýchlo vedie k jeho odvolaniu, prípadne i ureseniu z krajiny bez toho, aby americké orgány tomu mohli zabrániť.

Koncom roka 1975 sa Ševčenko rozhodol, že so slubnou, ale nemorálnou kariérou sovietského diplomata v New Yorku skončí. Kontaktoval jedného amerického známeho. Cez neho mu bol prisľúbený politický azyl, ale zároveň ho presvedčili, aby ešte určitý čas zostal vo funkcii a Spojeným štátom tak preukázal určité služby. Dva a pol roka Ševčenko informoval CIA o tom, čo sa deje v Kremli medzi Brežnevom a Kosyginom vo veci sovietsko-amerických vzťahoch; o inštrukciách, ktoré dostával sovietsky veľvyslanec vo Washingtone a o skutočných sovietskych názoroch na odzbrojovacie jednanie, o sovietskych problémoch s ropou a o agentoch KGB na sovietskych zastupiteľských úradoch.

Ich vedúcim v New Yorku bol generál-majoor KGB, Boris Alexandrovič Solomajcin, ktorý Ševčenko často pozýval na tzv. priateľské návštevy a ponúkal mu rôzne výhody za to, že mu poskytne svoje špeciálne služby. Je zaujímavé, že i tento špión sovietskej spravodajskej služby v New Yorku sa chránil nielen pred prípadným odpočúvaním z americkej strany, ale i pred odpočúvaním od svojich sovietskych podriadených zvlášť sietou hlasno zapojených televízorov a tiež domyselného a zložitého stereozariadenia!

Celkove to ale bola nebezpečná hra, hlavne keď KGB sovietskych diplomatov sleduje a keď už aj tak bol Ševčenko podozrivý pre svoje neopatrné výroky, že sa mu Amerika zahovára viac ako je treba. Preto trval na tom, aby jeho hra rýchlo skončila.

Nešťastný bol však jeho krok oznámiť svoj úmysel zostať v Spojených štátoch svojej žene. Tá sa nechcela vzdať svojho výsostného postavenia paničky sovietskeho prominentného diplomata. Pritom za celých 21 rokov trvania tohto manželstva neboli v ňom rozpory. Posledný deň v marci 1978 dostal krajne nervózný Ševčenko z Moskvy kódovaný telegram, že sa má doštaviť do Moskvy na konzultácie v súvislosti s nadvrhávaným jednaním v Spojených štátoch o odzbrojení a tiež o iných veciach. Tón telegramu bol nešikovný a podozrenie sa zmenilo na istotu, keď si Ševčenko overil, že žiadne takéto konzultácie sa nekonajú. Preto uprostred noci utiekol z newyorskej misie do auta, pripraveného jeho americkými priateľmi, lebo i tu hrozilo nebezpečenstvo, že bude niekde zavraždený agentom KGB. Svojej žene predtým v byte zanechal veľkú sumu peňazí s odkazom, že jej na druhý deň zavola, či sa chce k nemu pripojiť. Keď to na druhý deň naozaj urobil z bezpečia - z príbytku CIA v Pensylvánii - odpovedal mu neznámy hrubý mužský hlas po rusky, že jeho žena tam nie je. O niekoľko týždňov neskôr sa dozvedel, že Lina v Moskve spáchala samovraždu. Ševčenkododnes neverí, že sa Lina vrátila do Moskvy dobrovoľne a že by sa s ním nebola snažila aspoň o kontakt.

Ševčenko tento osud niesol ťažko. Dnes je však znova ženatý a nikde sa neukrýva. V programe jednej z hlavných sietí americkej TV odpovedal na mnohé otázky poslucháčov. Hovoril, že síce nepodceňuje brutalitu a možnosti sovietskych agentov, ktoré tak dobre poznal, ale že tiež vie, že najlepšou ochranou je práve verejné vystupovanie a popularita, ktorej sa v Spojených štátoch teší. Nech by sa mu čokoľvek prihodilo, americká verejná mienka by sa sotva zmierila s takým otvoreným vyčinením vrahov na pôde slobodnej krajiny. A tak si

musí Kremen rozmyslieť, asi tak, ako to často vo svojej pochmúrnej histórii urobil, že vlastne žiaden Arkadij Ševčenko nikdy ani nebol a nie je - čo sa však asi sotva môže stať.

Vo svojej knihe Arkadij Ševčenko napísal :

Vo svojich spomienkach som sa snažil napísať pravdu. Úplná pravda je najúspešnejšia zbraň proti podvodu, na ktorých je vybudovaný sovietsky systém! Ukázať tú pravdu o sebe, o krajine v ktorej som vyrastol, ktorú som miloval, o režime, ktorý som sa učil poznávať a potom tiež naučil nenávidieť. Dúfam, že príspejem k odhaleniu ľú, k oslabeniu ich pôsobenia, k priblíženiu dňa, keď ľud, ku ktorému stále patrí, bude slobodný, aby tiež mohol hovoriť otvorene pravdu, ktorú bude môcť počuť celý svet!

S., 1.3.85.

- o -

Myšlienka dňa od Francois Mauriac z knihy "V čo verím".

"Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené". Uššá spoveď je pre mnohých kresťanov kmeňom úražu. A preto mi je čudné, že me povahovo zodpovedá aj skutočnosť, že inému človeku musím vyžnať to, čo je v nás najhoršie. Aj pocit hriešnosti, aj potreba odpustenia, ale nadovšetko viera v to najneuveriteľnejšie, totiž že slová, ktoré kňazi vyšlovujú už skoro dvätisíc rokov, majú moc odpustiť všetky hriechy: počúc malým a strašným kočiac.

Kto verí že je hriešny a aj sa cíti byť hriešny, je už pri bráne Božieho kráľovstva. V minulosti neboli ľudia menej hriešni ako dnes, ale uznávali, že sú hriešni. Boli časťou zablúdeného stáda, ktoré prišiel vyhľadať a spasit Syn človeka. Dnes ľudia blúdia - a nevedia že blúdia.

Potrebu odpustenia som cítil po celý život. V časoch živej viery to bol veľkí rozšírený pocit, dnes je veľkou zriedkavosťou, lebo kde odumiera Boh, tam odumiera aj vedomie, že je v nás Jeho zákon a že máne konať Jeho vôľu.

Ja sa cítim byť kresťanom, lebo viem, že som hriešny a verím, že ak použijem prostriedky ktoré mi dáva k dispozícii Církev, nech bý som bol čo spáchal, budem môcť začať nový život odznova, na prvej strane čistého zošita!

Ako všetky ľudské pocity, aj tento má dve stránky: neslávu, skoro až odpornú a vznešenú, svätú. Odporne je vyhľadávať duchovné pôžitkárstvo, ako sa na to priam špecializujú bledé dušičky, ktoré si myslia že sú sväté, pretože majú škrupule. V tom pocite treba si však vážiť, ako sa hlási k slovu naša láska, keď zo skúsenosti vieme, že nás hriech odlúčil od milovaného Boha.

V odpustení je úľava, akú cítiévame po rozhrešení. Súvisí síce s duchovným pôžitkárstvom, ale je v nej aj radosť, že som opäť v štave milosti. Uznám, že takáto reakcia sa agnostikovi môže zdať detinskou, lebo sme naozaj ako deti v matkinom náručí, o ktorom hovoria: chůda, prišlo mu líto. To uznám, ale mý musíme počúvať Spasiteľa, ktorý nám pripomína: "Ak nebudete ako jedno z týchto malých detí...". Kresťan koná, či skôr zřova a znova začína konať to, čo mu vruká detinská láska, za ktorú sa nehanbí, lebo v detinstve vidí nie prázdnotu, nerozvitost, ale dušu, milosť a moc chápať Božie veci a Boha vnímať celkom iným pozerím ako filozofi a učenci.

SE, 3.85

- o -

Z histórie Stalinovho vyčítania v Rumunsku :

Préd 40 rokmi sme mohli počuť túto správu: "Vláda Jeho veličenstva rumunského kráľa je komunistická!" Americký prezident Roosevelt, i celý svet pochopili, že Stalin sa rozhodol aplikovať jaltskú dohodu po svojom.

Rumunský národ, z 80 % roľníckeho stavu, bol neoblomne protikomunistický a mal rád svojho mladého kráľa Michala I. Dokonca aj rumunskí komunisti - v tom čase ich bolo asi 300 - nahlas vyjadrovali svoju oddanosť 23-ročnému panovníkovi, ktorý si získal srdcia ľudu už ako nešťastné bábätko, ktorého rodičia sa rozviedli a neskôr ako mladík trpel nedostatkom otcovskej lásky.

Stalin vedel využiť náklonnosť Rumunov k mladému panovníkovi vo svoj prospech. Už počas vojny sovietsky rozhlas, vysielajúci v rumunskej reči, vyzval obyvateľov Rumunska, aby sa zjednotili okolo kráľa Michala I.

23. augusta 1944 obdržal od Jeho Stalina písomný záväzok, že neodvolí spojeneckým armádam vstup na rumunské územie. Sovietsky tyran argumentoval tým, že v opačnom prípade by v Rumunsku došlo k bojom medzi spojencami a nemeckými vojskami, ktoré by sa, prirodzene, nezabíjali bez hmotných a ľudských strát Rumunov.

26. februára 1945 pricestoval do Bukurešti zástupca sovietskeho ministra zahraničných vecí Vyšinský. Vynútil si u mladého kráľa štyri audiencie, na ktorých mu v záchvatoch zúrivosti predostrel Stalinovo ultimátum: koalíčná vláda musí okamžite odstúpiť a odovzdať moc novej komunistickej vláde, na čele s istým Petrom Grosom.

Bol to výsmech do tváre uzáverom jaltskej konferencie, o ktorej Stalin nehanebne vyhlásil: "Jalta - to som ja!" Zatiaľčo americkí a britskí spojenci rešpektovali želanie rumunského kráľa a zotrvali mimo Rumunska, začiatkom marca 1945 zarachotili na uliciach Bukurešti tanky maršála Malinovského. 6. marca 1945 malo rumunské kráľovstvo svoju komunistickú vládu. SE, 14.3.85

- o -

Rím: V Ríme sa chystá založenie Chorvátskej akadémie, na ktorej sa má prednášať história Chorvátska, teológia a dejiny literatúry. Iniciátorom je národný Spolok sv. Hieronýma - obdoba slovenského SSV - ktorý asi pred 100 rokmi založil slovenský kardinál Haulík. SE, 20.2.85

Vatikán: Vyše 100 000 výtlačkov poľského L'Osservatore Romano, zaslaný do Poľska na konci januára 1985, zabavili miestne úrady. Vydanie obsahovalo okrem iného posolstvo Jána Pavla II. k tohoročnému Svetovému dňu mieru, v ktorom Svätý Otec varoval mladých ľudí pred ideológiami, ktoré pobádajú k triednemu boju.

Podobný prípad zabavenia vatikánskeho časopisu zo strany poľských úradov sa stal vo februári 1983 a v máji 1984, kedy zabavili veľké množstvo výtlačkov a odviezli do zberu papiera. Podľa d o h o d y s poľskou vládou z roku 1980, časopis L'Osservatore Romano, vytlačený vo Vatikáne v poľskej reči, by mal p r a v i d e l n e , b e z c e n z ú r y prechádzať do Poľska! Jeho mesačné vydania prinášajú predovšetkým prejavy, príhovory a dokumenty Jána Pavla II., oboznamujú taktéž veriacich v Poľsku o pápežovej činnosti. VR, 1.3.85-sl.

Rím: V roku 1984 bolo 87 členov Spoločnosti Božieho Slova vysvätených za kňazov. Títo novokňazi - Verbisti - pochádzajú z nasledovných svetadielov: 17 z Európy, 42 z Ázie a 8 z Južnej Ameriky. Roku 1983 počet novokňazov Verbistov bol skoro taký istý, iba o jedného menej - 86.

VR, 14.3.85-sl.

Recenzia Vilhelma Hejla
krihy kapitána Jozefa Čapského

"V neľudskej krajine"

Približujúce sa výročie konca II. svetovej vojny je spojené s výstupňovaním sovietskeho úsilia o propagandistické prepísanie dejín. Veľkej pozornosti sa v tomto teší i chýlostivá otázka sovietsko-poľských vzťahov. Propaganda kleme tým viac bez hanby, čím viac je konfrontovaná historickými prameňmi. Preto sa zaoberáme spomienkami Jozefa Čapského, priameho účastníka udalostí, o ktorých vydal zasvätené svedectvo.

Kapitán Jozef Čapský slúžil v septembri 1939 v jednom poľskom jazdeckom pluku, ktorý sa pri ústupových bojoch odrazu ocitol v dvoch ohňoch: z východu vtrhla do Poľska Červená armáda. Čapský mal ešte šťastie, čakal ho iba internčný tábor. Keď Hitler zauútočil na Sovietsky zväz, boli internovaní a väznení poľskí vojaci prepustení a Stalin povolil formovanie poľských divízií. Čapský vtedy pracoval v štábe tvoriacej sa poľskej armády v referáte, ktorý evidoval stratených.

Policií mali dosť dobrý prehľad o táboroch a väzeniach, kde boli zadržávaní ich kamaráti. Dopredu vedeli, že s mnohými sa už nestretnú. Po nacistickom útoku na ZSSR oddiely NKVD v niektorých mestách postrieľali všetkých politických väzňov. Iných hrali do týla na pochodoch smrti, pri ktorých straty dosahovali až 90 % !! Priaznivejšie správy neprichádzali ani z hlbokého Zápoľia, hlavne z Vorkutskej párvy, z Noril'ska a z povodia Kolymy. Práve na Kolyme sa v lágroch každú zimu znížil počet väzňov o 30 - 70 %!

V štábe generála Vladislava Andersa, tiež práve prepusteného z Ljubljanky, tieto otravné správy nikoho už neprekvapovali. Z výpovedí prichádzajúcich vojakov sa podarilo pomerne rýchlo zoštváť obraz mnohých tisícov ľudských osudov, zistiť kde bol kto internovaný alebo väznený, ako zahynul alebo z ktorého obdobia pochádza posledná správa o ňom alebo od neho.

Na mape ale zostávalo niekoľko bielych miest. Boli to tábory Kozielsk, Ostaškov a Starobielsk, odkiaľ nepripšiel od apríla 1940 jediný svedok a jediná správa, hoci predtým mohli internovaní prostredníctvom Medzinárodného červeného kríža písať svojim rodinám a prijímať od nich listy. Vtedy ešte nikto netušil, že záhada ich osudu bude vyšetrená až neskoršie. Nikto vtedy nevedel, čo bude v poľských dejinách značiť malá dedinka neďaleko Smolenska - KATYN !

Jozef Čapský poznal Rusko od mladosti. Dokázal posúdiť, ako sa za tie desaťročia bolševického režimu všetko zmenilo. H r o m a d n ú v r a ž d u 15 000 dôstojníkov - toľko bolo "stratených" zo Starobielska, Ostaškova a Kozielsku - si však predstaviť nedokázal. Toľko fantázie nemal ani po všetkom, čo už o sovietskej moci vedel. Už v roku 1918 bol poslaný do Ruska zariadovať evakuáciu Poliakov, kedy sa dostal do styku s mnohými bolševickými predstaviteľmi. Nebolo to ľahké, ale Čapský mnoho pripočítal na vrub revolučnej atmosfére. Keď išiel v podobnom poverení do Moskvy v roku 1941, domnieval sa, že teraz bude ľahšie vyjednať prepustenie "stratených". Mýlil sa! Už cestou videl, ako sa zmenil ruský ľud, aká je z neho manipulovaná masa, ako mlčky nenávidia sovietsky režim, ale ktorí nenávidia Poliakov, ochotných ísť do vojny proti Nemcom, ktorých ľud v prvých mesiacoch vojny považoval za osloboditeľov.

Druhé zistenie sa týkalo zmeny ruskej spoločnosti vo všetkých jej vrstvách, z ktorých zmizli prírodzene inteligentní, hlbaví ľudia, akých Čapský kedysi stretal v salónoch i medzi negramotnými mužikmi.

Neskoršie mal Čapský príležitosť hovoriť s Annou Achmatovovou, Alexejom Tolstým a Iljom Ehrenburgom. Iba v Achmatovovej ešte zostával duch starej ruskej inteligencie, ktorú sovietsky režim čiastočne zlikvidoval a čiastočne zahrnul do emigrácie. Alexej Tolstoj bol zbahnutý cynik, ťažiaci zo Stalinovej priazne a Ilja Ehrenburg sa v podstate prejavoval ako zboželec, neodvažujúci sa povedať nielen jedno kritické slovo, ale ani akokoľvek intervenovať pre perzekuovaných alebo in nejakú pomoc.

Cesta do Moskvy skončila bez výsledku. Čapskému sa iba podarilo odovzdať listy gen. Andersa so zoznammi "stratených". Na Ljubljanke ho prijal jeden z Beriovyých námestníkov - ale to bolo všetko. Nikto zo sovietskych činiteľov nič nevedel, nikto údajne nebol kompetentný, všetci odkazovali Čapského a iných poľských predstaviteľov na ďalšie sovietske úrady alebo si vymýšľali rozličné klampstvá.

Médzitým sa sformovalo 7 poľských divízií. Výstroj a potraviny pre nich prichádzali z Veľkej Británie. Do poľských rúk sa pritom zďaleka nedostalo všetko. Práve zásobovacie ťažkosti si vzal Stalin za zámerku k porušeniu sľubu: v decembri 1941 dovoľil vytvoriť poľskú armádu o sile 92 000 mužov. V marci 1942 však odrazu povedal gen. Andersovi, že povolí vyzbrojiť iba 40 000, teda 3 divízie a náhradný pluk. Organizovaných však už bolo 7 divízií. Stalin žiadal, aby tzv. nadpočetné divízie boli rozpustené. Poľskí vojaci mali byť rozptýlení do kolchozov, baní, do pracovných táborov.

Takáto je historická pravda, vyvracajúca roky opakovanú sovietsku propagandistickú lož, že armáda gen. Andersa údajne samovoľne opustila Sovietsky zväz práve v období nacistického nástupu k Volge. Stalin jednoducho o poľskú armádu nestál. Možno predtým predpokladal, že poľské divízie budú zničené epidémiami. Ich stav bol skutočne veľmi zúfaly. Zimu 1941-1942 prežila veľká časť poľských vojakov v zeml jarkách alebo pod jednoduchými stromi. Epidémie škvrnitého týfusu a malárie postihli v niektorých divíziách 70 - 90 % vojakov. Prekonanie týchto epidémií v neopísateľne primitívnych podmienkach bolo priam. jedinečnou zásluhou poľskej zdravotníckej služby!

Generál Anders, vynikajúci vojak z dvoch vojen, dosiahol v marci 1942 tiež diplomatický úspech: podarilo sa mu Stalinu nahovoriť k súhlasu, aby poľská armáda mohla odísť do Iránu. Bol to jediný spôsob, ako zachrániť nielen armádu, ale vôbec hŕbý život jeho vojakov. Do Iránu nakoniec odišla celá armáda i s mnohými civilmi, vrátane žien a detí. Dodnes - a možno nikdy - nebude zistené, koľko sa ich zachránilo. Keď v septembri 1939 prepadla Červená armáda Poľsko, brániace sa proti nemeckej agresie a keď sa potom uskutočnilo delenie Poľska, dohodnuté medzi Ribbentropom a Molotovom, bolo zo sovietskej okupačnej zóny Poľska deportovaných na Východ viac ako jedným milión poľských občanov. Sedeli do táborov, iní do miest núteného pobytu v kazachstanských stepiach.

Kapitánovi Čapskému sa podarilo prepašovať zo Sovietskeho zväzu mnoho poznámok a dokumentov, ktoré boli potom podkladom pre jeho knihu "V neľudskej krajine". Jej prvý náčrt previedol už v Iráne v júli 1942. Keď neskoršie písal jej konečnú verziu, odlišoval to, čo sa už vedelo v roku 1942 od dodatočných poznatkov. To platí hlavne pre kатынскú tragédiu.

Tá vyššie nazývaná až po roku. Koncom 40. rokov sa stala predmetom vyšetrovania zvláštneho výboru amerického Kongresu, ktorý potom v roku 1952 vydal obsiahlu, podrobne dokumentovanú správu, končiacu záverom, že hromadná vražda v Kатыни bola s určitou sľachou oddielmi NKVI v apríli 1940! V roku 1942 poľská vláda iba vedela, že chýbajú dôstojníci z táborov Starobielsk, Ostaškov a Kozielsk.

Verejne však nevyslovila podozrenie o ich osuđe. Stále ešte existovala slabá nádej, že "stráteri" doposiaľ žijú niekde v sovietskych táboroch a poľská vláda nechcela zhoršiť aj tak zlé styky so Sovietskym zväzom.

Tým sme vykročili za rámec knihy Jozefa Čapského. Pokiaľ Čapský opúšťal rozmedzie troch rokov, prežitých v Sovietskom zväze, stávalo sa to iba vtedy, keď porovnával sovietskú realitu so starým Ruskom. Pritom treba zdôrazniť, že Čapský nikdy neprešiel do šovinizmu, vždy odlišuje Rusko od Sovietskeho zväzu. Rozpráva o poľskej tragédii, vidí však i tragédiu Ruskú. V niekoľkých kapitolách sa vracia ku vzťahom kultúry oboch národov a zamýšľa sa nad realitou nádeje, že by sa vzájomné styky mohli vyvinúť v korektný a potom priateľský pomer.

Kniha nemá podtitul. Ten by mohol znieť "Tragédie" - a to v množnom čísle. V chronologicky usporiadanom rozprávaní sú obsiahnuté konkrétne ľudské osudy - niekoľko dešiatok - zápisov zo stretutí so sovietskymi a poľskými väzňami. Poznávame tragédiu a oboznamujeme sa tiež s "jej strojcami". Čapský stretal sovietskych predstaviteľov dvakrát: najprv ako interviewovaný vojak a potom ako poľský diplomatický úradník a dokonca sa stalo, že niektorých dôstojníkov NKVD zažil najprv v táboroch a potom pri oficiálnych jedaniach. Z týchto podozrehov vznikol plastický obraz sovietskej "vieruchušky" - arogantnej novej triedy držiteľov moci.

Taktiež sú pozoruhodé portréty popredných Poľakov, začínajúc predsedom poľskej vlády gen. Vladislavom Sikorskim. Toho Čapský poznal už od 20. rokov; mohol sledovať, ako Sikorský vyrástol v štátnika. Potom už zmiereného generála Andersa, skvelého vojaka a potom z nutnosti i úspešného diplomata. Čítame ale tiež o osude socialistických politikov Altera a Ehrlicha, ktorí boli zatknutí NKVD, čo sovietske miesta popierali. Keď prešla vlna protestov zo Západu, Kremel oznámil, že Alter a Ehrlich boli popravení za propagovanie fašizmu! Stretávame sa s básnikom Bronevskim - komunistom od predvojnových rokov, ktorý svoje presvedčenie nestratil ani v sovietskych táboroch. Po vojne sa vrátil do Poľska, stal sa oficiálnym režimným poétom a rok po roku beznádejne upadal ako básnik. To iba námatkou niekoľko mien, u nás trochu známych.

Jozef Čapský, povoláním maliar a výtvarný teoretik, prejavil vo svojej knihe schopnosť nielen zaznačiť postrehy a poznatky, ale komponovať celé pasáže spomienok ako literárne dielo. Neobmedzil sa na úzke pole záberov a zážitky jednotlivcov, ale taktiež nezabíhal veľmi ďaleko. Rozsiahla freska obrazu prvých rokov II. svetovej vojny je letmo načrtnutá v pozadí za popisovaným dejom, takže čitateľ vidí každú epizodu ako súčasť historických udalostí, uvedomuje si súvislosť medzi tým čo sa stalo niekde v Buzuluku alebo v tábore Jangi-Jul a globálnym vojenským a politickým vývojom. Vedel rozlíšiť podstatné od náhodilého a jeho spomienky sú nielen pozoruhodným politickým prameňom, ale pomáhajú porozumieť i mnohým neskorším udalostiam v Sovietskom zväze a v celej sfére sovietskeho vplyvu a moci.

Záverom informácie pre tých, ktorí by si knihu Jozefa Čapského mohli zaobstarat:

vydalo ju Poľské exilové nakladateľstvo "Institut literacki, v Mezola Fit pri Paríži pod názvom "Na njeľudskej zjemi" - "V neľudskej krajine".

SE, 3.85

Z časopisu "POSEL", ktorý je ruským spoločensko-politickým mesačníkom, ktorý od roku 1945 vychádza vo Frankfurte nad Mohanom, uverejňujeme v skrátenej forme článok L. Palanova, nazvaný

Hry, ktor... sa hráme.

Základnou formou vojensko-vlasteneckej výchovy v sovietskych školách je príprava a prevedenie Vše-zväzových vojensko-športových hier. Zarnička je určená deťom-iskričkám, počnúc 1.-4. triedou. Zarnica pionierom, žiakom od 5. po 8. triedu a Orlenok je určený mládeži komsomolského veku, žiakom 9. a 10. tried.

Masový charakter týchto hier, ich rozrastanie sa do šírky a hĺbky, sprítomňuje v nich všetky prvky totalitného politického systému a poukazuje na to, že sú prameňom všestranného povojenčenia všetkých vekových a národných skupín obyvateľstva.

Proces intenzívneho povojenčovania škôl prebiehal v ZSSR najmä v rokoch 1967-1975. Do učebných osnov sa zaviedla vojenská príprava pre 9. a 10. ročníky dve hodiny týždenne. Od roku 1972 dostávajú vojensko-športové hry aj označenie Zväzové, čo znamená, že všetky školy v ZSSR sú povinné v tom-ktorom stupni sa ich zúčastniť. Žiaľ, tomuto výcviku nepodliehajú len chlapi, ale aj dievčatá, ktoré sa tiež zúčastňujú pochodov v teréne, štafiet, vojensko-športových súťaží, pôsobia ako zdravotné ošetrovatelky, telegrafistky a pod. Pravdepodobnosť toho, že sa ktorýkoľvek účastník po desiatich rokoch vojenského výcviku ocitne mimo sféry vplyvu tohto procesu, je veľmi malá! Do budúcnosti to prakticky znamená povojenčenie celého obyvateľstva!

Príprava Vše-zväzových vojensko-športových hier nesmie prebiehať mimo vychovávateľskej práce školy. Zárukou ich úspechu je i povinná účasť celého pedagogického kolektívu. K organizácii hier - na žiadosť rodičov - požívajú vojenských poradcov. Už samotná prítomnosť učiteľov a rodičov, ktorí znamenajú pre deti autoritu, udáva hrám vierohodnosť, čo je veľmi dôležitý moment pre psychiku dieťaťa. Ale aj v myšliach rodičov, pedagógov a vojakov z povolania sa proces povojenčovania spája s ideami humanizmu a mieru. V období priprav sa deti učia elementárnej vojenskej zručnosti. K tomu patrí orientácia v teréne, používanie topografickej mapy, hod granátom, strelba, nehlučné pohybovanie sa, neočakávané zaútočenie na protivníka. V priebehu samotných hier musia ísť deti na rozvedku, hájsť a zneškodniť zamínované polia, poskytnúť lekársku pomoc, v pohých podmienkach uvariť obed atď. Pre veliteľov oddielov, ich politických zástupcov, rozvedčikov, spravodajcov, strelcov, sanitárov a redaktorov vojenských novín je určená špeciálna príprava, ktorá zahrňa celkové nevyhnutné vedomosti, znalosti a zručnosti.

Osobitná pozornosť sa venuje taktickej príprave, v ktorej si žiaci osvojujú teoretické vedomosti o tom, čo je tá taktika, boj, aké druhy bojových činností jestvujú atď. Počas tréningov sa učia pohybovať na bojovom poli v rôznych poveterňostných podmienkach, nacvičujú zrýchlený krok, beh, skoky, plazenie a zdolávanie prekážok. Mladí vojaci a vojačky sa učia vydávať signály pri odhalení protivníka alebo prekážok, akými sú rádioaktívna nákaza, chemická nákaza, tanky, volná cesta a musia vedieť zostavovať písomné hlásenie. Súčasťou výcviku je sanitárna príprava, vojensko-technická príprava a v neposlednom rade fyzická príprava a zdatnosť mládeže.

Všetky uvedené činnosti žiakov vyšších tried v hre Orlenok sa uskutočňujú na vysokej kvalitatívnej úrovni. Hra Zarnička je pri spôsobená veku 7-10-ročných detí. V prípravnom období kreslia deti výkresy s vojenskou tematikou, formujú z plastelíny, namiesto granátmi hádžu gumovými loptičkami. V procese hry vykonávajú jednoduchšie úlohy,

v záverečnej etape sa usporadúva výstava krēsbičiek a modelov z plastelíny, spojená s vyhlásením a odmeňovaním víťazov. Masová účasť detí a mládeže na vojensko-športových hrách ju robí nenápadným i a návýkovoými. Tak isto i vojenská terminológia, ktorú si pritom cvičenci osvojujú, prestáva rezať sluch, stáva sa bežnou, samozrejmou. Takto z deťormovaného vedomia - to je patológia, - prevracia sa na normu a norma sa začína chápať ako patológiu!!! Deväťročné dieťa hádže síce do terča len gumovú loptičku, no pritom vie, že hádže skutočný granát do skutočného protivníka! 13-ročný chlapec vie, že sa plazí po kolenách, aby ho skutočný nepriateľ nezabil! 15-ročné dievča robí prevés svojmu vrstovníkovi, pretože vie, že je ranený. A toto sú potrebné podmienky pre základné pravidlá týchto "milých detských hier"!!!

Všetky uvedené údaje svedčia o tom, že obsah hier je nasmerovaný na rozvinutie návýkovo u žiakov, ktoré v takomto rozsahu nebude potrebné použiť v prípade jadrovej vojny. Ale všetko toto - hádzanie granátom, plazenie sa, prekonávanie prekážok, bojové činnosti na neschdnom terčene, vojenská rozvedka a tomu podobné - sa používajú v lokálnych nejadrových vojnách. Oveľa slávši susedia ZSSR sa ho nechystajú napadnúť. To teda znamená, že pomimo hlavnej vychovávateľskej funkcie pripravujú vojensko-športové hry v škole dorastajúce pokolenia na obsadzovanie vojny v Ázii, ďalej v Afrike, na Blízkom Východe alebo v Latinskej Amerike! /a.č. západná Európa! - pozn. pisateľa/.

Samotná náplň hier vedie k deformácii vedomia, tak ako obsah všetkých besied, ktoré prebiehajú počas vojensko-športových hier alebo na hodinách dejepisu, navádza k pochopeniu pojmov: obrana, ochrana, túžba po mieri - tak aj činnosti, ktoré žiaci vykonávajú, navádzajú k predstave: napadnutie, agresivnosť, víťazstvo. Takýmto spôsobom sa v deformovanom vedomí účastníkov hier všetky činnosti viažu k zdanu, označenému: túžba po mieri! Psychický mechanizmus podporuje vytvorenie mechanizmu samoospravedlnenia v prvkoch systému.

Dôležitou zvláštnosťou vojensko-športových hier je skutočnosť, že sa po ukončení školského roku pokračuje s výcvikom v leťných táboroch. Hra v terčene je všestranná a dôkladná príprava pre mladých vojakov. Lebo len vtedy prinesie táto "ušľachtilá a ťažká práca" svoje ovocie a dobré výsledky, keď sa bude prevádzať systematicky, stále hromadne a keď bude schopná zaujať a upútať sovietske deti.

Skúsenosť ukazuje, že veľký záujem u detí vzbudzuje, keď sa konajú preteky medzi oddielmi a zaznamenáva sa, ktorý z oddielov tej ktorej vekovej skupiny dosiahol väčšie úspechy. K tomu samozrejme patrí slávnostné vyhlásenie víťazov. Pretože nerálny význam v organizácii hier zastávajú rituály a symbolika, preto zaviedli vynášanie vlajky komsomolskej organizácie, nástup mladých vojakov, odovzdávanie odmien, prejav vďačnosti, slávnostné privítanie nových účastníkov hier a pod. Je dôležité, aby mladí vojaci nosili rovnošatu a vedeli salutovať. Keď sa po úspešne vykonanej hre vracajú do školy či do pionierskeho tábora, je žiadúce, aby išli v šiku a spievali pochodové piesne.

V procese zainteresovania detí do vojenskej práce sa neberie do úvahy vedomie dieťaťa, nekladie sa dôraz na zaktivizovanie jeho myšlienkového činnosti, ale na prebudenie a na dobudnutie inštinktov! Všetky tie rituály, slávnosti, pompéznosť, pochody, pochodové piesne alebo nekonečné opakovanie jedných a tých istých úkonov má silný vplyv na citlivé vedomie

detí; otupuje ho, ubíja jeho rozumovú činnosť!!!

Organizačná štruktúra hier je nasmerovaná na to, aby v'itiahla podľa možnosti všetky deti do vojensko-úradníckeho aparátu školy! -re tento účel je vybudovaná do značnej miery zložitá a drsná vojensko-úradnícka pedagogická a hierarchická štruktúra, v ktorej deti prestávajú byť samostatnými individuálitami, ale pretvárajú ich na funkcionárov!

Okrem úkonov vojenského charakteru, vykonávajú deti aj administratívne práce: rozpracúvajú plány pre vedenia hier, zostavujú program prípravy pre účastníkov, prevádzajú kontroly a pod.

Na základe toho všetkého čo sme doteraz uviedli, možno záverom konštatovať, že v priebehu hier a aj v čase ich príprav, sa završuje proces povojenčovania vedomia. Formovanie agresívneho a zvonku riadeného vedomia dorastajúceho sovietskeho pokolenia sa javí základným cieľom a podstatou Vše-zväzových vojensko-športových hier detí a mládeže v Sovietskom zväze.

Natíska sa otázka, či si ľudia v Sovietskom zväze - a tak isto aj v iných socialistických krajinách; ako aj napr. v ČSSR /pozn. pisateľa / - uvedomujú, že povojenčenie sovietskeho vzdelávacieho systému spolu s narastaním sovietskeho vojenského priemyselného potenciálu a jeho agresívnej vonkajšej vojenskej politiky predstávajú v súčasnosti ohrozenie svetového mieru a bezpečnosti na zemi!

- o -

Úlohou časopisu "POSEL" je účasť na vnútoruskom politickom boji za právo, slobodu a spravodlivosť. Už táto skutočnosť určuje jeho zameranie, ktoré spočíva v nasledovnom :

- podporovať Ruské oslobodzovacie hnutie vo všetkých jeho formách,
- stáť na pozíciách národnohospodárskych záujmov Ruska;
- pomáhať konštruktívnym silám Ruska pochopiť nevyhnutnosť ozdravujúcich premen vo všetkých oblastiach života.

Markantným príkladom tohto úsilia je aj uvedený článok L. Palanova "Hry, ktoré sa bráme". Autor na príklade vojensko-vlasteneckej výchovy v sovietskej škole ukazuje, ako násilne priťahuje k sebe komunistický systém žiakov a učiteľov, ako svojvoľne pretvára človeka na bytosť, vedenú systémom.

Zarnička, Zarnica a Orlenok hrávajú skoro všetky deti vo veku od 7. do 17. rokov. Kričia, rozháňajú sa puškami. Rodičia dostávajú a tzv. "frontu" listy, písané v noci pred bojom.

Deti sa hrajú nebezpečné hry! A v Afganistane, kde bomby a míny, zamaskované v detských hračkách zabíjajú deti, ktoré ich berú do rúk, sa táto hra stáva hroznou skutočnosťou! SE, 5.12.84.

- o -

Vatikán : Svätý Otec prišiel na audiencii v Klementovej sieni vo Vatikáne účastníkov 13. celonárodného kongresu Združenia talianskych katolíckych učiteľov, ktoré v roku 1984 oslavuje 40. výročie svojho založenia. Svätý Otec vo svojom príhovore zdôraznil tri body účinného výchovného apoštolátu :

- pôsobiť na pozornosť mladých ľudí, aby boli otvorení voči druhým,
- vzbudzovať v nich vďačnosť za schopnosti a dary, ktoré dostali od Pána Boha,
- pestovať v nich záujem o spoločné dobro. VR, 6.12.84-sl.

Dokument o školení politických kádrov v Etiópii.

Dôverný dokument pre školenie politických kádrov podávajú nasledujúce pokyny: Použitím týchto taktických prostriedkov bude kresťanská cirkev alebo zlikvidovaná alebo postavená pod štátnu kontrolu.

Uvádzame v plnom znení dokument, ako ho uverejnil západonemecký list Frankfurter Allgemeine Zeitung 7. októbra 1982 :

1. Zvolávajúce schôdze obce vždy na nedeľu doobeda. Vyžadujete, aby bola zaznačená účasť všetkých, ktorí žijú v príslušnej oblasti. Dbajte na to, aby sa schôdzi všetci zúčastnili. Tí, ktorí neprídu, nech sú potrestaní peňažitou pokutou alebo väznením.
2. Vyberajte aktívnych kresťanov pre dobrovoľné práce, ktoré sa musia v obci uskutočniť. Keď budú takto zamestnaní, nezostane im čas na kresťanskú činnosť. Prípadné odmietnutie bude pre vás pohnútkou na ich uväznenie.
3. Snažte sa vpašovať dôveryhodných členov strany do cirkevných skupín a náboženských zhromaždení. Nech tam dávajú pozor hlavne na horlivých veriacich a na tých, ktorí skupiny a zhromaždenia riadia.
4. Vyzývajte všetkých členov obce, aby jasne prehlásili, či sú kresťanmi alebo nie. Neskôršie potom prehováraajte tých, ktorí sa vyhlásili za kresťanov, aby sa odriekli viery. Ak budú váhať, dajte ich zatknúť aspoň na niekoľko dní. Po prepustení zariadte, aby na nich ich rodinní príslušníci vykonávali nátlak k odpadnutiu od viery alebo aspoň k jej tajnému vyznávaniu, aby sa takto rodina vyhla ťažkostiam.
5. Zakazujte návštevu kostola hlavne mladým ľuďom. Odoberte všetkým, ktorí sa zúčastňujú bohoslužieb, preukazy. Nechajte ich potom celé dni čakať a preťahujte ich záležitosť, dokiaľ ich to nezlomí. Ak nebudú mať strach ani z väzenia, pohne ich strach rodičov, aby prestali chodiť do kostola.
6. Ak zákaz návštevy kostola je neúčinný, zatknite cirkevných vedúcich. Najlepšie je zatknúť súčasne i tých najvyšších, aby nikto nemohol rozhodovať. Vo väzení nedovoľte vedúcim návštevy a styk s inými osobami, aby nikto s určitosťou nevedel, čo sa deje.
7. Ak niekoho zavriete, presne ho neobviňte. Ak už bola podaná určitá žaloba, vyhýbajte sa presnému stanoveniu dňa pojednania. Zamedzte ich styky s ostatnými, ktorí sú vo väzení. Trestajte tých, ktorí pomáhajú rodinám väzňov peniazmi alebo potravinami. Ak je stanovená kaucia, určite vysoký obnos a dohodnite sa, že kaucia sa stráca, nech proces dopadne hociako. Rodinní príslušníci a priatelia väznených budú robiť menej nepríjemností, keď budú cítiť, že agitácia z ich strany zhoršuje stav väzňa.
8. Uzavierajte kostoly. Ako dôvod uvádzajte potrebu dedinských zberníc a úradov. Spáľte alebo rozbite oltáre a iné veci v kostole, ktoré majú náboženský význam.
9. Dovoľte miestnym úradom, aby sa v rozsahu svojej právomoci všetkými spôsobmi zaoberali kresťanmi, ktorých považujú za vhodných. Zariadte to tak, aby vždy práve nižšie úrady uzavierali kostoly a zatvárali kresťanov. Takto nebude môcť byť krajská správa obviňovaná, že je protikresťanská.
10. Dávajte pravidelne ľuďom na vedomie pomocou rozhlasu, časopisov, oznamov a všetkými inými spôsobmi, že sú povinní zachovávať vernosť iba svojej vláste. Zdôrazňujte, že ak dávajú svoj čas alebo peniaze cirkvi, ukracujú o to svoju vlasť a nepodporujú úplne vládu.
11. Prehliadajte kresťanov pri povyšovaní, výbere študentov na vyššie školy, pri udeľovaní štipendií atď.

12. Preberajte od cirkevných spolupracovníkov a misionárov cirkevné objekty, kancelárie, školy, nemocnice a dopravné prostriedky. Hovorte, že vláda všetky tieto veci potrebuje.
13. Vinkulujte bankové kontá cirkví, cirkevných škôl a misijných skupín, aby nemohli pracovať pre nedostatok finančných prostriedkov.
14. Zakazujte všetky väčšie náboženské zhromaždenia. Vyžadujte, aby cirkevné skupiny mali povolenie pre každé verejné zhromaždenie, a žiadosti alebo odmietajte alebo odkladajte na neurčitý čas. Dovoľujte však, aby niektoré kostoly ostali otvorené, takže nikto nebude môcť povedať, že je porušovaná náboženská sloboda.
15. Znesvecujte miesta, ktoré kresťania považujú za posvätné. Cintoríny premieňajte na tržnice. Veľké náhrobné kamene môžu byť použité ako predajné pulty. Ak sú ťažké a je s tým námaha, odvezte ich preč alebo ich zničte.
16. Nedajte nikomu víza a povolenia k návšteve škôl, prednášok a zjazdov o cirkevných otázkach doma, ani v zahraničí.
17. Nedovoľte misionárom alebo cirkevným spolupracovníkom voľne cestovať po krajine. Povolenie odmietnite alebo odložte na neurčitú dobu. Ak sa budú pýtať, prečo sa záležitosť tak dlho pretahuje, odpovedzte, že o tom nerozhodujete vy, ale niekto vyšší, ktorého nemôžeme menovať.
18. Obmedzujte predaj cirkevnej literatúry všetkými možnými spôsobmi. Nepovoľujte krajským tlačiarňam prijímať objednávky na tlačenie kresťanských kníh. Stanovte ako podmienku, že všetky knihy musia prejsť cenzúrou. Ako dôvod uvádzajte, že cenzor mnoho kníh neschválil.
19. Niektoré kresťanské knihy však dovoľte vytlačiť. Ak budú skoro rozpredané a bude o ne veľký záujem, nepovoľujte ďalšie vydanie.
20. Vyžadujte, aby všetky preklady Písma svätého boli predkladané cenzorovi. Nepovoľujte vytlačiť Písmo alebo náboženské pojednanie v kmeňových dialektoch, ak chýba príslušný cenzor. Pre zachovanie náboženskej slobody stačí, ak je Písmo sväté k dispozícii iba v niektorých hlavných jazykoch.
21. Vyžadujte, aby pre všetkých žiakov a študentov od základných škôl až po univerzitu bola aspoň raz týždenne povinná účasť na politickom školení. Podmienkou pre postúpenie do vyššej triedy musí byť, aby žiak či študent neprepadol pri skúške z tohto politického kurzu. V kurzoch zdôrazňujte, že Boh neexistuje.
22. Zakazujte modlitby a čítanie Písma na všetkých školách, a to i cirkevných.
23. Nedovoľujte kresťanom, aby sa zhromažďovali k modlitbám a čítaniu Písma svätého v súkromných domoch.
24. Nabádate deti a mládež, aby pozorovali činnosť kresťanov u svojich rodičov a všetko hlásili. Odmeňujte ich potom za to. Rodičia potom budú mať strach vyznávať vieru i v súkromí.
25. Nenechávajte cirkev slobodne existovať, iba do tej miery, aby vláda mohla kontrolovať voľbu ich vedúcich predstaviteľov a cirkevnú politiku.
26. V záujme budúcej zahraničnej pomoci a turistiky povoľujte niektorým misionárom pobyt v krajine. Väčšine z nich však berte chuť k práci ťažkosťami pri vystavovaní víz a povolení k činnosti. Ich vybavenie môžete pretahovať i celé roky. Nehanbite sa uzatvárať a zakazovať im celé územie pre pôsobnosť a v tých zoštatňujte ich majetok. Nedovoľujte, aby sa misionári spolu schádzali alebo aby usporadúvali schôdze s domácim klérom. Používajte vyššie uvedenú taktiku odmietania alebo pretahovania.

27. Je absolútne potrebné zlikvidovať niektorého dôležitého cirkevného predstaviteľa. Urobte to tak, aby zmizol a jeho smrť neoznamujte. Rodiny a cirkev budú potom dúfať, že je živý; vyvarujte sa robenia rozruchu, že jeho život je v nebezpečenstve.

28. Popierajte všetky obvinenia, že náboženstvo je prenasledované, hlavne pred svetovou tlačou. Zdôrazňujte, že znárodňovanie je potrebné pre politické reformy a že cirkev nemôže očakávať privilégia. Ako dôkaz náboženskej slobody uvádzajte, že mnoho kostolov zostalo otvorených a že v krajine pôsobí mnoho misionárov.

29. Pravidelne cenzurujte poštu a telefonické rozhovory všetkých podozrivých kresťanov a misionárov. Ak bude potrebné voči nim zakročiť, získate na to týmto spôsobom oprávnenie.

Používajte každú taktiku, ktorá v príslušnej situácii považujete za vhodnú. Týmito taktikami bude kresťanská cirkev alebo zlikvidovaná alebo postavená pod štátnu kontrolu.

Článok prevzatý v časopisu "Studie", I-II/1983, č. 85-86, str.144-7, vyd. Kresťanská akadémia v Ríme ako dvojmesačník alebo mesačník.

- o -

Podľa dôvernej správy sovietskej Akadémie vied bolo v roku 1980 v ZSSR "40 miliónov úradne registrovaných alkoholikov a opilcov", teda šestina obyvateľstva. Správu, určenú vyšším straníckym kádrom, vypracovala sibírska sekcia Akadémie vied so sídlom v Novosibirsku. Západní odborníci tvrdia, že sú to najotrasnejšie závery o účinkoch alkoholu, aké kedy boli v ZSSR zverejnené. Vodka zabíja ročne milión sovietskych občanov, zatiaľ čo počet klinicky chorých alkoholikov dosahuje 17 miliónov; ostatní sú notorickí opilci, ktorí ešte nedospeli do patologického štádia. "Závislosť na alkohole má za následok postupnú degeneráciu národa, zvlášť jeho ruskej časti. Je to naša najväčšia tragédia za posledné tisícročie, prehlasujú sovietski vedci. V porovnaní s touto situáciou sú, podľa ich názoru, všetky obavy "z rakiet Pershing a z medzinárodného napätia smiešne". Podľa tvrdenia dekana jedného pedagogického ústavu, bolo 16,5 % detí narodených v roku 1982 debilných: jedno zo šiestich. Spotreba vodky v Sovietskom zväze stúpa: z 5 litrov v roku 1952 na 30 litrov v roku 1983 na jedného obyvateľa za rok.

Zo správy ďalej vyplýva, že v rokoch 1960-80 stúpila úmrtnosť zo 7,1 promile na 10,4 promile na tisíc obyvateľov. V ZSSR je 6 x viac lekárov než v Číne /v pomere k počtu obyvateľov/, ale úmrtnosť je o 50 % vyššia. Predaj vodky prináša sovietskemu štátu 45 miliárd rubľov ročne zatiaľčo ekonomické škody spôsobené alkoholom stoja 180 miliárd rubľov. Alkoholizmus - pokračuje novosibírska správa - je príčinou 85 % vražd, prepadnutí, znásilnení a lúpeží. Situácia na sibírskom vidieku, ako ju vykresľujú sovietski sociológovia, je viac než zlá. Len zriedka sa traktorista dožije penzijného veku /60 rokov/. Nie je to nič prekvapujúce: "Dopoludnia pracujúci robotníci nemyslia na nič iné, než ako sa popoludní opijú", píše sa v správe. "Večer stretnete na ulici skôr Martana, než triezveho Sibírčana".

AFP-Reuter-UPI, 25.12.1984

Znalec pomerov Robert G. Kaiser uvádza :

Vierohodné odhady uvádzajú, že až 85 % robotníkov v bežných sovietskych fabrikách pravidelne pije nad mieru.

Podľa správy, uverejnenej v decembri v časopise Selskaja žizň "sa znížil priemerný vek občanov trpiacich alkoholizmom za posledných 10 rokov v priemere o 5-7 rokov". Ďalej dožiť sa určitého veku klesla z maxima 67 rokov v roku 1964 na približne 62 rokov v roku 1980.

Washington Post-IHT, 26, 27., a 28. 9.1984.

Smutné výsledky sovietskeho hegemonizmu v Etiópii-Habeši.

Západní diplomati, vracajúci sa z Etiópii, hovoria o katastrofe, ktorá presahuje už dávno ľudské chápanie. Al zomiera niekde denne 2000 ľudí od hladu, má každý, kto je s takouto tragédiou odrazu konfrontovaný tvárou v tvár, najskôr podvedomý pocit, že to všetko musí snáď byť iba zlý sen. Veď hlad prečsa nemôže prísť ako blesk z čistého neba. Mnoho mesiacov - v podstate od posledného zberu úrody - museli v Addis Abebe vedieť, že v krajine sa schyľuje k hromadnému zomieraniu.

Ako to, že sa na medzinárodnú verejnosť obrátili až v okamihu, keď bežnádejne podvyživeným deťom už nepomôžu ani pravidelné prídely potravín, pretože to jediné, čo by ich snáď ešte mohlo zachrániť, by boli infúzie 24 hodín denne! Prečo sa so žiadosťou o pomoc čakalo až dovtedy, keď ani nepretržitý letecký most nezaručí, že sa sušené mlieko a obilie dostanú včas k tým, ktorí umierajú!

Odpoveď netreba dlho hľadať. Hladom sú postihnuté predovšetkým provincie Tigre a Eritrea, oblasti, v ktorých vedú vojenské jednotky marxistického režimu nekonečnú vojnu so separatistickými povstalcami. Všetka "zahraničná pomoc", s ktorou boli títo obyvatelia suchom postihnutých krajov konfrontovaní, sa skladala zo sovietskych tankov a automatov, ktorými držali v šachu obyvateľov Mengistovi vojaci. Režim v Addis Abebe je dŕžny svojím protektorom v Moskve za dodávky zbraní už miliardy.

Zbrane a potom tiež ideologický patronát - ako umlčať opozíciu, ako pokryť krajinu sieťou špiclov a vybudovať mocenský monopol - to bola hlavná súčasť rozvojovej pomoci, ktorú Sovietsky zväz Etiópii v poslednom čase asi desiatich rokov štedro poskytoval! Až keď na severe krajiny začali ľudia umierať na tisíce, dal si povedať Krenel a začal posielat aj niečo viac, ako náboje a granáty.

Okrem iného, aj 10 000 ton rýže, z ktorého každé zrnko bolo sprevádzané ideologickou kánonádou veľkorysosti. Nechajme bokom fakt, že hladujúci roľníci rýžu ešte nikdy nevideli a že si s touto potravinou asi sotva budú vedieť dať rady. Nedomyšlenosť tohto typu je typická pre všetky komunistické režimy. Bolo by možné sa nad nimi pousmiať, keby akýkoľvek úsmer nezamrzol tvárou v tvár hrôzom v Etiópii automaticky na perách.

O mnoho desivejšie je fakt, že teraz, keď sa skoro celý Západ intenzívne snaží zmierniť aspoň to najhoršie utrpenie, sú sovietske zásielky liekov a potravín do Etiópie úplne nedostačujúce. Ich hodnota dosahovala asi 3 milióny dolárov, čo v porovnaní s niekoľko miliárdovou vojenskou pomocou je iba nepatrný zlomok vynakladaných prostriedkov.

Ešte ostrejšie vystúpia úbohé rozmery sovietskej humannej pomoci v Etiópii do popredia, ak ich porovnáme s intenzitou záchranných akcií, organizovaných na Západe. 45 miliónov dolárov v liekoch a potravinách poskytujú obeťam hladomoru v Etiópii Spojené štáty Americké - a to bez ohľadu na starý spor, týkajúci sa amerického majetku v tejto krajine, ktorý Mengistov režim bez náhrady vyvlastnil. 32 miliónov dolárov zaplatilo zatiaľ Európske spoločenstvo. Kanada dodá celkove 80 000 ton pšenice. 27 000 ton obilia dostane Etiopia od Austrálie.

Toto všetko je iba kvapka na rozpálenej platni. Podstatnejšie je, aby sa hlad nielen v Etiópii, ale i v ďalších, suchom, neúrodou a ozbrojenými konfliktami postihnutých afrických oblastiach, neopákovali! Podvýživou a smrťou hladom je na "čiernom kontinente" ohrozených viac ako 150 miliónov ľudí!.....

Reportáž časopisu "Mission Aktuelle"

Z krajiny, kde deti hynú ako muchy.

Faraóni nazývali kedysi Somálsko "Punt", čo znamená "tajuplná krajina". Široko-ďaleko nebolo tolko zlata a tymiánu, ako tam. Dnes je to jedna z najbiednejších krajín na svete. Ako blesky ju zasiahli tri údery : - katastrofálne suchá,
- vojna,
- nekonečné zástupy utečencov.

V časopise "Mission Aktuelle" čítame :

Vlečú sa z posledných síl cez neviditeľnú hranicu: ženy, ktorých vek sa už nedá odhadnúť; deti, vyzerajúce ako čudní starci. Ich tváre sú doráňané od pichľavých kríkov, cez ktoré sa museli predierať. Pod ich unavenými nohami je piesok a prach vyprahlej zeme.

Tí utečenci sú Somáľčania, ale prichádzajú z Etiópie. Ich pôvodná krajina je rozdelená od roku 1960 tak, ako je rozdelené napr. Nemecoko. Len dva z jej piatich kmeňov žijú v Somálskej demokratickej republike na pobreží Indického oceána. Tie čo boli doma v ogadenskej oblasti, dostali sa násilne ako etiópska provincia do područia tamjších vládcov. Je preto oprávnená ich túžba po zjednotení a nik sa nemohol čudovať, keď sa o to somálski muži pokúšali aj so zbraňou v ruke. Od roku 1960 prichádzalo na hraniciach čoraz častejšie k prestrelkám a napokon Somálsko prerušilo s Etiópiou diplomatické styky.

Ak Somáľčania trpeli v Ogadene pod vrchnosťou etiópskeho cisára, tak si ešte viac svoje skúsili, keď ich krajinu obsadil prosovietky plukovník Mengistu. Ten totiž požiadal sovietskych priateľov o pomoc proti somálskym povstalcov v Ogadene a tí vyslali do Etiópie svojich zástupcov: 18 000 Kubáncov! Pod vedením sovietskych poradcov rozohnali Somáľcov, otrávil ich studne a podpálili pastviny pre dobytok. Výsledok: vyše 1,5 milióna Somáľčanov z Ogadenü hľadalo záchranu v Somálsku. Púšťová krajina sa pod ťarchou utečencov dostala do zúfalej situácie.

Za čias faraónov sa Somálsko považovalo za bohatú krajinu. V 9. storočí obchodovalo dokonca s Čínou. V 17. storočí opisovali Portugalčania hlavné mesto Somálska, Mogadiš, ako najbohatšie a najmocnejšie mesto na celom východoafrickom pobreží. Dnes patrí Somálsko k najchudobnejším krajinám na svete. Etiópske jednotky zavliekli vojnu až na jeho územie. Dlhotrvajúcim suchám padlo za obeť 300 000 tiav. A nespočetné masy utečencov zruinovali krajinu úplne.

Reportáž o krajine, kde deti hynú ako muchy, ilustrujú v časopise "Mission Aktuelle" obrazy biedy z utečeneckých táborov. Vidno z nich, ako pochovávajú deti do spoločných hrobov. A ako v provizorných nemocniciach bojujú americkí a európski lekári o život tých, ktorých telá sú koža a kosť, no ich srdce ešte bije. Obete hladu a chorôb, ale aj mocenských záujmov sovietskeho imperializmu!

- o -

Na 16. októbri 1985 pripadne 7. výročie zvolenia Jána Pavla II. na Petrov stolec. Spolu s poslucháčmi Vatikánskeho rozhlasu Svätému Otcovi blahoprajeme a prajeme mu mnoho Božích požehnaní do ďalších rokov jeho ťažkej a zodpovednej služby pastiera Kristovej Cirkvi!

Ž I V B O Ž E O T C A S V Ä T É H O , N Á M E S T N Í K A
K R I S T O V H O !

O hlade v Etiópii vie dnes celá svetová verejnosť. A zo všetkých strán prichádza pomoc pre jej postihnuté obyvateľstvo. Ale Etiópie nie je jediná obeť katastrofálnych such. V jej susedstve ležia obrovská africká krajina : Sudán.

A tam zápasia ľudia s biedou a hladom rovnako, ba o to zúfalejšie, nakoľko Etiópie sa už môže spolichať na medzinárodnú pomoc, pokým Sudánu pomáhajú zatiaľ len niektoré západné krajiny; predovšetkým Spojené štáty.

Prvá americká pomocná zásielka, obsahujúca vyše 20 000 ton prosa, došla do Sudánskeho prístavu Port Sudan v polovici novembra 1984. Tesne pred vianočnými sviatkami nariadil americký prezident Reagan poslať do Sudánu urýchlené dodávky potravín vzdušným mostom! Zároveň s potravinami dopravili Američania aj lieky a očkovacie látky proti infekčným chorobám, ktoré sa v postihnutých oblastiach epidemicky šíria. Do Sudánu prúdia totiž z Etiópie zástupy utečencov a zhoršujú situáciu po každej stránke.

Ale hlad nevládne len v preludnenom východnom Sudáne. Severne od 13-tej rovnobežky nepadla za celý rok kvapka dažďu - a tak vyzerala aj lanská uroda. Súkromné zásoby su vyčerpané. Búfalí ľudia zabíjajú posledné kusy dobytky. Z vyschlej pôdy škrabu posledné koriienky, odtrhávajú na odvar lístie aj z tých pár stromov čo nevyhynuli a prehrabávajú mraveniská a vyberajú z nich vajíčka hmyzu! Skôr však, ako môžu ľudia zomrieť od hladu, zomierajú na rôzne choroby. Sú bezmocní voči baktériam so zamorenej vody z otvorených studní a nádrží.

Mnohí sudančania opúšťajú svoje domovy a hľadajú lepšie životné podmienky v povodí Nílu. Ale v posledných siedmich desaťročiach nemal Níl tak málo vody, ako má teraz. A suché postihli v tomto roku aj obyvateľov urodnejšieho Sudánu južne od 13-tej rovnobežky. A tak sa vydávajú Sudančania za chlebom zo západu na východ a ešte viac zo severu na juh. Státisíce utekajú pred hladom a biedou, no uradne sa za utečencov považujú len tí, čo prídu do Sudánu z Etiópie alebo z Čadu. Títo sa môžu dožadovať aj podpory pomocného fondu pre utečencov OSN. Ostatní často predajú posledný majetok, len aby sa dostali o niekoľko desiatok kilometrov ďalej, kde situácia nie je lepšia - ba zväš je i horšia!

Príčiny tejto sudanskej katastrofy sú známe a v podstate tie isté, ako v iných postihnutých afrických krajinách: vyčerpaná pôda, spásené pasienky, vyrubané lesy. Na mnohých miestach skomplikovali situáciu dokonca studne, navrtené v rámci rozvojovej pomoci. Pokým motor chlivil z hĺbky vodu, prihnali pastieri k miestu také veľké čriedy dobytky, že spásli všetku trávu v okruhu 30 km. Zostala po nich len púšť.

Rozširovať púšť pomáhajú aj sedliaci. Rok čo rok kľujú na svojich poliach strony a kríky a rok čo rok pestujú iba proso. Ťažko im však niečo vyčítať. Proso je ich každodenná strava a nik ich zatiaľ nenaučil pestovať iné plodiny. Krátke koriienky prosa však neudržia pôdu - a tu odnášajú vetry a ukladajú do dun, ktoré su predzvesťou púšte! Drevo je jediným prameňom energie na varenie pšenovej kaše alebo pečenie mäsa. Kríky a mladé haluze zo stromov sa stínajú pre potrebu oplotenia domov a dvorov. Sudán, štát s najväčším zadlžením na hlavu obyvateľa na celom svete, nemôže túto katastrofu zvládnuť z vlastných síl. Pritom by si táto krajina zaslúžila väčšiu pomoc ako dostáva, azda i preto, že vláda v Chartume prispievala k zmiereniu napätia na Blízkom Východe a podporovala aj dohodu z Camp Davidu medzi Egyptom a Izraelom. Hádám si to svet uvedomí skôr, ako bude neskoro!

Otec Anton H. L. I. N. K. A.

komentuje západonemeckú tlačovú katolícku službu KNA, ktorá uverejnila zaujímavý

Dokument z novembra 1984, určený v Československu pre vnútrostranícku potrebu o ateizácii východoslovenského kraja.

Zvyčajne dobre informovaná nemecká katolícka tlačová služba KNA upozornila niektoré kruhy na zaujímavý dokument z novembra 1984, určený len pre vnútrostranícku potrebu pod programatickým titulom "Dlhodobý postup pri uplatňovaní cirkevnej politiky a vedecko-ateistickej výchovy SV KSS pri PO ČSD Košice". Dokument vznikol vraj preto, lebo predchádzajúce dokumenty tohto druhu z roku 1972 a 1982 sa nedostali do základných organizácii strany východoslovenského kraja. Bezprostredný dôvod jeho vzniku sa takto charakterizuje:

"Ako sa uvádza v dokumentoch východoslovenského KV KSS, aj keď sa cirkevno-politická situácia v kraji od 14. zjazdu KSČ vyvíja priaznivo a v prospech socialistického štátu, nemôžeme byť spokojní s dosiahnutými výsledkami. V poslednom období sa cirkev snaží zaktiviť ako duchovných tak i veriacich. Často sa stretávame s požiadavkami jednotlivých duchovných, určitých skupín veriacich i jednotlivcov, ktoré presahujú doteraz platné zákony socialistického štátu voči cirkvi."

Potom nasleduje vecná analýza s vyčíslením toho, čo sa dá v cirkevnom živote presne kontrolovať. Čitateľa dokumentu prekvapí dobrá informovanosť o štrukturálnych zmenách v pôsobnosti napr. katolíckej cirkvi.:

"Tam kde cirkev pociťuje napr. nedostatok priestoru pre svoje pôsobenie, usiluje sa posilniť pôsobenie laikov a kurátorov, na ktorých často prenáša ťažisko aktivizácie náboženského života veriacich, najmä mladých rodín a mládeže. Usiluje sa prostredníctvom laického apoštolátu prenášať náboženský život mimo cirkevné objekty a štátom určené priestory. Časť kňazov - najmä mladých - sa kategoricky stavia najmä proti kontrole vyučovania náboženstva a proti prítomnosti okresných cirkevných tajomníkov na rekolekciách, poradách duchovných."

O menšinových cirkvách, ktorým nevenuje dokument toľko pozornosti, sa hovorí, že sú veľmi dynamické. Z riadkov ďalšieho odstavca možno vycítiť obavu vedenia strany:

"Všetky cirkvi v kraji skvalitňujú a rozširujú formy a metódy prístupu k veriacim, najmä zavádzaním rozhlasovej techniky, diafilmov a rôznej náboženskej literatúry. Mimoriadne aktivizujú a skvalitňujú náboženské obrady s cieľom čeliť zavádzaniu nových socialistických tradícií, ktoré organizujú Zbory pre občianske záležitosti a ďalšie štátne a spoločenské organizácie."

Kdekoľvek sa strana a jej špicli stretne s dynamickou náboženskosťou, vždy vetrí vplyvy z Poľska. Ide o radikálny omyl, ktorého sa vedenie strany akosi nevie vzdať:

"Činnosť časti kňazov a správanie sa niektorých veriacich je poznačené určitým vplyvom aktivizácie sa politického kléru v Poľsku. Usilujú sa o vyvolanie zostrenia vzťahov štátu a cirkvi. Takúto snahu prejavujú predovšetkým mladí duchovní napr. v spišskej diecéze, ako i časť starých duchovných, ktorá bola administratívne postihnutá. Predovšetkým títo duchovní sa snažia znemožniť prácu alebo úplne zrušiť Združenie katolíckeho duchovenstva Pacem in terris."

Mimoriadne pozornosť sa v dokumente venuje gréckokatolíckej cirkvi a zdá i preto, že sa v nej strana tak dôkladne prerátala! Na jar 1950 ju v Prahe jedným škrtom pera pričlenili pod právomoc

moskovského Patriarchu. Po 18-tych rokoch sa však museli presvedčiť, že gréckokatolícka cirkev si zachovala svoju totožnosť a ostala verná sama sebe:

"V radoch gréckokatolíckej cirkvi dochádza k modernizačným tendenciám náboženského života v súlade s II. vatikánskym koncilom. Táto cirkev je po rímskokatolíckej druhou najväčšou v kraji. Predstavitelia tejto cirkvi zaviedli slovenský jazyk do liturgie a iných náboženských obrádkov. Tento trend podporujú najmä mladí duchovní" x

Potom nasleduje celý rad informácií. Symptomatická je ďalšia poznámka:

"Pravoslávna cirkev sa snaží získať stratené pozície z roku 1968. Vedenie tejto cirkvi sa spolieha na štátnu správu pri riešení bežných a sporných otázok."

O ostatných cirkvách sa hovorí, že pracujú viac na individuálnom prístupe k veriacim a že majú o nich dobrý prehľad, najmä o mladých ľuďoch. Z dokumentu vysvitá, že strana si robí veľké starosti kvôli stúpajúcemu počtu členov sekty Svetských Jehovových. Vo východoslovenskom kraji je ich vraj okolo 4 000. Patria medzi nich najmä pracovníci v poľnohospodárstve a dôchodcovia. V súčasnom období sa sekta mladuje, píše sa v dokumente. Potom dokument hodnotí tlač a úlohu cirkevných a náboženských tradícií, zvyklostí liturgických obrádkov, cirkevných sviatkov a slávností. Osobitnú pozornosť venuje púťom, najmä do Levoče. Prvá časť dokumentu končí útokom na Vatikán:

"Vatikán stále otvorenejšie podporuje reakčných cirkevných predstaviteľov a stupňuje nátlak na duchovenstvo, ktoré má lojálny vzťah k nášmu socialistickému zriadeniu. Táto jeho činnosť spolu so slovenskou cirkevnou emigráciou a zasahovaním poľského episkopátu sa odráža vo zvýšenej aktivite časti klerikálnej hierarchie katolíckych cirkví a tzv. tajnej cirkvi rehoľníkov a rehoľníc, duchovných mimo pastorácie a laického apoštolátu na Slovensku, zameranej na rodiny a mládež. Vatikán a tajná cirkev sa pritom usilujú rozbiť Združenie katolíckych duchovných Pacem in terris. "

Dokument "Dlhodobý postup pri uplatňovaní cirkevnej politiky vedecko-ateistickej výchovy" má povahu defenzívnu. Nikto nemôže na Slovensku ignorovať akúsi priam živelnú túžbu dobrej časti mládeže - a nielen jej - po duchovných hodnotách, po skutočnej pravde, po vlastnej existencii, o mravnom zameraní, po Bohu a o posmrtnom živote. Ľudský duch sa po ideologickom chaose a na mieste zbankrotovaného svetonáoru a politického kréda hlási o svoje večné a nezadatelhé práva, ktorých nositeľom a zárukou je náboženstvo.

II. časť : súhrn noriem, podľa ktorých sa má postupovať.

V novembri 1984 vydal SV KSS pri PO ČSD v Košiciach dokument, spracovaný Ing. Jánom ŠIMČÁKOM v náklade 250 kusov, len pre vnútrostranícku potrebu, pod titulom "Dlhodobý postup pri uplatňovaní cirkevnej politiky a ateistickej výchovy vo východoslovenskom kraji". S prvou časťou, ktorá má byť atousi situačnou správom, sme sa zaoberali vyššie.

V druhej časti sa píše o rade opatrení, ktoré sa zdajú byť takmer neuveriteľné. Je to vôbec mysliteľné, aby sa štát do takých podrobností plietol do osobného a spoločenského života občanov a usiloval sa zničiť práve to, čo by sa každý zodpovedný štátnik usiloval podporovať a posilňovať? ! Spomenuté "normy" Vám teraz prečítame v plnom znení:

" Pri uskutočňovaní cirkevnej politiky dodržiavať zásadu, že táto je podriadená hlavným úlohám štátnej politiky, že musí napomáhať pri získavaní širokých vrstiev veriacich občanov pre realizáciu politiky strany a socialistického štátu.

Zo strany štátnych orgánov vytvárať podmienky, aby náboženské presvedčenie veriacich nebolo zneužívané proti záujmom a politike strany a socialistického štátu.

Vo vzťahu k jednotlivým cirkvám a k ich kultovému aparátu uplatňovať aj naďalej diferencovaný prístup.

Aktívne podporovať prejavy pozitívnej lojality jednotlivých duchovných. I naďalej prehĺbovať prácu predstaviteľov KNV a ONV, najmä cirkevných tajomníkov a predstaviteľmi jednotlivých cirkví. Vysvetľovať im politické dianie vo svete i u nás doma, zmysel našej vnútornej a zahraničnej politiky.

Celkovú činnosť cirkvi usmerňovať tak, aby svoje kultové podujatia poriadala iba v objektoch cirkvi a v priestoroch stanovených štátnou správou; vyučovanie náboženstva na školách.

Nepovoľovať obnovenie takých foriem náboženských obradov, ktoré zvyšujú príťažlivosť pre občanov a nie sú priamo súčasťou náboženského kultu.

V úzkej spolupráci s národnými výbormi vyhľadávať a pripravovať pre cirkevné funkcie takých duchovných, u ktorých sú reálne predpoklady plnej lojality, dobrej spolupráce so štátnou správou a majú patričnú autoritu v Cirkvi.

Do cirkevných funkcií poverovať také osoby, ktoré svojou autoritou a lojalitou znemožnia protisocialistickú orientáciu jednotlivých duchovných, ako aj veriacich, a budú napomáhať k odstraňovaniu konfesionálnych, náboženských a národnostných rozporov medzi veriacimi. Včas postihnúť a paralyzovať akékoľvek prejavy politického klerikalizmu proti socialistickému zriadeniu, vyvolávaného aktivizáciou súčasného antikomunizmu.

Kategoricky odmietat požiadavky niektorých predstaviteľov cirkvi, usilujúcich sa zrušiť udeľovanie štátnych súhlasov pre duchovnú činnosť, obnoviť činnosť mužských reholí a ženského noviciátu.

Náležitú pozornosť zo strany štátnej správy venovať uchádzačom o štúdium na teologických fakultách.

Neumožňovať zhromažďovanie veriacich podľa profesií a veku, laickej exercície, laický apoštolát, detské bohoslužby a pod.

Nedopustiť, aby boli obnovené také formy kultovej pôsobnosti, ktoré zvyšujú záujem o aktivizáciu cirkevného života: školenie laických funkcionárov, výmena spevokoloch na cirkevných obradoch, atraktívne cirkevné podujatia a pod.

Majetkové otázky medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu cirkvou riešiť tak, aby nevyvolávali politické konflikty. Pri ich riešení postupovať v zmysle VI. nariadenia a metodických pokynov ministerstva kultúry SSR.

Prísne dodržiavať prijaté dohody o spoločnom užívaní kostolov gréckokatolíckej a pravoslávnej cirkvi.

Nedopustiť, aby dochádzalo k nežiadúcim osobným alebo písomným kontaktom duchovných s reakčnou cirkevnou emigráciou.

Dodržiavať zásadu, že väčšiu časť katolíckych cirkví sú voči socialistickému štátu plne zodpovední predstavitelia cirkví a nie kurátorské a laické predstavenstvo/??/

Náležitú pozornosť zo strany štátnej správy venovať židovskej náboženskej obci. Nedopustiť, aby táto bola zneužívaná svetovým sionizmom proti socialistickému zriadeniu v našej vlasti a v Sovietskom zväz

Pravidelne sledovať činnosť siekt, najmä sekty Svedkov Jehovových.

Paralyzovať jej činnosť a nedopustiť rozširovanie jej členskej bázi a jej vplyv na školskú mládež.

Nedopustiť, aby v kraji boli rozširované rôzne legendy o bývalých svätcoch a súčasných klerikálnych predstaviteľov Cirkvi.

Nedopustiť rozširovanie náboženskej literatúry zo zahraničia medzi veriacimi.

Nedopustiť, aby finančné dary veriacich boli zneužívané na osobné obohacovanie jednotlivých duchovných a laického apoštolátu.

Každý nezaujatý čitateľ týchto noriem si nemôže neuvedomiť, že proti kresťanskému svetonázoru tu vlastne nestojí žiadny svetonázor ani v užšom ani v širšom zmysle slova, ale jednoducho štátna moc, vláda, ktorá nutne potrebuje ideologické odôvodnenie, aby sa mohla udržať pri moci. Proti náboženstvu tu nestojí žiadny uzavretý a integrovaný myšlienkový systém, ale štát, ktorého cieľom je likvidácia náboženstva v jeho organizovanej forme ako Cirkev. Toto vyplýva z každého jednotlivého bodu. Ale kto alebo čo je vlastne štát, jeho vláda? Môže si skupina politikov, ktorí nezvolení občanmi strhli na seba všetku moc, robiť nárok byť štátom, ako to volakedy o sebe povedal absolutistický kráľ Ľudovít XIV.? Štát - to som ja!? A akým právom smú nanucovať občanom, čo je pravda a čo nie, v mene vedeckého svetonázoru? Je azda svetonázor vedecký iba preto, že to oni rozhodnú? Stojí skutočne za ním veda - a aká? Žiadny vedec - a ktorý? Nejde tu o podvod, o určitý druh svetonázorového mičurinizmu?

III. časť.

sa zaoberá obsahovým zameraním, formami a metódami skvalitňovania vedecko-ateistickej výchovy.

Vychádza zo skutočnosti zostrenej ideologickej propagandy, diferencovanejšieho, konkrétnejšieho a cielavedomejšieho postupu proti náboženstvu:

"Výsledky sa okrem iného prejavujú v klesajúcom počte prihlasovaných detí na náboženskú výchovu, v rozvíjaní nových občianskych obrádov, tradícií a slávností. Rastom socialistického uvedomenia sa človek oslobodzuje od zaostalosti a duchovného tmárstva. Ateistická výchova patrí k popredným úlohám ideologickej práce, strana jej venuje sústavnú pozornosť."

Takto dokument. Doslova tak. I keď sa to zdá neuveriteľné, že sa musia všetci straníci, funkcionári všetkých stupňov v prvom rade usilovať o to, aby zničili, čo vlastne ešte tvorí pravé jadro národa. Na šťastie, že takí súdruhovia predstavujú menšinu!

Silnou stránkou týchto absurdných fanatikov je však slabosť širokých vrstiev veriacich, ktorí sa dajú zastrašiť kvôli hmotným výhodám alebo kvôli budúcnosti detí. Len v tomto spočíva kvalita vedecko-ateistickej argumentácie.

Z obsahového hľadiska dokument sľubuje ateistickým propagandistom úspech pod touto podmienkou:

"Vedecký ateizmus má len vtedy svoj bezprostredný dopad, keď sa spája s praxou budovania socializmu a komunizmu, s otázkami socialistického humanizmu, sociálneho a duchovného oslobodenia človeka. I napriek tomu, že sa v kraji rozšíril a upevnil marxisticko-leninský svetonázor, náboženstvo ostáva naďalej jednou z najmasovejších ne-socialistických ideológií, ktorá vedie veriacich k spoločenskej pasivite a robí ich ľahšie manipulovateľnými zo strany našich ideových a politických protivníkov. Preto zostáva i naďalej stále platnou strategická úloha: trpezlivé presvedčovanie a získavanie občanov, najmä mládeže pre aktívne osvojenie si marxisticko-leninského svetového názoru a na tomto základe prekonávanie náboženstva ako nevedeckú a socializmu cudziu ideológiu."

V nasledujúcom bode je reč o nebezpečenstve, ktoré vraj hrozí socializmu zo strany medzinárodného katolicizmu, ktorý sa usiluje byť samostatnou politickou mocou. Tento zameriava vraj svoje útoky proti reálnemu socializmu a zvlášť proti Československu. Znova teda to isté kliše: ak sa niekto postaví na obranu ľudských práv - medzi ktoré patrí aj sloboda slova, svedomia, presvedčenia - i náboženstva -

vysvetľuje si to štát, t.j. jeho vláda, ako útok na Československo, na socialistickú vlasť. Kde je potom to trpezlivé presvedčanie a získavanie našich občanov, najmä mládeže? Kto sú to vlastne diskusní partneri?

Vyznavači materialistického svetonázoru a vyznavači kresťanstva? Prečo vyznavača kresťanstva postavia pred súd alebo pred vyšetrovaciu komisiu ŠtB? Prečo nezavolajú dajakého presvedčeného komunistu, aby sa dal s ním do diskusie? Päsťou sa presvedčenie nevybije! A väzenie ho ešte utvrdí!

Preto je správne, že si dokument kladie otázku: Ako skvalitniť metódy vedecko-ateistickej výchovy? A odpovedá: najprv sa musí požadovať dôsledný ateizmus od straníkov a kandidátov strany, podľa záverov XVI. zjazdu strany. Propagandistom sa odporúča doslova:

"Rozhodujúce postavenie vo vedecko-ateistickej výchove musia dostať živé a páľčivé sociálno-etické problémy, ktoré hýbu cítením a myslením ľudí, konkrétna problematika rozvoja spoločnosti, miesto a úloha rodiny v spoločnosti, otázky ideálov človeka, zmysel jeho života, otázky humanizmu, občianskej aktivity a zodpovednosti, kolektivismu, otázky práv a slobôd občanov, otázky slobody a vedomia a ich zabezpečenie pri socializme, otázky, na ktoré náboženstvo nie je schopné dať pravdivú odpoveď."

Takýto program by skutočne skvalitnil občiansku výchovu, keby sa smelo slobodne diskutovať! Škoda, že všetko pokazí nasledujúci bod:

"Vedecko-ateistickú výchovu posilňovať pomocou prehĺbenia komplexného prístupu, t.j. jej užšieho spájania s politikou, pracovnou, mravnou, vlasteneckou, internacionálnou a estetickou výchovou, teda s celým systémom komunistickej výchovy."

Ako vidno, inšpirátorom a autorom dokumentu neide o to, aby sa našla pravda, aby sa riešili najdôležitejšie otázky človeka, na pr. o zmysle života, o podstate humanizmu, zodpovednosti, o práve a slobode občanov a pod., ale o to, aby sa všetko - politika, odbory, školy, organizácie - zapojilo do vedecko-ateistickej výchovy! Ten istý zmysel majú aj oba nasledujúce body :

"Systematicky rozvíjať kritiku náboženstva - tradičného i modernizovaného - a odhaľovať politiku medzinárodných klerikálnych a antikomunistických centier, zameranú na Československo a ostatné krajiny reálneho socializmu."

Kritiku náboženstva prevádzkať tak, aby nedošlo k narušeniu pozitívneho vzťahu veriacich k socializmu."

Ide tu naozaj o kritiku alebo o sériovú produkciu lží a falzifikovania histórie, teológie, morálky, cirkevného práva, vieroučných článkov a podobne? Úhrnne možno o tejto časti dokumentu povedať, že má pohybu defenzívnu. Ide tu o obranu pozícií, ktoré komunistická ideológia buď nikdy nemala alebo definitívne stratila! Ide o pocit ohrozenosti, ktorý pochádza zo strachu pred vratkosťou ideológie, honosiacej sa vedeckosťou a absolútnou platnosťou. Dôvody tohoto nepriznateľného pocitu ohrozenosti marxistov v reálnom socializme treba hľadať nie v masívnom útoku zvonku, lež v o v n ú t o r n e j p r o t i r e č i v o s t i , neplatnosti jeho argumentácie a jeho neúspechov v praxi!

IV. časť

obsahuje 34 odporúčaní pre konkrétnu propagandistickú činnosť spoločenských organizácií na rozličnej úrovni.

Už toto číslo dosvedčuje, akú dôležitosť vedenie strany pripisuje tomuto problému. Heslovite vymenujeme najdôležitejšie :

- vedecko-ateistická výchova sa má stať záležitosťou všetkých zložiek komunistickej výchovy,
- celú obsahovú a organizačnú náplň ateistickej výchovy musia určovať stranícke organizácie,
- ateistickú výchovu treba pokladať za súčasť každodennej ideovo-výchovnej práce strany,
- za hlavnú metódu sa má pokladať presvedčanie a argumentácia,
- rozvíjať už osvedčené formy a metódy a hľadať nové.

Na úrovni straníckych orgánov a organizácii sa spomenuté zásady v programatickom dokumente pre východoslovenský kraj takto špecifikujú :

- operatívnejšie a konceptnejšie usmerňovať vedecko-ateistickú výchovu vo vnútri strany,
- vyvodit' praktické uzávery pre stranícke organizácie a hospodárskych pracovníkov z vyhodnotenia cirkevno-politickej situácie a vedecko-ateistickej výchovy,
- prenášať pozitívne skúsenosti z jednej organizácie na druhú,
- dbať, aby sa členovia a kandidáti strany hlásili k marxistickoleninskému svetonázoru nielen slovom, ale aj vnútorným presvedčením na základe hlbokého štúdia,
- aktívnejšie zabezpečovať ateistickú výchovu v oblasti, kde je zvýšená cirkevná aktivita, ako Stará Lubovňa, Humenné, Vranov, Prešov, Trebišov,
- aktívnejšie rozvíjať vedecko-ateistickú výchovu tam, kde sa veľa detí prihlásilo na výuku náboženstva,
- osobitnú pozornosť venovať a tohto hľadiska kandidátom a mladým členom strany a svetonázorovému rastu členov strany žijúcich na dedine,
- osobitné metódy uplatňovať v práci s rôznymi skupinami veriacich, najmä v individuálnom styku,
- zvýšiť úroveň boja proti klerikálnej propagande a liberálnemu postoji k náboženstvu u niektorých komunistov a funkcionárov ROH a SZM a vedúcich hospodárskych pracovníkov,
- lektorská skupina vedeckého ateizmu má poskytovať obsahovú a metódickú pomoc aktivistom na školeniach a seminároch, propagandistom vo všetkých spoločenských organizáciách,
- zvýšiť starostlivosť straníckych orgánov, organizácii a jednotlivých straníkov o šírenie a uplatňovanie socialistických obradov, sviatkov a zvyklostí a o podporovanie Zborov pre občianske záležitosti,
- zaoberať sa materiálmi z oblasti cirkevno-politickej situácie ako podkladu pre vedecko-ateistickú výchovu.

Na úrovni spoločenských organizácií NF sa v dokumente o intenzifikácii a skvalitňovaní ateizácie vo východoslovenskom kraji odporúča okrem spomenutých smerníc toto :

- na vedecko-ateistickej výchove majú mať účasť všetky spoločenské organizácie, ale najmä ROH a SZM,
- tematický okruh pri školeniach sa má doplniť prednáškami o vedeckom ateizme,
- do vedecko-ateistickej výchovy treba zapájať už aj pionierske útvary,
- v rámci politického vzdelávania v SZM treba mať na zreteli osvojovanie si vedeckého svetového názoru. K tomu majú smerovať diskusie o problémoch mládeže, týkajúce sa otázky zmyslu života, mravných a emocionálnych vzťahov a pod.,
- do programov krúžkov o politických a ekonomických otázkach sa musí zaradiť aj téma o vedecko-ateistickej výchove u mládeže. V tejto súvislosti sa má zvýrazniť snaha politického kléru o zneužitie mládeže pre svoje antikomunistické ciele,

- SZM má ovplyvňovať vedecko-ateistickou činnosťou aj tú mládež, ktorá nie je v nej organizovaná,
- SZM a ďalšie organizácie sa majú usilovať o odpútavanie od náboženstva pestovaním kultúrno-výchovných, športových, turistických a braných podujatí,
- ROH má úzko spolupracovať s aktívmi pre občianske záležitosti a organizovať nové socialistické obrady: oslavy robotníckych sviatkov, vstupu do pracovných kolektívov, rozlúčky s brancami, vítanie mladých ľudí zo základnej vojenskej služby a pod.,
- odmeňovať, vyzdvihovať a morálne oceňovať takých pracovníkov, ktorí sú príkladom vo vedecko-ateistickom zmyslení a konaní,
- pri materiálnom oseňovaní ich príkladných výsledkov viac využívať knihy s vedecko-ateistickým zameraním, napr. "Pápeži XX. storočia".

Potiaho tajný dokument, určený vedúcim stranickým funkcionárom východoslovenského kraja. 34 smerníc, ktoré majú zintenzívniť a skvalitniť ateizačné úsilie na všetkých úrovniach. To je čosi veľmi pozoruhodné!

Ponajprv preto, že ide vlastne o priznanie porážky po 38. rokoch tvrdej a dôslednej ateistickej výchovy. Ďalej pre protirečivosť. Ak strana skutočne chce občanov priviesť k ateizmu cestou presvedčovania, nesmie robiť z náboženstva zakázané ovocie, podnikat okaté odpúťavacie akcie na prekáženie akéhokolvek náboženského zážitku, plniť hlavu mladých ľudí predsudkami a poloprávdami o náboženstve skôr, než oni nadobudnú prvé informácie, vylúčiť voľnú diskusiu o náboženských otázkach, trestať, ak si niekto zadováži náboženskú literatúru atď.

Nik si nemôže nadobudnúť presvedčenie, ak nevie o čo ide alebo ak zistí, že jeho diskusný partner nepripustí mienku protivníka ani ako hypotézu. Strana, ako to vyplýva z týchto 34 smerníc, vlastne nechce presvedčovať ale zaskočiť - a to tým, že umlčí všetkých protivníkov ideologického boja! A keby sa predsa ozvali, potrestá ich!

No len čo mladí ľudia prídu do styku so živým kresťanstvom, ~~zapaz~~ spoznajú kde je pravda a kde podvod!

Nakoniec konštatovanie principiálnej povahy:

V podstate majú oné smernice za cieľ l i k v i d á c i a n á b o - ž e n s t v a a k a ž d e j m y š l i e n k y n a B o h a . Nech by ich však bolo i 334 alebo 334 000, všetko márne. Toho alebo onoho jednotlivca - alebo i veľké množstvo jednotlivcov - možno zaskočiť, dezorientovať, zmanipulovať, skorumpovať, ale nie ľudskú prirodzenosť ako takú! Tá - t.j. človek vo svojej podstate, to čo je vyššie v ňom - bude vždy gravitovať tam, kde je vlast' ducha, k večnému životu. A t e k s t r a n a b o j u j e p r o t i v e t r u . N a v l a s t n ú š k o d u a s k a z u !

Anton H L I N K A ,

Hlas Ameriky - Mníchov.

- o -

Hlavne v krajinách kalvinizmu a puritanizmu sa môže často stretnúť sa názorom, že ľudia, ktorí sa v totalitárnom systéme /nacistickom alebo bolševickom/ stali úspešní a získali postavenie, musia byť nejakým spôsobom "dobrí" a "hodnotní", že ich úspech treba hodnotiť ako všeobecnú zásluhu. Kladný vzťah k slobodnému a mocenskému štátu sa tu prenáša i do oblasti, kde slobodný a suverénny štát dávno prestal existovať a kde "úspech" a "postavenie" nie sú výsledkom súhry osobných kvalít a ich ocenenia spoločnosťou, ale o d m e n o u sprisahaneckej organizácie, gangsterského gangu za ochotnú účasť na jeho deštruktívnom diele.

Rio Preisner v knihe "Kritika totalitarizmu-fragmenty".

Odpočúvanie telefonických rozhovorov v ČSSR.

Mnohí si myslia, že telefonické rozhovory cez automatickú ústredňu v Prahe nie sú odpočúvané, lebo ide o automatiku. Svätá prostota, sladká nevedomosť! Prečo by nenahli? Aj mnohí na západe sú skalopevne presvedčení, že zavedením smerových volacích čísel cez automatické medzinárodné ústredne sa vylučuje možnosť odpočúvania a nahrávania medzištátnych telefonických rozhovorov. Pozrime sa, aká je skutočnosť.

Predstavme si, že niekto telefonuje z Košíc do Mníchova. Všetky hovory z ČSSR von musia byť sprostredkované medzinárodnou ústredňou v Prahe. Slovo "automatická" znamená, že hovory sú prepínané pomocou počítača namiesto starého systému manuálneho zatlačenia a vyťahovania spojovacích banánkov na ovládacom paneli, ktoré zabezpečovala skupina pracovníčok. To práve zvádza mnohých k presvedčeniu, že ak sa na prepojení fyzicky priamo nezúčastňuje človek, rozhovor vlastne nemá kto nahráť. Má! Človek tam naozaj sedieť nemusí. "Sedí" tam niečo, čo je svojím spôsobom od človeka ďaleko dokonalejšie: počítač!

Vráťme sa však k telefonátu z Košíc. V Košiciach niekto vytočí smerové číslo Mníchova a potom číslo volaného účastníka. Všetko ide cez počítač, ktorý obidve čísla - volajúceho aj volaného - pozná. Číslo volaného musí vziať na vedomie preto, aby vôbec bol schopný po technickej stránke nadviazať spojenie a číslo volajúceho minimálne preto, aby bol na toto číslo schopný "vystaviť účet za hovor".

S odzbrojujúcou naivnosťou platí ne jeden občan účty za medzištátne hovory, ktoré mu naučtoval počítač a pritom si myslí, že jeho hovory ostali utajené, nevypátrateľné. Keby ostal hovor naozaj utajený, nebolo by možné naučtovať mu ho. Takáto jednoduchá logika však ne jedného človeka vôbec nenapadne!

Počítač zavolá volané číslo v Mníchove, nastane spojenie a podľa dĺžky hovoru sa k číslu volajúceho zaznamená, koľko má za hovor zaplatiť. Na tieto vcelku jednoduché úkony je počítač naprogramovaný.

Tým sme sa dostali k onomu zázračnému slovíčku "naprogramovať". Americkí odborníci hovoria, že počítač je "absolútne rýchly idiot". Absolútne rýchly, lebo dokáže robiť milióny operácií za sekundu, čo v tomto smere neponerme prevyšuje ľudské schopnosti a idiot preto, lebo je to len stroj, ktorý bezmyšlienkovite robí, čo sa mu prikáže.

Ak teda do programu vloží programátor navyše napr. pokyn "a pri volaní čísla 089309408 zapni magnetofón", počítač ho zaručene zapne a rozhovor medzi Košicami a Mníchovom sa ocitne **d o k o n a l e** zaznamenaný na páske /ako napr. mikrozáznam/.

A zistiť telefónne čísla osôb, o ktoré má Štb záujem - to naozaj nie je problém, stačí sa pozrieť do telefónneho zoznamu!

Zavedenie automatickej telefonickej ústredne v Prahe nevylučuje možnosť odpočúvania a nahrávania medzištátnych hovorov. Práve naopak, som presvedčený, že súdruhom z Ministerstva vnútra uľahčilo život!

Ak v minulosti slečna z ústredne v kritickéj chvíli práve varila kávu alebo si odskočila na "kus reči" s kolegynou a určitý hovor tak nedopatrením nebol nahratý, počítač takúto chybu nespraví! Ten si neodskočí na "kus reči", ani nezabudne zapnúť magnetofón.

Takže **n e s p o l i e h a j m e s a n a n e n a h r a t i e r o z h o v o r u p o č í t a č o m !** V civilizovaných krajinách slúžia ľuďom, v znormalizovanom Československu zaiste tiež - ale tam sa dajú použiť aj na niečo iné. Nenadávajne však na ne, lebo počítače za to naozaj nemôžu.

G e o r g i j M A R Č E N K O

K A R O L M A R X ?

Skôr ako sa Marx stal národohospodárom a slávnym komunistom, odovzdal daň i humanizmu.

Dnes sa tretina sveta stala marxistickou. V tej alebo onej forme marxizmus uznávajú mnohí i v kapitalistických štátoch. Sú kresťania - občas i duchovné osoby, zastávajúce vysoké miesta - ktorí sú presvedčení, že hoci Kristus povedal mnoho pravdivého o kráľovstve nebeskom, správnu odpoveď na to ako pomôcť hladným, bezprávnym a utláčaným tu na zemi, treba hľadať práve u Marxa.

Hovorí nám, že Marx bol hlboko ľudský. Ovládala ho jediná myšlienka: ako pomôcť utláčaným masám. Myslel si, že príčinou ich biedy je kapitalizmus. Len čo bude tento prehnitý systém zničený, po prechodnom období diktatúry proletariátu vznikne spoločnosť, v ktorej každý / v spoločných podnikoch/ bude pracovať podľa svojich schopností a dostávať podľa potreby. Nebude viac ani štátu, potláčajúceho osobnosť, ani vojen, ani revolúcií - iba jediné celosvetové bratstvo národov na večné časy.

Aby sme však dosiahli takéto šťastie, nestačí zničiť kapitalizmus. Marx napísal: "Odstránením náboženstva ako iluzorného šťastia ľudu, nastúpi potreba jeho opravdivého šťastia. Po potrebe odmietnutia ilúzií o svojom postavení, nasleduje potreba odmietnutia takého postavenia, ktoré ilúzie potrebuje. Kritika náboženstva je teda v jadre kritikou toho slzavého údolia, svätožiarou ktorého je náboženstvo" /"Ku kritike hegelovskej filozofie práva". Úvod/. 1/

Marx bol proti náboženstvu, pretože náboženstvo prekáža úplnému uskutočneniu komunistických ideálov, v ktorých videl jedinú odpoveď na všetky problémy sveta.

Takto vysvetľujú svoje stanovisko marxisti. Jestvujú i duchovné osoby, ktoré sa pridržiajú takýchto náhľadov. Pastor Osterreich /Velká Británia/ povedal v jednej svojej kázni nasledovné :

"Komunizmus v akýchkoľvek formách - zlých alebo dobrých - sa v súčasnosti neprejavuje podľa svojho pôvodu ako hnutie za oslobodenie od vykorisťovania človeka človekom. Zo sociologického hľadiska Cirkev v minulosti i v súčasnosti sa v značnej miere nachádza na strane vykorisťovateľov. Karol Marx, ktorého teórie len zľahka prikrývajú túžbu po spravodlivosti a bratstve, korene ktorej nachádzame u židovských prorokov, nenávidel náboženstvo, pretože ho používali ako nástroj na zachovanie ustáleného stavu, v ktorom deti boli otrokmi a zodierali sa na smrť, aby niekto u nás v Anglicku sa stal bohatším. Pred sto rokmi neboli prázdnu táraninou slová: "Náboženstvo- ópium pre ľudí...". My, členovia Kristovho tela, v tichej lítosti musíme priznať, že sme dlžníkmi voči každému komunistovi". 2/

Ja som tiež kresťanom, mám rád ľudí a prajem im dobro. Bez váhania by som prijal anarchizmus, komunizmus alebo fašizmus, ak by sa naozaj postarali o šťastie ľudstva. Veľa síl a času som venoval štúdiu Marxových myšlienok a podarilo sa mi odhaliť niektoré prekvapujúce veci, s ktorými sa chcem podeliť s čitateľom.

Marxizmus robí dojen na myslenie ľudí, má úspech, avšak tento úspech ešte nič nedokazuje. Úspech môže tak isto viesť k omylu, ako i k pravde. Občasný neúspech je cennejší, pretože nám môže odhaliť cestu k hĺbke pravdy. Preto budeme analyzovať niektoré Marxove diela, nezávisle od toho, či mali alebo nemali úspech.

V skorej mladosti bol Marx kresťanom. Jedna z prvých známych Marxových prác sa nazýva "Jednota veriacich s Kristom podľa Evanjelia od Jána, hlava 15, verše 1-14, jej podstata, bezpodmienečná nevyhnutnosť a preukázaný vplyv". Nachádzame v nej nasledovné krásne slová:

"Spojenie s Kristom spočíva v najtesnejšom a živom styku s Ním, v tom, že Ho vždy máme pred očami i vo svojom srdci a preniknutí najväčšou láskou k Nemu, obraciame v tom istom čase naše srdcia k našim bratom, ktorých On užšie spojil s nami, za ktorých On tiež pri-niesol seba ako obeť". 3/

Teda Marx vedel, akým spôsobom ľudia môžu bratsky mať radi jeden druhého. Práve toto je kresťanstvo.

Potom pokračuje: "Takto spojenie s Kristom vnútorne povznáša, utešuje v trápeniach, uspokojuje a dáva srdce otvorené ľudskej láske, všetkému veľkému a ušľachtilému, nie kvôli ctižiadosti, nie kvôli snahe o slávu, ale iba pre Krista". 4/

Približne v tom istom čase píše vo svojom diele "Uvažovanie mládenca pri výbere povolania": "Samotné náboženstvo nás učí, že ten Ideál, o ktorý sa všetci snažíme, obetoval sa pre ľudstvo a kto sa opováži poprieť podobné výroky? Ak sme si vybrali povolanie, v ktorom predovšetkým môžeme pracovať pre ľudstvo, nemôžeme sa zohnúť pod jeho bremenom, pretože toto sú- obeť pre všetkých". 5/

Žiadne obrátenie alebo odpadnutie nezmení človeka na sto percent. Niekedy pri takomto obrátení myslenia predošlá viera alebo nevera naďalej ostáva v človeku. Nenájdeme ju však vo vedomí, ale iba odsunutú v podvedomí.

Zastaralý "komplex Krista" /ak možno tak povedať/ prejavuje sa v Marxových dielach ešte dlhý čas po tom, ako sa stal útočným bojovníkom proti náboženstvu. Dokonca v takom zložitom diele o politickej ekonomii ako "Kapitál", v ktorom uvažovaníu o náboženstve je venované málo pozornosti, už úplne ateisticky naladený Marx písal celkom bez súvislosti s kontextom: "Kresťanstvo s jeho kultom abstraktného človeka, najmä vo svojom buržoáznom vývoji - protestantizme, deizme atď.- je najadekvátnejšou formou náboženstva". 6/

Nezabúdajme, že Marx bol kedysi veriacim kresťanom.

Keď ukončil gymnázium, v jeho charakteristike pod rubrikou "náboženské vedomosti" bolo poznačené: "Jeho vedomosti z kresťanskej viery a mravouky sú dostačujúco jasné a odôvodnené a do stanoveného stupňa pozná dejiny kresťanskej Cirkvi". 7/

Onedlho po obdržaní tohto vysvedčenia, v jeho živote sa stalo niečo tajomné. Ešte dlho predtým, ako ho Moses Hess roku 1841 priviedol k socialistickému presvedčeniu, Marx sa stal hlboko a vášnivo protináboženským človekom. Tento spôsob života sa v ňom prejavil ešte za študentských rokov. V jednej zo svojich básni písal: "Túžim pomstiť sa Tomu, ktorý vládne zhora". To znamená, že bol presvedčený, že Vládca tam hore jestvuje. On sa s Ním hádal, hoci Boh mu nezapríčinil nijaké zlo. Marx pochádzal z pomerne majetnej rodiny. V detstve nehľadával a za študentských čias žil omnoho lepšie ako mnohí jeho kamaráti. Čím bola vyvolaná táto zúrivá nenávisť voči Bohu?

Osobné motívy nepoznáme. Či nebol Marx v tomto vyzývavom proteste iba hlásnou trúbou niekoho iného? V tom veku, keď normálny mládenec sa dáva strhnúť krásnymi túžbami robiť iným dobre a pripraviť sa na vybranú profesiu, u neho vytrhame riadky z básni "Zaklínanie upadnutého do zúfalstva" /"Modlitba zúfalého"/ :

Tak Boh vytrhol zo mňa všetko moje
v prekliatí a sužovaní osudu.
Všetky svety jeho nenávratne zmizli!
Mne neostalo nič, okrem pomsty!

+++++++

Vysoko vyvýšim svoj trón,
chladný a úžasný bude jeho vrchol.
Základom jeho - poverčivé chvenie,
ceremoniárom - najčiernejšia agonia.

Kto sa pozrie zdravým zrakom,
odvráti sa, smrteľne poblednúc a onemejúc,
zachytený slepou a chladnou smrteľnosťou,
jeho radosť mu pripraví hrob. 8/

Slová "postavím si trón" a priznanie, že od sediaceho na tróne
bude vychádzať iba strach a agonia, pripomínajú mi povýšeneckú
vystatovačnosť Lucifera: "Vystúpim do nebies, nad hviezdy Božie vyvý-
šim svoj trón" /Iz 14, 13/.

Načo Marx potreboval taký trón? Odpoveď nachádzame v málo známej
dráme, ktorú Marx napísal tiež počas študentských rokov. Volá sa
"Oulanem". K vysvetleniu tohto názvu je nevyhnutné trochu odbočiť.

Jestvuje cirkev satanistov. Jedným z jej rituálov je "čierna omša",
ktorú o polnoci slúži diablov duchovný. Hnedé sviece sú zastrčené
do obrátených svietnikov. Duchovný má bohato ozdobený úbor, obráte-
ný vnútorou stranou von. Všetko, čo je napísané v modlitebnej knihe,
číta sa od konca k začiatku. Sväté mená Boh, Ježiš, Mária- čítajú sa
obrátené. Kríž vešajú dolu hlavou alebo ho pošliapu nohami. Za oltár
im slúži nahé telo ženy. Svätá Hostia, ukradnutá z niektorého kostola,
má nápis "satana" a používa sa na vysmievanie "prítomného". Počas
"čiernej omše" sa spáli Biblia. Všetci prítomní sľubujú spáchať všet-
kých sedem smrteľných hriechov, uvedených v katolíckom katechizme a
nikdy neurobiť žiaden dobrý skutok. Potom nasledujú orgie.

Uctievanie diabla je veľmi staré. V Starom zákone čítame, že Židia
"prinášali obety besom" /Dt alebo 5 Mojž 32, 17/. Neskôr izraelský
kráľ Jeroboam ustanovil pre seba "žrecov pre výšiny, pre kozlov a
telce, ktoré urobil" /2 Par. 11, 15/.

Je charakteristické, že "Oulanem" - toto prekrútenie svätého mena,
anagram "Emanuela" - biblického mena Ježiš, po hebrejsky značí
"Boh s nami". Podobné prekrútenia mien sa považujú za celkom efektív-
ne v čiernej mágií.

Pochopiť drámu "Oulanem" možno iba vtedy, ak sa oboznámime so
zvláštnym priznaním Marxa, ktoré urobil v básni "Huslista" :

Pekelné výpary sa dvíhajú a naplňajú mozog,
kým nezošaliem a moje srdce sa úplne nepremení.

Vidíš ten meč?
Knieža tmy
predal ho mne.

Tieto verše nadobúdajú osobitný význam ak vieme, že v rituáloch
vyššieho zasvätenia sa do diablovho kultu, kandidátovi sa odovzdáva
zakliaty meč, zaručujúci úspech. Platí zaň, podpíšuc krvou z vlast-
nej žily zmluvu, že jeho duša bude patriť po jeho smrti Satanovi.

Teraz citujem z drámy "Oulanem" :

Lebo on odbíja čas a dáva znamenia.
 Stále smelšie a smelšie hrám tanec smrti.
 A oni tiež: Oulanem, Oulanem.
 Toto meno zneje ako smrť,
 zneje, kým nezomrie v žalostných krýchoch.
 Stoj! Teraz som pochopil. Ono sa dvíha z mojej duše
 jasné ako vzduch, pevné ako moje kosti...
 A celé teba, zosobnené ľudstvo,
 silou mojich mohutných rúk môžem dolapit' a rozmliaždit' so zúrivosťou
 silou.

V tom čase ako priepasť otvára sa predo mnou i tebou v temnote
 smejúc sa a šepkajúc ti do ucha: "Spúšťaj sa so mnou, priateľu!"

Biblia, ktorú Marx študoval na gymnáziu a dobre poznal i v dospelosti hovorí, že diabol bol "do priepasti zvrhnutým anjelom" /Zjv 20,3/. Marx chce strhnúť celé ľudstvo do tejto priepasti, pripravenej diabolivapadlým anjelom.

Kto hovorí ústami Marxa v tejto dráme? Je rozumné očakávať od mladého človeka, aby sníval o tom, ako sa ľudstvo prepadne do priepasti /"vonkajšej tmy", ako ju nazýva Biblia/ a sám, smejúc sa, bude nasledovať tých, ktorých priviedol k nevere? Nikde na svete sa nehľasa takýto ideál, iba ak v rituáloch zasvätenia do vyššieho stupňa "cirkvi" satanistov.

Pre Oulanem prichádza čas smrti. Hľa, jeho slová :

Zomrel, zomrel. Mój čas vypršal.
 Hodiny sa zastavili, naničhodná stavba sa zrútila.
 Čoskoro pritlačím večnosť k svojej hrudi a divokým kvílením
 vyrieknem prekliatie celému ľudstvu.

Marx veľmi rád opakoval slová Mefistotela z "Fausta" od Goetheho: "Všetko jestvujúce je hodné zničenia". Všetko, včítane proletariátu a súdruhov v boji. Marx cituje tieto slová v "osemástom brumaire Ľudovít Bonaparteho". Stalin konal v zhode s týmito slovami a zničil i svoju vlastnú rodinu.

Členovia sekty satanistov nie sú materialisti. Oni veria v posmrtný život. Oulanem, osoba, ústami ktorej hovorí Marx, nepopiera jestvovanie posmrtného života. Uznáva ho, ale iba ako život, naplnený nenávisťou vyššieho stupňa. Treba poznamenať, že "večnosť" pre démonov znamená "muky". Preto démoni i Ježišovi vyčítali: "A hľa, oni zakričali: čo ťa je do nás, Ježišu, Syn Boží? Prišiel si sem predčasne nás mučiť?" /Mt 8, 29/.

To isté je aj u Marxa :

Cha, večnosť, táto naša večná bolesť,
 neopísateľná, nezmerateľná smrť!
 Odporná, najstrovecky začatá,
 aby opovrhnuť nami-
 nami, ktorí sami, ako hodinový stroj
 slepo mechanicky, stvorení sme na to, aby sme boli
 hlúpymi kalendármi času a priestoru,
 nemajúcimi nijaký cieľ,
 okrem náhodného príchodu na zničenie...

Začíname chápať, čo sa stalo s mladým Marxom. On mal kresťanské presvedčenie, ale neuskutočňoval ho v praxi. Z korešpondencie s jeho otcom sa dozvedáme, že míňal veľké sumy peňazí na rozptýlenia a mal z toho neustále spory s rodičmi. Je možné, že v takom stave sa aj dostal do sietí prísne tajnej sekty satanistov a absolvoval rituál zasvätenia. Satan, ktorého jeho ctitelia vidia v halucináciach počas

orgií, hovorí ich ústami a preto i Marx nie je nič iné, ako hlásna trúba Satana, keď prehlasuje: "Chcem sa pomstiť Tomu, ktorý je nad nami".

Obrátne pozornosť na koniec drámy "Oulanem" :

Cha! Krúžiaci na ohnivom kolese,
ja musím veselo plesať v kruhu večnosti:
keby okrem toho bolo čokoľvek,
skočil by som tam, hoc by som zničil pritom svet,
nazhromaždený medzi ním a mnou!
On musí byť zničený s preklínaním.
Ja zadlávam rukami jeho vzdorovité jestvovanie.

A objímajúc ma, on musí mlčky vyhasnúť
a potom - dolu, ponoriť sa do ničoty.
Dokonale zmiznúť, nebyť - to by bol život.... 9/

V dráme "Oulanem" Marx fakticky robí to isté čo diabol: on vydá celé ľudstvo prekliatiu.

"Oulanem" je pravdepodobne jediná dráma na svete, v ktorej všetky účinkujúce osoby sú presvedčené o svojej skazenosti a otvorene sa predvádzajú ako na slávnosti. V tejto dráme niet bieleho a čierneho, niet Claudia a Ofélie, Jaga a Desdemony. V nej je všetko čierne a všetci odhaľujú črty charakteru Mefistotela. Všetci účastníci sú démonickí, predurčení na záhubu. 10/

Keď ju Marx písal, predčasne dozretému géniovi bolo 18 rokov. Program jeho života sa už úplne ustálil. Tu sa nehovorilo o službe ľudstvu, proletariátu alebo socializmu. On chcel zničiť svet, postaviť si trón, základom ktorého by boli ľudské záchvevy.

V tomto štádiu formovania Marxových náhľadov priťahujú pozornosť niektoré záhadné miesta v korešpondencii so svojim otcom. Syn píše : "Opona speda, moja svätyňa svätých bola spustošená, bolo nevyhnutné dosadiť tam nových bohov!" 11/ Toto bolo napísané 10. novembra 1837 mladíkom, ktorý dovtedy vyznával kresťanstvo. Vyhlasoval, že Kristus žije v jeho srdci. A zrazu tomu bolo inak. Akýže noví bohovia zaujali miesto Krista?

Otec odpovedal 10. februára 1838: "Nenástojil som na vysvetlení tajomstva, aj keď sa zdá byť krajne podozrivé". Akéže to bolo tajomstvo? Dodnes ani jeden životopisec nebol schopný vysvetliť tieto záhadné slová.

Werner Blumberg vo svojej knihe "Portrét Marxa" cituje list Marxovho otca synovi z 2. marca 1837: "Tvoje úspechy a nádej uvidieť niekedy tvoje meno preslávené a tiež tvoje pozemské šťastie - toto všetko nie sú jediné želania môjho srdca. To sú ilúzie, ktoré som živil v sebe dlhý čas, no môžem ťa ubezpečiť, že ich uskutočnenie by ma neurobilo šťastným. Iba ak tvoje srdce ostane čisté a ľudské a ak nijaký démon nebude schopný ho ohroziť- iba vtedy budem šťastný".

Čo prinútilo otca nečakane vyjadriť obavy o démonickom vplyve na syna-mladíka, ktorý dovtedy vyznával kresťanstvo? Či neboli toho príčinou básne, ktoré dostal od syna k 55. narodeninám?

Nasledujúci citát je prebratý z epigramu Marxa na Hegela :

Všetky slová, ktoré sa učím, zmiešali sa v diabolskú zmes, takže každý si môže myslieť, čo sa mu zachce usúdiť.

Vo svojej básni "Bledá dievčina" písal :

Stratil som nebo,
a veľmi dobre to viem.
Moja duša, kedysi verná Bohu,
predurčená je teraz pre peklo.

Komentár k tomu je zbytočný.

Marx začínal so ctižiadostivými ambíciami v umení. Jeho básne a drámy sú dôležité na odhalenie jeho vnútorného sveta, avšak nemajú literárnu hodnotu a ostali nepovšimnuté. Neúspechy v maliarstve a v architektúre nám dali Hitlera, v dramaturgii - Goebbelsa, vo filozofii - Rosenberga. Marx odhodil poéziu kvôli kariére revolucionára v mene Satanovom, vystupiac proti spoločnosti, ktorá neocenila jeho poéziu. Je možné, že to bol jeden z motívov jeho vzbury proti všetkému a všetkým. Opovrhovanie ním ako Židom mohlo byť ešte ďalším motívom k tomu.

O dva roky neskôr, ako otec vyjadril svoje obavy, mladý Marx napísal roku 1839 dizertačnú prácu "Rozdiely medzi prírodnou filozofiou Demokrita a Epikura". V predslove k nej sa plne stotožňuje s príznaním aischilovského Prométea: "Ak mám povedať pravdu, nenávidím všetkých bohov". 12/ Toto ešte podpiera slovami, že je proti všetkým bohom na zemi i na nebi, ktorí neuznávajú ľudské sebavedomie za vyššie božstvo.

Marx bol zaprisahaným nepriateľom všetkých bohov, človekom, ktorý si kúpil meč u kniežata tmy za cenu svojej duše. Za svoj cieľ vyhlásil, že zavrúť celé ľudstvo do priepasti a so smiechom ho bude nasledovať.

Skutočne si Marx kúpil meč u Satana?

Jeho dcéra Eleonóra napísala knihu s názvom "Maur a generál - spomienky na Marxa a Engelsa". Oznamuje, že Marx jej a svojej sestre rozprával mnoho históriek, keď boli ešte deťmi. Jedna, ktorá sa jej zo všetkých najviac páčila, bola o nejakom Hansovi Rekle. Táto historka trvala mnoho mesiacov a nikdy nekončila. Hans Rekle bol čarodejníkom, ktorý mal hračkársky obchod a mnoho dlhov. A hoci bol čarodejníkom, sústavnne sa nachádzal v dlhoch. Z toho dôvodu, napriek svojej vôli, bol prinútený predáť všetky svoje skvelé veci, jednu za druhou - diabľovi.... Niektoré dobrodružstvá boli také strašné, že nám vlasy stávali dupkom..." 13/

Je to normálne, aby otec rozprával svojim malým deťom také strašné historicky o predaji srdca najmilších vecí Satanovi? Róbert Payne vo svojej knihe "Marx" tiež podrobne opisuje podľa slov Eleonóry, ako nešťastný kúzelník Rekle nechotne predával svoje hračky, ponechávajúc si ich do poslednej minúty. Ale preto, že mal zmluvu s diablom, nemohol sa tomu vyhnúť. 14/

Životopisec Marxa komentuje: "Ťažko sa môžeme domnievať, že tieto nekonečné historicky boli autobiografické... Mal démonický náhľad na svet a vlastnil démonické zlo. Niekedy sa zdalo, že podáva správu o tom, že koná prácu diabla".

Keď Marx dokončoval "Oulanem" a iné svoje prvotiny, v ktorých sa priznáva, že uzavrel zmluvu s diablom, nemyslel na socializmus. Dokonca bojoval proti nemu. Bol redaktorom nemeckých novín "Rýnske noviny" a "nepriznával ani teoretickú hodnotu komunistickým ideám v ich vtedajšom stave a tým menej možnosť praktického uplatnenia v živote". "Pokusy nás uviesť komunistické idey do života, len čo sa stanú nebezpečnými, môžu sa zastaviť delami" - písalo sa v tomto časopise.

V tých rokoch sa Marx zoznámil s Mosesom Hessom, človekom, ktorý zohral v jeho živote najdôležitejšiu úlohu tým, že mu pomohol prijať socialistické ideály.

V liste H. Auerbachovi /roku 1841/ M. Hess charakterizuje Marxa ako "najväčšieho, možno jedinečného súčasného filozofa...". Doktor Marx, tak sa volá moja modla - píše - je ešte celkom mladý človek /najviac 24-ročný/; on zasadí posledný úder stredovekému náboženstvu a filozofii. 15/ To znamená, že hlavný cieľ je - úder náboženstvu a nie socializmu.

Georg Jung, druhý vtedajší Marxov priateľ, ešte jasnejšie formuluje v liste Arnoldovi Rugemu /18. októbra 1841/ : "Marx určite vyženie Boha z neba... Marx nazýva kresťanské náboženstvo najnemravnjším zo všetkých náboženstiev". 16/ Možno sa tomu diviť? Veď Marx veril, že prví kresťania zabíjali ľudí a jedli ich mäso.

Z toho vidieť, aké boli očakávania tých, ktorí zasväcovali Marxa do hĺbok satanizmu.

Nebolo pravdou, že Marx prijal protináboženský postoj preto, lebo náboženstvo akoby prekážalo na ceste uskutočnenia ideálov pomôcť ľudstvu. Naopak, Marx nenávidel všetkých bohov a nestrpel nijakú zmienku o Bohu. Socializmus bol iba lákadlom, ako proletariát a inteligenciu priviesť k uskutočneniu diabolského ideálu.

Keď sovietska vláda prehlásila: "Vyženieme z krajiny kapitalistov a Boha z neba", plnila iba Marxov odkaz.

Už na inom mieste som spomenul prevracanie mien ako jednu zo zvláštností čiernej mágie. Toto obracanie bolo do Marxovho myslenia natoľko včlenené, že ho používal všade. Na knihu Prudhona "Filozofia biedy" odpovedal knihou "Bieda filozofie". V nej píše: "Musíme použiť miesto zbrane kritiky, kritiku zbrane", atď.

Zamysleli ste sa niekedy na Marxovom účesom? V tom čase muži nosili braďu, ale nie takú ako on a nemali ani dlhé vlasy. Tento Marxov účes bol charakteristický pre stúpcov Joany Southcottovej, diablovej kňažky, ktorá hovorila, že je v spojení s démonom Siloh. 17/

Je pozoruhodné, že asi 60 rokov po jej smrti, roku 1814 "do skupiny nasledovníkov Southcottovej v Chathan vstúpil vojak James White, ktorý po skončení služby v Indii sa stal vodcom miestnej skupiny nasledovateľov pre ďalšie rozvítie učenia Joany... s komunistickým zafarbením". 18/

Na verejnosti Marx málo hovoril o metafyzike, no jeho stanovisko môžeme poznať od ľudí, s ktorými sa stýkal. Jedným z jeho spoluúčastníkov v I. internacionále bol Michail Bakunin, ruský anarchista, ktorý písal, že diabol - je prvý slobodne mysliaci a spasiteľom sveta, on oslobodzuje Adama a vtlačá mu na čelo pečať ľudskosti a slobody tým, že ho urobil neposlušným. 19/

Bakunin nielen že chválil Lucifera, on má konkrétny program revolúcie, no nie taký, ktorý môže oslobodiť biednych a utláčaných. Písal: "Hlavnou úlohou tejto revolúcie je prebudiť diabla v ľuďoch, aby sa uvoľnili najnižšie vášne". 20/

Max vytvoril s Bakuninom I. internacionálu, ktorá sa pridrža tohto programu.

Bakunin napísal, že i Prudhon, druhý veľký socialistický mysliteľ a v tom čase i Marxov priateľ, tiež sa "kľania diablovej". 21/ To Hess zoznámil Marxa s Prudhonom, ktorý tiež mal charakteristický účes, ako všetci satanisti 19. storočia.

Vo svojom diele "Spravodlivosť v revolúcii a Cirkvi" Prudhon vyhlásil, že Boh je prototypom nespravodlivosti. "Osvojujeme si vedomosti nehľadiac na Neho, vládeme v spoločnosti pomimo Neho. Každý krok vpred - to je víťazstvo, ktorým my prekonáme Božstvo". Prudhon vyhlasuje: "Boh - to je hlúposť a zbabelosť. Boh - to je zlo. Všade, kde sa človek skláňa pred oltárom, ľudstvo - otroci cárrov a popov - je

~~odsúdené. Prisahám, Bože, dvíhajúc k nebu ruky, že Ty si nič iné ako~~
 kat môjho rozumu, žezlo môjho svedomia. Boh je v podstate proti kul-
 túre, proti slobode, proti človeku..." Prudhon potom obviňuje Boha zo
 zla, že človek - Jeho stvorenie, je naskrz chybné. Tieto myšlienky
 nepochádzajú od neho samého. Sú obvyklou náplňou kázni pri uctievaní
 diabla.

Marx mal neskôr rozpor s Prudhonom a napísal knihu, kde protirečil
 jeho "Filozofii biedy", z ktorej sú vzaté vyššie spomínané slová.
 Marx však polemizoval iba o menej dôležitých poučkách. Proti démon-
 nickej vzbúre Prudhona nemal námietky.

Tu je veľmi dôležité špeciálne podčiarknúť, že Marx a jeho spolu-
 bojovníci boli proti Bohu, ale neboli ateistami v tom zmysle, ako sa
 nazývajú súčasní marxisti. To znamená, zriekajú sa otvorene Boha,
 nenávideli Toho, o existencii ktorého nepochybovali. Hodili rukavicu
 nie Jeho jestvovaniu, ale Jeho zvrchovanej moci.

Keď v Paríži roku 1871 vypukla komunistická revolúcia, vyhlásil
 komunard Flourence: "Náš nepriateľ - Boh. Nenávisť k Bohu - začiatok
 múdrosti".

Marx si vysoko cenil komunardov, ktorí otvorene nasledovali tento
 cieľ. Ale čo to má spoločné so spravodlivým rozdeľovaním statkov a
 s lepším spoločenským zriadením? Posledné - iba vonkajším vnaďidlom,
 ukrývajúcim skutočný cieľ: úplné vykorenenie Boha a klaňanie sa Jemu.
 Dnes vidíme o tom svedectvo v takých krajinách, ako červená Čína,
 Albánsko, severná Kórea, kde doteraz sú zatvorené všetky kostoly,
 mešity a pagody.

Na túto tému Marx napísal veľmi zaujímavé básne. Z umeleckého
 hľadiska majú malú cenu, ale myšlienky v nich vyjadrené si zasluhujú
 pozornosť. V básňach Marxa "Zaklínanie upadnutého do zúfalstva"
 /tiež pod názvom "Modlitby zúfaleho"-poz. vyd./ a "Ľudská pýcha",
 to vyššie, ku komu sa modlí človek - je vlastná veľkosť. Ak je mu
 súdnené zahynúť pre silu vlastnej veľkosti, tak to bude kozmická kata-
 strofa, ale on umrie ako bohupodobná bytosť, oplakávaná démonmi.

Marxova balada "Huslista" obsahuje aj žaloby speváka na Boha,
 ktorý nechápe a neuznáva jeho umenie. Ono vychádza z temnej priepas-
 ti pekla, "pôsobí démonicky na mysle, opantáva srdce a jeho tanec-
 je tancom smrti". Spevák vytasí svoj meč a vbodne ho do duše básnika.

Umenie, vychádzajúce z temnej priepasti pekla a pôsobiace démon-
 icky na myseľ.... To pripomína slová amerického revolucionára
 Jerry Rubina v knihe "Rob to!": "Zmiešali sme mladosť, hudbu, sex,
 drogy a ducha vzbury so zradou a takejto kombinácii ťažko odolieť".

Druhá Marxova báseň, v ktorej otvorene priznáva, že jeho cieľom
 nie je zlepšenie, reformovanie alebo revolučné pretvorenie sveta,
 ale jednoducho jeho rozbitie a radosť, ktorú bude mať z tohto rozbi-
 tia, obsahuje nasledujúce verše :

Pohrdavo hodím svoju rukavicu
 priamo do tváre sveta.
 A uvidím pád trpaslíka - obra,
 ktorý neschladí moju nenávisť.
 Vtedy, bohupodobný a víťazný budem sa brodiť
 po ruinách sveta,
 a vlievajúc do svojich slov mohutnú silu,
 budem sa cítiť rovný Stvoriteľovi.

Marx prijal satanizmus po vnútornom boji. Básne boli dokončené,
 keď bol vážne chorý a sú výsledkom búrky v jeho duši. V tom čase
 píše o svojom "rozhorčení, že je prinútený robiť modlu z toho, čím
 on opovrhuje. Cíti sa zle". 23/

Hlavná príčina obrátenia Marxa ku komunizmu je jasne viditeľná už z citovaného listu jeho priateľa Georga Junga A. Rugemu. Tou príčinou nebolo oslobodenie proletariátu, ani túžba upevniť lepší spoločenský poriadok. Jung píše: "Ak sa Marx, Bruno Bauer a Feuerbach spoja, aby založili bohoslovecko-politický časopis, pre Boha bude lepšie so všetkými svojimi anjelmi začať oplakávať Seba, pretože táto trojica ho určite vyženie z neba..." 24/

U všetkých aktívnych ctiteľov diabla - rozháraný osobný život. Marx nie je výnimkou. Arnold Künzli vo svojej knihe "Marx - psychografia" píše, že on bol vinný, že jeho dve dcéry a zať spáchali samovraždu. Tri deti zomreli na podvýživu. Dcéra Laura, vydatá za socialistu Laforgua, tiež pochovala svoje tri deti a potom spolu s mužom spáchala samovraždu. Druhá dcéra, Leonóra, chcela spolu s manželom urobiť to isté, no on to odmietol v poslednej minúte a ona zomrela. Rodiny ctiteľov diabla sú prekliate. 25/

Marx necítil povinnosť pracovať pre materiálne zabezpečenie rodiny, hoci by mu to bolo ľahko možné vďaka skvelej znalosti jazykov. Žil z milodarov Engelsa. Mal i nemanželské dieťa so slúžkou. Neskôr toto dieťa pripisoval Engelsovi, ktorý súhlasil hrať túto komédiu. Mnoho pil. Rjazanov, bývalý riaditeľ Inštitútu Marxa-Engelsa v Moskve, priznáva tento fakt vo svojej knihe v nemeckom jazyku "Karol Marx ako mysliteľ, človek a revolucionár". 26/

Pretože sme spomenuli Engelsa, povieme niekoľko slov i o ňom. Engels vyrástol v nábožnej rodine a v mladosti písal nádherné duchovné básne. Nepoznáme okolnosti, za ktorých stratil vieru, no po zoznámení sa s Marxom písal o ňom nasledovné :

Kto sa to približuje s divokou zúrivosťou?
Čierny malý z Trevíru /rodisko Marxa/ nezvyčajný netvor.
Ani nechodí ani nebehá, iba poskakuje na podpätkoch
schvátený šílenstvom, ako by sa snažil zachytiť
vzdialený záves neba a stiahnuť ho na zem;
vystiera ruky vysoko do vzduchu,
páste má zatreté, zúri bezprestania,
akoby desiatitisíc diablov zachytilo sa mu do vlasov. 27/

Engels začal pochybovať o kresťanstve po prečítaní knihy liberálneho teológa Bruno Bauera. V jeho duši sa odohrával zúfalý boj a vtedy písal: "Modlím sa každý deň a dokonca i celé dni za istotu; začal som to robiť odvtedy ako som zapochyboval a stále sa ešte nemôžem vrátiť k vašej viere... Zadúšajú ma slzy, keď toto píšem..." 28/

Engels nenašiel cestu návratu k Slovu Božiemu a priľnul k tomu, koho sám nazval "netvorom, ktorého ovláda tisíc čertov". Prežil to, čo možno nazvať obrátením naopak.

Kto bol Bruno Bauer - liberálny teológ, hrajúci rozhodujúcu úlohu v zničení kresťanskej viery u Engelsa a upevňujúci Marxa v novom, bezbožnom spôsobe života? Mal niečo spoločné s diablom? Stačí si prečítať, čo písal Bruno Bauer svojmu priateľovi A. Rugemu 6.12.1841, ktorý v tom istom čase bol priateľom Marxovým a Engelsovým :

"Mám tu na univerzite prednášky pred mnohými poslucháčmi. Nepoznávam sám seba, keď prednášam z katedry svoje bohorúhanie. Sú také hrubé, že týmto deťom, ktoré by nemali byť urážané, vstávajú vlasy dupkom. Kým ohlasujem tieto bohorúhanie myslím na to, ako doma nábožne píšem apologetické frázy o užitočnosti svätého Písma a vierozvesti. Tak či onak, úžasný démon sa vteliuje do mňa, len čo sa dvíham na katedru a ja som natoľko slabý, že som prinútený poddať sa mu... Mój duch bohorúhačstva bude uspokojený iba vtedy, keď mi dovolia prednášať otvorene ako kvalitnému profesorovi ateistický systém". 29/

Človek, ktorý presvedčil Engelsa aby sa stal komunistom bol ten istý Moses Hess, ktorý presvedčil i Marxa. Hess písal po stretnutí s Engelson v Kolíne: "Zanechal ma ako opravdivý komunista. Takto tvorím spustošenie". 30/ "Tvorím spustošenie". Či to nebol najvyšší cieľ Hessov? To je hlavný cieľ i Lucifera.

Stopy kresťanstva aj tak nikdy neboli vyhladené z vedomia Engelsa. Roku 1865 vyjadril obdiv hymne Reformácie /Luterov chorál/ "Boh - naša pravá záštita". Nazval ju Marseillaise 16. storočia /Úvod do "Dialektiky prírody"/. 31/A to nie je jediný výrok Engelsev v prospech kresťanstva.

Tragédia Engelsa sa rozvíja ďalej a hlbšie ako u Marxa. Zoberme hoci len pozoruhodnú báseň, napísanú v mladosti človekom, ktorý sa neskôr stal najbližším spoločníkom Marxa v ničení nábožerstva :

1. Pane Ježišu Kriste, Syn Boží,
zostúp zo svojho trónu,
a spas moju dušu.
Ó, príď vo Svojej sláve
v lesku Svojej otcovskej veľkosti,
dovoľ mi skloniť sa pred Tebou!
Plná lásky a veľkosti, bez žiaľu je tá radosť,
ktorou my chválime nášho Spasiteľa!
2. A keď budem vypúšťať predsmrtný vzdych,
cítiac nad sebou dych smrti,
daj mi pevnejšie držať sa Teba;
keď stnavne môj výzor,
a preruší sa tlkot srdca,
v Tebe nech ochladne moje telo!
Na nebi môj duch bude chváliť Tvoje meno
neprestajne,
lebo on - v Tvojich rukách.
3. Ó, nastane čas radosti,
keď na Tvojej milujúcej hrudi
oslobodím sa od smrti.
Už vidím, Bože - vďaka Tebe -
ako všetkých, ktorí boli mne drahí,
môžem večne objímať!
Večne, večne, večne živý a stojaci pred Tebou!
Len aby som videl Teba
a život môj bude znova prekvitať.
4. Ty si prišiel, aby si oslobodil ľudstvo
od smrti a zla,
priniesť mu Tvoje šťastie a slávu.
Nech bude raz, s Tvojím príchodom
všetko na zemi iné,
nech odplatíš Ty každému - čo mu patrí. 32/

Po tom, ako Bruno Bauer zasial pochybnosti do jeho duše, Engels písal priateľom: "Je napísané: proste a bude vám dané. Hľadám všade pravdu, kde je čo i len malá nádej nájsť hoci iba jej tieň. I tak nemôžem povedať, že vaša pravda je večná. A jednako je napísané: hľadajte a nájdote. Kto z vás dá svojmu synovi kameň, keď prosí o chlieb? Tým menej váš Otec nebeský.

Slzy sa mi tlačia do očí, keď to píšem. Som dojatý do hĺbky duše, ale cítim, že nezohyniem. Prídem k Bohu, ku ktorému sa vinie moja duša. A to je tiež - svedectvo Ducha Svätého. Týmto žijem a s tým i zomriem... Duch Boží svedčí, že som dieťa Božie..."

On dobre poznal nebezpečenstvo satanizmu. Vo svojej práci "Schelling-filozof v Kristovi alebo pretvorenie svetovej múdrosti v múdrosť božskú" Engels píše: "Od čias hroznej francúzskej revolúcie úplne nový diabolický duch sa nastahoval do značnej časti ľudstva a s bezbožnosťou tak nehanebne a naduto dvíha svoju bezočivú hlavu, že musím myslieť na splnenie prorociev Písma v budúcom čase".

Ale pozrime sa, čo hovorí sväté Písmo o bezbožnosti posledných čias. Pán Ježiš hovorí v Matúšovi 24, 11-13 :

Mnoho falšných prorokov vystúpi a zvedú mnohých. A pretože sa rozmnoží nepravosť, v mnohých vychladne láska. Kto však vytrvá do konca, ten bude spasený. A ohlasovať sa bude všade evanjelium Kráľovstva po celom svete na svedectvo všetkým národom a až potom príde koniec.

A verš 24: Povstanú lžikristovia a lžiproroci a budú veľké znamenia a divy, aby zviadli, ak možno, aj vyvolených.

A Pavol hovorí v 2. liste Solúnčanom 2, 3 a 9: objaví sa človek hriechu, syn smrti, protiviaci sa a vynášajúci nad všetko, čo sa nazýva Bohom alebo svätynou; činnosťou satanov budú so všelijakou silou a znameniami a nádhernými klamstvami a so všelijakým nepravdivým zväzdaním hynúť za to, že neprijali lásku a pravdu pre svoje spasenie. Preto im Boh spôsobí poblúdenie, takže oni budú veriť lži a budú odsúdení všetci, ktorí neveria pravde, ale zamilovali si lož".

Píše ako veriaci teolog. Pokračuje: "To už nie je ľahostajnosť a chlad voči Bohu; nie, to je otvorené, zjavné nepriateľstvo a miesto všelijakých siekt a strán, my máme teraz iba dve: kresťanov a nepriateľov Krista... Vidíme uprostred nás falošných prorokov a dané sú im ústa, ktoré hovoria pyšne a rúhavo... Potulujú sa po Nemecku, šepkajúc svoje satanské učenie na trhoviskách a prenášajú diabolické zástavy z jedného mesta do druhého, vlečúc za sebou úbohú mládež, aby ju zhodili do najhlbšej priepasti pekla a smrti". Končí slovami blahozvesti: "Prídem skoro. Zachovaj si čo máš, aby nik nezobral tvoj veniec. Amen." 33/

Človek, ktorý písal takéto básne a tak vášnivo vystríhal proti satanizmu, človek, ktorý sa modlil so slzami, aby sa uchránil od tohto nebezpečenstva, človek, považujúci Marxa za posadnutého tisícimi démonmi - stane sa najbližším spolupracovníkom Marxa v démonickom boji proti náboženstvu a akejkoľvek mravnosti /Komunistický manifest Marxa a Engelsa/.

Toto spôsobila liberálna teológia. Podieľa sa spolu s Marxom a Engelson na vine za smrť desiatok miliónov nevinných ľudí za komunizmu.

Po tomto smutnom, ale nevyhnutnom odbočení o Engelsovi, vráťme sa znovu k Marxovi.

Rolf Bauer opisuje márnوترatnosť Marxa v knihe "Génius a bohatstvo". Keď bol študentom v Berlíne, synáčik dostával od otca vreckové 700 toliarov ročne. 34/ Bola to obrovská suma, lebo vtedy iba 5 % obyvateľstva mala príjem väčší ako 300 toliarov ročne. Za svojho života Marx dostal od Engelsa približne 6 miliónov francúzskych frankov /číslo Inštitútu Marxa-Engelsa/.

Marx vždy vášnivo túžil po dedičstve; Keď jeden z jeho strýkov bol na smrtelnej posteli, písal: "Ak ten pes zomrie, vyťahnem sa z biedy". Nato odpovedal Engels: "Zdravím ťa a držím palce k obdržaniu dedičstva a dúfam, že sa katastrofa spomalí".

Keď ten "pes" zomrel, Marx 8. marca 1855 písal: "Vcelku radostná udalosť. Včera nám oznámili, že zomrel 90-ročný strýko mojej ženy. Moja žena zdedí približne 100 libier šterlingov; mohlo by byť aj viac, keby ten starý pes nezanechal časť svojich peňazí ekonomke".

Nemal žiadne nežné city ani pre ľudí, ktorí mu boli oveľa bližšie ako strýko. Nerozprával sa so svojou matkou. V decembri 1863 písal Engelsovi: "Pred dvoma rokmi som dostal telegram, ktorý oznamoval, že mi zomrela matka. Osudu sa zapáčilo vziať jedného člena našej rodiny. Ja som už bol jednou nohou v hrobe. Ale za týchto okolností som potrebnjší ako starena. Musím ísť do Trieru kvôli dedičstvu". To bolo všetko, čo bol schopný povedať o smrti matky.

Marx prehrával veľa peňazí na burze. Ako budúci národohospodár vedel iba utrácať peniaze.

Pretože diablova sekta je krajne tajná, máme iba predpoklady pre jej možné spojenie s Marxom. Jeho nezriadený život môže byť ešte jedným ohnivkom v reťazi už uvedených faktov.

Marx bol intelektuálom v najvyššej miere, tak isto Engels. Ale ich korešpondencia je plná neprístojností, neobvyklých pre ľudí ich postavenia. Stránia sa hrubých slov, ale v ani jednom liste tieto idealisti nehovorila o svojich humanistických alebo socialistických túžbach.

Celkové správanie Marxa i jeho reč mali démonický charakter. Ako žid napísal škodlivú protžidovskú knihu s názvom "Židovská otázka". Nielen židov nenávidel. Jeho priateľ Weitling napísal: "Obvyklé témy rozhovorov u Marxa - ateizmus, gilotína, Hegel, povraz a dýka". Nenávidel Nemcov a prízvukoval, že "iba palicou možno Nemca prebudiť". Hovoril o "hlúpom nemeckom národe", i o tom, že "Nemcov, Čičanov a Židov možno porovnať s drobnými pouličnými obchodníkmi". Nakoniec spomínal "odpornú národnú obmedzenosť Nemcov" /A. Künzli: "Marx - psychografia"/. Rusov pokladal za ľudí nižšieho druhu - "barbarskú rasu" 35/ a Slovanov nazýval - "etnickým odpadom". 36/

Takto sme obrátili pozornosť na niektoré narážky, dovoľujúce usúdiť, že Marx bol satanistom.

Oblúbeným dieťaťom Marxa bola Eleonóra. Volal ju Tussy a často hovorieval: "Tussy - to som ja". Vypočujme si, čo hovorí "Tussy".

S blahosklonným Marxovým rozhodnutím sa Eleonóra vydala za Eduarda Ävelinga, priateľa Anny Bésantovej, jednej zo zakladateľiek teozófie. Prednášal na tému "Nízkosť Boha". To isté robili aj satanisti. Oni neodmietajú jestvovanie Boha, ako ateisti. Satanisti môžu odmietat jestvovanie Boha na odvrátenie pozornosti, aby niekoho pomýlili, ale v skutočnosti veria v Neho, ale Boha opisujú ako nízku a podlú bytosť/. Vo svojich lekciách sa snažil dokázať, že Boh "súhlasí s mnohoženstvom a zlodejstvom" a tiež obhajoval právo bohorúhačstva. 37/

Prečítajte si nasledujúcu teozofickú básneň a spomeňte si, že Marxom vybraný zať bol známym účastníkom tohto hnutia. Takéto básne sa prevedelne čítali v Marxovom dome. Toto nám umožní nazrieť a pocítiť duchovnú atmosféru toho domu:

Moje básne, bezuzdné a drzé, nech sa vznesú
k tebe, ó Satan, kráľ hostiny.
Preč s tvojim kropením, kňaz, i s tvojim
žalostným spevom,
lebo nikdy, ó kňaz, Satan nebude stáť za tebou.
Tvoj dych, ó Satan, inšpiruje moje básne,
keď z duše sa odriekam bohov,
od kňazov cirkvi, neľudských kňazov.
Tvoj blesk otriasa rozumy.
Ó duša, putujúc daleko od priamej cesty,
Satan je milostivý....
Podobný uragánu s rozprestretými krídlami
vznáša sa, ó národy, Veľký Satan!
Sláva rozumu veľkého Zástancu!
K tebe sa musia vznášať posvätné ľubovône a obety!
Ty božstvo zvrhnutých kňazov. 38/

Spojenie medzi marxizmom a teozófiou nie je náhodné. Teozófia rozvinula na Západe, z Indie prinesené učenie o nejestvovaní oddelenej duše. To, čo nedosiahla teozófia presvedčovaním, marxizmus dosahuje korbáčom. Zbavuje človeka individuality, mení ho na robota, podriadeného štátu.

Ešte jeden zaujímavý fakt. Kapitán flotily Riiz bol Marxovým žiakom. Zarmútený správou o jeho smrti, pricestoval do Londýna, aby navštívil dom, v ktorom žil jeho obľúbený učiteľ. Marxova rodina opustila dom, preto sa musel povypytovať tam žijúcej slúžky. Od nej počul nasledujúce podivuhodné slová o Marxovi:

"Bol bohábojným človekom. Keď bol veľmi chorý, modlil sa v samote vo svojej izbe pred horiacimi sviečkami, obmotajúc okolo hlavy niečo podobné stužke". 39/ To pripomína modlitebné remene, ktoré nosia Židia pri raňajších modlitbách. No Marx bol krstený v kresťanskej viere. Nikdy nepr ktizoval židovstvo, potom sa stal bojovníkom proti Bohu. Písal knihy proti náboženstvu a zo všetkých detí vychoval ateistov. Akýže to bol obred, ktorý nevedomá slúžka považovala za modlitbu? Židia, ktorí sa modlia s remienkami na čele, nikdy nemajú pred sebou rad sviec. Či to nebol nejaký magický rituál?

Druhá možnosť sa rysuje v narážke syna Edgara Marxovi v liste z 31. marca 1854. Začína sa ohromujúcimi slovami: "Môj milý diabol!" Kde bolo kedy počuť, aby syn takto nazýval svojho otca. Ale takto píšú satanisti tým, ktorých majú radi. Či nebol zasvätený i Marxov syn?

Nie menej významné je i to, že Marxová žena sa obracia na neho v liste z augusta 1844 nasledovne: "Tvoj posledný pastiersky list, ó veľkňaz a vládca duší, priniesol tvojím biednym ovečkám opäť klud a pokoj". 40/

V "Komunistickom manifeste" Marx zreteľne vyjadril svoje želanie vykoreniť akékoľvek náboženstvo. Treba predpokladať, že do toho patrí i kult diabla. No jeho žena sa obracia k nemu ako k veľkňazovi a biskupovi - akého náboženstva? Jediná viera v Európe, kde je veľkňaz - je satanizmus. /pozn. vydavateľa: oslovenie Veľkňaz sa používa aj v katolíckej Cirkvi pre biskupa alebo pápeža, čo Marčenko ako pravoslávny /?/ nemusí poznať/. Akéže pastierské listy mohol písať človek, ktorého považovali za ateistu? Kde sú tie listy? Sú prechodné etapy v živote Marxa, ktoré ostanú nepreskúmané.

Niektorí životopisci Marxa snáď tušia o spojení medzi uctievaním Satana a hrdinom ich výskumu, ale pretože nemajú potrebnú duchovnú prípravu a príslušné vedomosti, nemôžu objasniť fakty, ktoré mali pred sebou. Ich svedectvo je však i napriek tomu zaujímavé.

Marxista Franz Mehring písal vo svojej knihe "Karol Marx" : "I keď Marxov otec zomrel len niekoľko dní po tom, ako jeho syn dosiahol dvadsať rokov, s tajnou obavou pátral po "démonovi" v milovanom synovi....Henrich Marx si nemyslel a ani nemohol domysliť, že bohaté dedičstvo buržoáznej kultúry, ktoré odovzdal svojmu synovi Karolovi, mohlo spôsobiť objavenie sa tohto "démona", o ktorom pochyboval, či je "nebeskej" alebo "faustovskej" povahy". 41/

Marx zomrel v zúfalstve, v akom zomierajú všetci satanisti. 25. mája 1883 písal Engelsovi: "Aký bezcieľny a prázdny je život, no aký žiadúci!"

Marxizmus skrýva tajomstvo, o ktorom vedía iba niektorí marxisti. Lenin písal, že po polstoročí ani jeden marxista nepochopil Marxa. 42/

Tajomstvo jestvuje aj v Leninovom živote. On písal o sovietskom štáte takto: "... Vláda je v našich rukách - a v novej hospodárskej politike sa v tomto roku postupovalo podľa nás? Nie. Toto my nechceme priznať: nepostupovalo sa podľa nás. Ako sa postupovalo? Vymkýňa sa nám stroj z rúk: ako keby niekto, kto sedí za volantom, stroj mieril nie tam, kde ho nasmerujú, ale tam, kde ho ktosi iný nasmeroval....

Stroj ide nie celkom tak, a často vôbec nie tak, ako ho riadi sediaci za volantom tohto stroja". 43/ Čože sú to za tajomné sily, ktoré premáhajú i plány bolševických vodcov? Či oni neprebudili k životu silu, ktorú dúfali riadiť, no ktorá sa v skutočnosti ukázala byť ešte strašnejšia, akú predpokladali - a čo ich priviedlo do zúfania?

V jednom liste z roku 1921 Lenin písal: "My ešte nevieme verejne posudzovať namiesto byrokracie: za toto nás všetkých, i Ľudový komitariat spravodlivosti, treba vešať na smradľavých povrazoch. A ja som ešte nestratil nádej, že nás voľakedy za toto podľa zásluhy povešajú". 44/

Hľa, taká bola posledná nádej Lenina po celoživotnom boji za komunizmus: byť obesený na smradľavom povraze. Táto nádej sa neuskutočnila počas jeho života. No skoro všetci jeho spolubojovníci boli koniec-koncov zavraždení za Stalina - po tom, ako sa verejne priznávali, že slúžili nie proletariátu, ktorému oni údajne chceli pomôcť, ale iným silám.

Avšak aké je priznanie Leninovo: "Ešte som nestratil nádej, že nás voľakedy podľa zásluhy povešajú!" Aký to kontrast s priznaním iného bojovníka, svätého apoštola Pavla, ktorý písal na konci svojho života: "Dobrý boj som bojoval, beh dokončil... Teraz mi pripravujú veniec, ktorý mi dá Pán, spravodlivý Sudca, v onen deň" /2. Tim 4, 7-8/.

Všetko čo tu píšem, sú iba náčrty. Problém vzájomných vzťahov medzi marxizmom a satanizmom musí byť preskúmaný oveľa dôkladnejšie. Kresťanskí myslitelia, ako i všetci ľudia, často podliehajú pokušeniu dokázať už vopred stanovenú ideu. Nezávazne píšú o veciach, ktoré nedostatočne poznajú. Myslitelia, naklonení občas tvrdiť nedokázané, rozširujú počet argumentov v prospech svojej koncepcie.

Nenárokujem si, že som našiel nezvratný dôkaz, že Marx patril k sekte satanistov, ale verím, že je dosť faktov, nasvedčujúcich tomuto podozreniu. Bezpochyby je dosť dôkazov pre záver, že satanský vplyv na jeho život a učenie bol veľký. Ale v tom istom čase jestvuje i mnoho problémov v reťazi dôkazov, ktoré môžu viesť ku konečnému uzáveru v tejto otázke. Dal som iba prvý impulz: Nech iní pokračujú v tomto dôležitom bádání problému spojenia medzi Marxom a satanizmom. Okrem toho, nie som svätý, akým by mal byť ten, ktorý sa zaoberá podobnými vecami. Nakoľko som mohol, vhlbil som sa do tajomstiev uctievania diabla.

V sekte satanistov, počas ceremonie zasvätenia sa do tretieho stupňa, zasväcujúci musí zložiť prísahu: "Budem vždy robiť iba to, čo sám budem chcieť". To je otvorené popieranie Božieho príkazu: "Aby ste... si pamätali všetky Pánove príkázania, plnili ich a nenasledovali túžby vášho srdca a vašich očí, ktoré vás priťahujú k modloslužobníctvu". /4. Mojž 15, 39/.

Ako som už povedal, kult satanistov je veľmi starý, starší ako kresťanstvo. Možno i prorok Izaiáš ho mal na mysli, keď napísal takéto slová: "Všetci sme blúdili ako ovce, navrátili sme sa každý na svoju cestu. Boh naložil na Neho všetky naše hriechy" /Iz 53, 6/.

Keď niekoho zasväcujú do siedmeho stupňa, prisahá, že jeho princípom bude: "Nič nie je pravdivé, všetko je dovolené". Keď Marx vyplňoval dotazník pre svoju dcéru, na otázku: "aký je váš hlavný princíp?", odpovedal: "O všetkom pochybovať". V "Komunistickom manifeste" napísal, že jeho cieľom je nielen zničenie akéhokolvek náboženstva, ale i morálky, aby všetko bolo dovolené.

Zhrozil som sa, keď som prečítal tajomstvo siedmeho stupňa satanizmu na plagáte jednej parížskej univerzity v čase nepokojov roku 1968. Ono bolo zjednodušené do formuly: "Zakazuje sa zakazovať" - čo je prirodzeným následkom hesla: "nič nie je pravdivé a všetko je dovolené!"

Mládež nezbadala nezmyselnosť tejto formuly. Ak je zakázané zakázovať, tak musí byť zakázané i zakázovať zakázané. Ak je všetko dovolené, tak je dovolené i zakázané. Mládež si myslela, že dovolenosť všetkého - je sloboda. Marxisti to vedia lepšie. U nich slová "všetko je dovolené" značia, že je zakázané zakázovať krutú diktatúru, takú, aká je v červenej Číne a v Sovietskom zväze.

Aj u mňa samotného je sklon ku panovačnosti nad druhými. Mám to v charaktere. Študujúc veľké osobnosti v dejinách, ustupujúcich bez prekážok dominujúcemu vplyvu diavla, cítil som, ako sa i vo mne upevňovali zlé náklonnosti. Preto som sa rozhodol: neobetovať svoj najdrahší poklad - svoju dušu, nepokračovať v takom druhu výskumu, dokonca aj v mene vysokého cieľa odhalenia prameňa zla.

Satan - padlý archanjel, si zachoval úmerné schopnosti. Medzi ľuďmi nemá seborovných. Považujem za veľmi múdru radu predstavenej karmelitánok, ktorú mi dala: ukázať Satanovi kde sú dvere, miesto toho, aby sme vnikali do jeho tajomstiev.

Mám toho už viac ako dost venovať pozornosť podlým tajomstvám diavla. Zastavil som svoje výskumy.

Spomenul som si na slová Douglasa Hunta z jeho knihy "Výskumy vo sfére okultizmu". "Treba nutne energicky varovať všetkých pred akoukoľvek účasťou na čiernej mágií, či je už pravá alebo falošná. Nedoťkajte sa týchto vecí a vyhýbajte sa ako moru tých, ktorí prichádzajú do styku s ňou. A keby to všetko bol podvod - ako tomu často býva - sú to všetko špinavé a divoké veci. Sú takými i vtedy, keď sa zdajú byť nevinné. Vedú jedine k duševnej degradácii. A keď do hry vstupujú opravdivé sily /ako v prípade marxizmu/, následky pre zúčastnených sú neopísateľne hrozné". 45/

Komunizmus - to je kolektívna posadnutosť diablami. Solženicyn v "Súostroví GULag" /"archipel GULag"/ odhaľuje niektoré jeho hrôzostrašné následky v živote a v dušiach ľudí.

Opakujem, že môj dôkazový materiál je neúplný. Problém musí byť preštudovaný oveľa podrobnejšie niekym iným. Ale už i z toho, čo som tu napísal možno urobiť záver, že ten Marx, o ktorom stále to isté opakujú marxisti - nie je nič iné ako mýtus. Vcelku ani nie zbedačovanie proletariátu ho pohlo na dráhu revolucionára - ako jediné riešenie problému. Nemal rád proletárov, nazýval ich príťažou.

Marx nemal rád súdruhov, bojovníkov za komunistické ideály. Feiligratha nazýval "sviňou", Lasalla - "židovským negrom", súdruhu Liebknechta "volom" a Bakunina "teoretickou nulou". 46/

Poručík Čechov, bojovník v revolúcii 1848, ktorý trávil noci popíjaním s Marxom zbadal, že samolúbosť v ňom pohltila všetko dobré, čo v ňom niekedy bolo.

Marx nemal rád ľudstvo. Mazzini, ktorý ho dobre poznal, písal, že v ňom bol "deštruktívny duch". Jeho srdce bolo plné "skôr nenávisti ako lásky k ľuďom". 47/

Nepoznám ani jedno svedectvo Marxovho súčasníka, ktoré by toto vyvracalo. Marx milujúci všetkých ľudí - to je mýtus, vymyslený až po jeho smrti.

Marx i náboženstvo nenávidel nie preto, že by ono stálo v ceste šťastiu ľudstva. Naopak, on chcel urobiť ľudstvo nešťastný odteraz až naveky. Toto vyhlásil za svoj ideál. Jeho cieľom bolo - zničenie náboženstva. A socializmus, starostlivosť o proletariát, humanizmus - toto všetko boli iba zámienny.

Po prečítaní knihy Ch. Darwina "Vznik druhov", Marx napísal list Ferd. Lassellovi, v ktorom jasal nad tým, že Boh - v maximálnej miere v prírodných vedách - dostal podľa jeho mienky smrteľný úder /list

zo 16. januára 1861/. 48/ Čo bolo Marxovou hlavnou myšlienkou? Chudoba úbohého proletariátu? Ak áno, tak aký význam mohla mať Darwinova teória? Alebo azda hlavným cieľom Marxa bolo - vykynoženie náboženstva?

Dobre pre robotníkov bolo iba zámienkou. Tam, kde proletári nebojujú za socialistické ideály, marxisti využívajú rasové rozdiely a tzv. generačný konflikt, no hlavné je - aby bolo zničené náboženstvo.

Marx veril v peklo a jeho záujmom bolo - poslať tam ľudí.

Nie je nezaujímavé tu poznamenať, že zo životopisu Bucharina - bývalého generálneho tajomníka komunistickej internacionály a jedného z hlavných teoretikov marxizmu 20. storočia - je známe, že ešte ako 12-ročný sa oboznámil s knihou Zjavení v Biblii a túžil po tom, aby sa stal Antikristom. Dozvediac sa z Evanjelia, že Antikrist sa musí narodiť z apokalyptickej pobehlice, nútil matku aby sa priznala, že bola prostitútkou. 49/

Bucharin prineskoro pochopil, do akých rúk sa dostal. V liste svojej žene, ktorý napísal pred uväznením a popravou, písal: "Môj život sa končí. Skláňam svoju hlavu pod sekeru kata. Cítim úplnú bezmocnosť pred tvárou tohto pekelného aparátu". Pomáhal pri zriaďovaní tejto gilotíny - sovietskeho štátu - ktorý zabil milióny a na konci musel priznať, že to bolo vymyslené - v pekle. Chcel byť Antikristom, namiesto toho sa stal jeho obeťou. Ten istý Bucharin, ktorý sa v takých veciach vyznal, napísal o Stalinovi: "To nie je človek, ale diabol".

Prvým pseudonymom Stalinovým, pod ktorým začal, bol pseudonym "Demonišvili", čo po gruzínsky snečí niečo ako "posadnutý" a "Besošvili", čo značí "diabolský". /Skutočné jeho meno bolo "Džugašvili". 50/

Meo tse tung písal: "Ako osemročný som znenávidel Konfúcia. U nás v dedine bol Konfúciiov chrám a z celého srdca som si prial iba jedno: zbúrať ho do základov". 51/

Stretli ste už niekedy dieťa, ktoré ako osemročné túži zničiť svoje vlastné náboženstvo? Podobné myšlienky a priania sú vlastné démonickým charakterom.

Ďalším zvrhlým človekom bol Lev Trocký. Ako osemročný vlastnil veľkú zbierku pornografických obrázkov. 52/ V cárskom Rusku nebolo ako teraz na Západe ľahké kúpiť si pornografiu v ľubovoľnom novinovom stánku. Trocký musel byť vášnivým zberateľom a určite musel kraďnúť rodičom peniaze, aby si mohol takú zbierku zriadiť. Bol tiež duševne chorým.

Naproti tomu dovoľte mi v spojení s tým pripomenúť, že svätý Pavol z Kríža ako osemročný trávil každý deň tri hodiny pri modlitbe.

Solženicyn v knihe "Archipel GULag- Súostrovie GULag" rozpráva, že koničkou "hobby" ministrom vnútra ZSSR Jahodu bolo: strieľať do obrazov Ježiša Krista a svätých. Ďalší zo sätanských rituálov, ktorý sa praktizuje v najvyšších komunistických kruhoch.

Natíska sa otázka, prečo by mal človek, ktorý údajne zastupuje proletariát, strieľať do obrazov proletára- Ježiša Krista alebo do chudobnej ženy, presvätej Panny Márie?

Päťdesiatnici rozprávajú o prípade, ktorý sa stal počas II. svetovej vojny. Jeden z kňazov vyhnal diabla, ktorý opúšťajúci posadnutého sa vyhrážal, že sa pomstí za toto vyhnanie. Po niekoľkých rokoch toho kňaza zastrelili za vieru. Vedúci dôstojník špeciálneho komanda mu pred zastrelením povedal: "Teraz sme si kvit". Je možné, že i dôstojníci-komunisti bývali posadnutí diablami? Je možné, že slúžia ako zbraň pomsty v rukách diabla proti kresťanom, ktorí sa ho snažia zvrhnúť z trónu?

Ako príklad uvediem zločin týchto ľudí, o ktorom písali noviny "Ruskaja mysľ" 13. marca 1975.

D. Profirevič v ZSSR mal dcéru, ktorú vychovával v kresťanskej viere. Musela navštevovať komunistickú školu. Ako 12-ročná prišla jedného dňa domov a vyhlásila rodičom: "Náboženstvo - to je kapitalistický prežitok, teraz žijeme v iných časoch". Úplne zanechala kresťanstvo, neskôr vstúpila do komunistickej strany a začala pracovať pre tajnú políciu, čo bolo strašným úderom pre jej rodičov.

Po niekoľkých rokoch zatvorili jej matku. Za komunizmu nemá nikto nič svoje, ani deti, ani ženu, ani osobnú slobodu. Štát môže odobrať všetko, keď sa mu to hodí.

Po zavretí matky, syn dlho plakal a po roku sa obesil. D. Profirevič našiel od neho list: "Otec, či ma odsúdiš? Som komsomolec. Musel som podpísať, že budem oznamovať všetko, čo sa robí proti sovietskej vláde. Raz ma zavolali na políciu a Varja, moja sestra, žiadala odo mňa napísať udanie na matku, lebo je kresťankou. Považovali ju za kontrarevolucionárku. Napísal som. Som vinný za jej zavretie. Teraz mi prikázali sledovať Teba. Výsledok bude ten istý. Otec, odpusť mi, dal som prednosť smrti". Po samovražde syna nasledovalo uväznenie otca.

Režim, v ktorom sú takéto udalosti každodenné, režim, ktorý mení ľudí a tiež z kresťanov robí vrahov, donášačov alebo nevinné obeť - taký režim môže vyvolávať iba odpor zo strany božích detí. Lebo kto ho pozdravuje, stáva sa spoluvinníkom jeho zlých skutkov /porov. 2 Jn 11/.

V ZSSR vychádzajú noviny "Sovietskaja molodož". V článku zo 14. februára 1976 podávajú nový otrasný dôkaz o spojení marxizmu so satanizmom. V novinách sa oznamuje, ako bojujúci komunisti-bezbožníci ešte za cárskeho režimu rozbíjali kostoly a robili si posmech z Bohu. Využívali na to rúhavý "preklad" modlitby "Otče náš".

Otče náš, ktorý si v Petrohrade,
 nech je prekliate tvoje meno,
 nech zhynie tvoje cárstvo,
 nech sa nevyplní tvoja vôľa,
 dokonca ani v pekle.
 Daj nám chlieb, ktorý si nám ukradol
 a zaplať naše dlhy, ako sme my platili až doteraz vaše.
 A neuveď nás viac do pokušenia,
 ale zbav nás zla - polície Plehvu /vtedajší minister vnútra/
 a urob koniec jeho prekliatej vláde.
 A pretože si slabý a chudobný duchom, vládou i autoritou,
 ber sa s ním naveky. Amen. 53/

Pravým cieľom komunizmu pri dobýjaní nových krajín - nie je zavedenie nového sociálneho alebo ekonomického poriadku, ale rúhavé posmechárstvo Bohu a uctievanie Satana.

Nemecký socialistický študentský zväz tiež uverejnil paródiu na modlitbu Otče náš, aby ukázal akoby na podlý zmysel tejto modlitby - záštitu kapitalistických záujmov :

Náš kapitál, ktorý si na Západe,
 nech budú nádherné tvoje investície,
 nech dostaneš zisky, nech stúpnu tvoje akcie na cene
 ako na Wall Streete, tak i v Európe.
 Náš každodenný obchod zabezpeč nám dnes a rozmnož naše kredity,
 ako my rozmnožujeme kredity našich dlžníkov.
 A neuveď nás do bankrotu,
 ale zbav nás od odborov.
 Lebo tvoja je polovica sveta, sila i bohatstvo
 už dvatisíc rokov. Mamona. 54/

Stotožňovanie kresťanstva so záujmami kapitalizmu - to je klamstvo. Cirkev vie, že kapitalizmus je poznačený krvou a špinou. Všetci sme hriešnici - všetky naše ekonomické systémy nesú na sebe pečať hriechu. My odporujeme komunizmu nie z hľadiska kapitalizmu, ale z pozície kráľovstva Božieho, ktoré je naším spoločným ideálom.

Vyššie uvedená paródia nie je nič iné, ako diabolský posmešok nad najsvätejšou modlitbou, tak isto ako predchádzajúca paródia, vydaná v sovietskych novinách.

Počas generálneho štrajku, organizovaného francúzskymi komunistami roku 1974, vyzvali robotníkov, aby demonštrovali v uliciach Paríža a vykrikovali heslo: "Koniec Giscardovi d'Estajgne! Démoni vyšli do ulíc!" Prečo "démoni" a nie proletariát, nie ľud? Načo toto vyvolávanie diabolských síl? Čo to má spoločné so zákonnými požiadavkami robotníckej triedy o zvýšenie základnej mzdy?

Chápen, že komunisti zatvárali kňazov a farárov ako kontrarevolucionárov. Ale prečo marxisti v rumunskom väzení v Pitešti nútili ich slúžiť omšu nad ľudskými výkalmi a močom? Prečo mučili kresťanov tým, že ich nútili "prijímať" z týchto výkalov? Prečo to neprístojné vysmievanie sa náboženstvu? /I. Cyrja -Kyrža: "Návrat z pekla" a D. Bacu "Pitešti"/ Prečo rumunskému pravoslávne kňazovi Romanovi Brage v čase uväznenia ocelovou tyčou vybili jeden za druhým všetky zuby nútiac ho - rúhať sa Bohu? /Jeho terajšia adresa: Rumunská pravoslávna eparchiálna správa, Jacksonville, Michigan, USA/. Komunisti jemu a i iným vysvetlili: "Nechceme, aby ste dostali vence mučeníkov. Najprv musíte prekliat' Boha a potom pôjdete do pekla. Keď vás, kresťanov, jednoducho zabijeme, pôjdete do neba".

Marxistov považujú za ateistov, ktorí neveria v nebo a peklo. Ale v takých krajných okolnostiach marxizmus strháva ateistickú masku a ukazuje svoju pravú tvár - tvár satanizmu. Komunistickú polovačku na náboženstvo nemožno vysvetliť ľudskými motívmi. Besnenie týchto prenasledovaní, ktoré sa vymykajú z hraníc zdravého rozumu, sú zjavne diabolskej podstaty.

Rumunsky spisovateľ a komunista Pavol Goma, ktorý bol uväznený svojimi vlastnými spolubojovníkmi, opísal vo svojej knihe "Cherla" spôsoby mučenia, komunistami špeciálne vymyslenými pre kresťanov. Každý deň donucovali jedného nábožného väzňa "prijat' krst" - ponárajúc jeho hlavu do vedra, ktoré iní väzni používali k vykonávaniu potreby. Druhí väzni museli v tom čase čítať modlitby, ktoré sa používajú pri obrade krstu.

Počas pôstov a zvlášť na Veľký pôst usporadúvali rúhačské "bohoslužby". Jedného väzňa obliekli do rúcha potretého výkalmi a na krkmiesto kríža - mu zavesili mužský pohlavný úd, zhotovený z chleba, mydla a DDT. Ostatní obyvatelia väzenských ciel ho museli bozkať a vyrieknúť pre pravoslávnych sväté slová "Kristus vstal z mŕtvych!". Takéto podlosti do krajnosti, prevádzali s vedomím vyšších stranických funkcionárov dva roky.

Čo spoločné majú podobné poníženia so socializmom a záujmami proletariátu? Či nie sú tieto oficiálne príklady iba námetom pre satanské rúhanie a orgie?

Sovietske noviny "Večerná Moskva" sa raz preriekli. Bolo v nich napísané: "My nebojujeme s veriacimi a ani s duchovenstvom. My bojujeme s Bohom, aby sme mu vytrhli veriacich". 55/

"Bojovať s Bohom, aby mu vytrhli veriacich" - to je úplne logické vysvetlenie boja, ktorý vedú komunisti proti veriacim.

Napríklad v Albánsku bol odsúdený na smrť kňaz Stepan Kurti za to, že krstil dieťa. Krstné obrady voľky-nevoľky sa môžu prevádzať nelegálne aj v červenej Číne a v severnej Kórei.

V Sovietskom zväze možno krstiť iba po prevedení registrácie. Kto sa chce dať pokrstiť alebo svoje deti nechať pokrstiť, musí predložiť občiansky preukaz cirkevnému úradu, ktorý predovšetkým je povinný informovať o tom miestne štátne orgány. Výsledkom je - prenasledovanie veriacich. Kolchozníci nemajú preukazy, preto musia krstiť svoje deti iba tajne. 56%

Mnohí protestantskí kňazi boli uväznení za vykonanie krstných obradov.

Komunistický boj proti krstu vychádza z presvedčenia o jeho úžitku pre dušu. Štáty, založené na náboženských princípoch - ako Izrael, Pakistan alebo Nepal - sa stavajú proti krstu na kresťanstvo v mene svojich náboženských princípoch: lebo to je vonkajším znakom príslušnosti k "cudzíemu" náboženstvu. Ale pre ateistov, ako sa komunisti označujú, krst naznačí nič také. Krst nemôže krstenému ani ublížiť, ani pomôcť. Prečo sú teda komunisti proti krstu? Preto, lebo "bojujú s Bohom, aby im vyrvali veriacich". V skutočnosti ich ideológia nie je inšpirovaná ateizmom.

Každý, kto by chcel lepšie poznať spojenie medzi marxizmom a okultizmom, musel by prečítať "Psychické objavy za železnou oponou" od Seily Ostranderovej a Linn Schröderovej. 57/ Čitateľ bude prekvapený keď zistí, že komunisti na Východe ďaleko predbehli Západ vo výskume temných síl, ktorými manipulujú Satana.

V Moskve bol uväznený Dr. Eduard Naumov - člen Medzinárodného združenia parapsychológov. Moskovský fyzik L. Regelson, žido-kresťan, ktorý je obhajcom Naumova, hovorí o príčinách jeho uväznenia. Naumov chcel nájsť prostriedky na ochranu psychickej sféry života, oslobodenej od kontroly moci zlých síl, ktoré zaujímajú parapsychológov iba preto, aby ich využili ako vlastnosť novej zbrane na potlačenie osobnosti človeka.

v ČSSR a v Bulharsku komunistické vlády vydávajú obrovské sumy na tajný výskum v tejto oblasti. Železná opona nedovolí Západu dozvedieť sa nič o tom, čo sa deje v dvadsiatich parapsychologických vedeckovýskumných inštitútoch ZSSR /pozri "Nové Ruské slovo" z 30.7.1975/.

Akýže bol osobný vklad Marxa do satanského plánu s ľudstvom? Možno povedať jedno - bol veľký.

Biblia učí, že Boh stvoril človeka na svoj obraz /1 Moj 1, 27/. Pred Marxom človek ešte patril ku "korune tvorstva". Marx bol vyvolanou zbraňou diabla na to, aby človek stratil svoju ľudskú dôstojnosť a istotu o tom, že pochádza zhora a je predurčený vrátiť sa tam, kde bol jeho počiatok. Marxizmus - to je prvý systematický a detailne prepracovaný filozofický systém, ktorý prudko znižuje predstavy človeka o sebe samom. Podľa Marxa - podstatou človeka je brucho, ktoré treba sústavne naplňovať. Prevládajúce záujmy človeka spočívajú v ekonomickej sfére. Vyrába predmety pre svoje potreby a vstupuje za tým účelom do určitých vzťahov s inými ľuďmi. To je základom spoločnosti, ktorú Marx nazýva základňou.

Manželstvo, láska, umenie, vedy, náboženstvo, filozofia - ani jedna nemá vzťah ku potrebám brucha, javí sa preto ako nadstavba a v konečnom dôsledku je určovaná stavom brucha.

Niet divu, že Marx sa veľmi potešil Darwinovej knihe, ktorá bola podľa jeho mienky ešte jedným úderom, donucujúcim zabudnúť človeku na svoj božský pôvod a vyššie predurčenie. Darwin povedal, že človek pochádza z opice a nemá iný cieľ okrem toho, ako iba vyžiť.

Kráľ prírody bol zvrhnutý Marxom a Darwinom. Diabol nemohol zvrhnúť Boha, preto znehodnotil človeka. Človek bol predstavený ako otrok čreva a potomok zvierata.

Neskôr pred Freudom stála úloha, námahu oboch týchto satanských gigantov vniesť do vedomia tak, že zredukoval človeka na pohlavný pud, uplatňujúci sa niekedy v politike, v umení alebo v náboženstve. Svajčiarsky psychológ Jung sa zase vrátil k učeniu Biblie, že náboženská potreba v človeku je najpodstatnejšia a nie pohlavný pud.

Aby bol obraz úplný, povieme ešte niekoľko slov o Mosesovi Hessovi - o človekovi, ktorý obrátil Marxa a Engelsa na socializmus. V Izraeli sa nachádza jeho hrob, na ktorom možno čítať nasledovné slová: "Moses Hess - zakladateľ nemeckej sociálnodemokratickej strany".

Vo svojom "Červenom katechizme pre nemecký národ" 58/ Hess písal: "Čo je čierne? Čierne je duchovenstvo. Títo teológovia - sú najhorší aristokrati... Duchovný učí kniežatá utláčať ľudí v mene Boha. Po druhé, učí ľudí nechať sa v mene Boha utláčať a vykorisťovať. Po tretie, zásadne sa stará s Božou pomocou o to, aby tu na zemi mal nádherný život, zatiaľčo ľuďom radí čakať na nebo..."

"Červená zástava symbolizuje permanentnú revolúciu až do uskutočnenia víťazstva robotníckej triedy vo všetkých civilizovaných krajinách: Červenú republiku... Socialistická revolúcia - moje náboženstvo .... Keď pracujúci zvíťazia vo svojej krajine, musia pomáhať svojim bratom v ostatnom svete".

Také bolo Hessovo náboženstvo, keď po prvýkrát vydal svoj "Katechizmus". V druhom vydaní bolo pridaných niekoľko hláv. Tento raz používa pre toto "náboženstvo" - t.j. socialistickú revolúciu - kresťanskú reč, aby u veriacich lepšie obstál. Tu možno čítať, v zmysle dispozície s propagovaním revolúcie, aj niekoľko pekných slov o kresťanstve ako náboženstve lásky a humanizmu. Ale je tu nevyhnutné vysvetlenie: ich peklo nesmie byť na zemi a ich nebo - za hranicami zeme - Tak sa Satan pretvoril na anjela svetla.

Po tom, ako Hess uistil Marxa a Engelsa o správnosti socialistickej idey, vyhlasujú od samého začiatku, že jej cieľom je zasadenie "posledného úderu stredovekému náboženstvu" /jeho priateľ Jung sa vyjadril ešte jasnejšie: "Marx vyháňa Boha z Jeho neba"/- udiali sa v jeho živote zaujímavé premeny. Hess, zakladateľ súčasného sionizmu, založil tiež aj úplne iné hnutie - špecifickú formu sionizmu.

Ja samotný - som sionista. Štát Izrael patrí židom na základe božského práva. Boh - Stvoriteľ sveta - neraz hovoril ústami prorokov, že On dal židom Palestínu. To neznamená, že súhlasím úplne so všetkými myšlienkami sionistov.

Som kresťanom. To ale neznamená, že súhlasím so všetkým, čo kresťania učia alebo konajú. Bolo by to nemožné, lebo kresťania sú rozdelení a často učia protichodným veciam. To isté možno povedať aj o sionistoch. Sionizmus má rôzne prúdy. Jestvuje socialistický sionizmus, náboženský sionizmus judejský, sionizmus žido-kresťanský, mliečny sionizmus, agresívny sionizmus. Bol tiež i vražedný teroristický sionizmus, napríklad skupina Hviezda /Stern/, ktorá vyvraždila mnoho nevinných ľudí.

V kresťanstve je to, čo je priamo od Boha, ale aj to, čo vniesli ľudia; je tam aj diablove infiltrácia. Ježiš sám povedal o jednom zo svojich učeníkov, že je - diablom.

Sionizmus - je tiež zmesou. Okrem toho, že obsahuje i plnenie Božieho plánu, je zároveň i ľudským hnutím so všetkou náchylnosťou k hriechu a slabostiam. Bol pokus vytvoriť satanský sionizmus. Našťastie sa nevydaril. Sionizmus bol ozdravený Herzlom. V jeho dnešnej forme nezostala ani stopa po satanizme.

Hess, zakladateľ súčasného ~~sionizmu~~ - socializmu, ktorý mal vyhnať Boha z neba - bol tiež zakladateľom diabolského typu sionizmu, ktorý mal zničiť božský sionizmus, sionizmus lásky, porozumenia a svornosti s okolitými štátmi.

On, ktorý učil Marxa o dôležitosti triedneho boja, napísal roku 1862 nasledujúce prekvapujúce slová: "Prvoradý je rasový boj, druhoradý je triedny boj". 59/ On zapálil oheň triedneho boja, oheň, ktorý odvtedy nevyhasol, namiesto toho aby učil spoločenské triedy ako majú spolupracovať v mene spoločného dobra. Potom ten istý Hess vymyslel znetvorenú formu sionizmu: sionizmus rasového boja, napúteného boja s tými, ktorí nepatria k židovskej rase. Tak isto ako my odmietame satanský marxizmus, tak isto i každý zodpovednosti si vedomý Žid alebo kresťan musí odmietnúť toto diabolské prekrútenie sionizmu.

Hess nárokuje Jeruzalem pre Židov, alebo bez Ježiša - židovského Kráľa. Na čo by on Ježiša potreboval? Píše: "Každý Žid má v sebe vlohy Mesiáša, každá židovka - vlohy Bolestnej Matky". Prečo v takom prípade on neurobil zo žida Marxa mesiáša, Bohom vyvoleného človeka - miesto zlostného úsilia vyhnat' Boha z neba? Pre Hessa je Ježiš "žid, ktorého pohania zbožňujú ako svojho spasiteľa". Ani on, ani židia ho nepotrebuju pre seba.

Hess nechce byť spasený a snahu o osobnú svätosť nazýva indoger-mánskou. Podľa jeho mienky cieľom židov je "mesiášsky štát", "pretvorenie sveta v súhlae s božím plánom". Podľa jeho "Červeného katechizmu" to znamená: previesť socialistickú revolúciu a využiť v nej rasový a triedny boj.

Moses Hess, ktorý poveril svoju "modlu" Marxa úlohou urobiť koniec stredovekému náboženstvu a nahradiť ho náboženstvom socialistickej revolúcie, píše udivujúce slová: "Mňa vždy vzrušovali hobrejské modlitby". Aké modlitby vyslovujú tí, ktorí tvrdia, že náboženstvo je ópium ľudstva? Už sme videli, že zakladateľ "vedeckého ateizmu" sa modlil s remienkami na čele pred horiacimi sviečkami. Židovské, práve tak ako kresťanské modlitby, môžu byť zneužitie pri satanských rituáloch bohorúhania.

Hess učil Marxa socializmu, pevne spojeného s internacionalizmom. Marx píše v "Komunistickom manifeste", že proletariát nemá vlast. Vo svojom "Červenom katechizme" sa Hess vysmieva nemeckým predstavám o vlasti. Hess kritizoval Erfurtský program nemeckej sociálnodemokratickej strany za jej bezpodmienečné uznanie národnostného princípu. No Hess - je internacionalistom osobitného druhu. Židovské vlastenectvo musí zostať. Píše: "Každý, kto odmieta židovský nacionalizmus - je nielen odpadlík, zradca v náboženskom zmysle, ale i zradca svojho ľudu a svojej rodiny. Ak by sa ukázalo, že emancipácia židov sa nezlučuje so židovským nacionalizmom, potom žid musí obetovať emancipáciu". "Každý žid musí byť predovšetkým - židovským vlastencom..."

Súhlasím s vlasteneckými ideami Hessa natoľko, natoľko sú dobré pre jedného, musia byť dobré i pre druhého. Som za každé vlastenectvo všeobecne pre židov, arábov, nemcov, francúzov, američanov.

Vlastenectvo je dobrodennie, pokiaľ usiluje o zlepšenie hospodárskeho, politického, duchovného i náboženského blaha vlastného ľudu za predpokladu, že sa to deje v priateľstve a v spolupráci s inými národmi.

Ale židovské vlastenectvo revolučného socialista, ktorý upiera vlastenectvo všetkým ostatným národom, je vrcholne podozrivý. Prípadá mi skôr ako diabolský plán podráždiť všetky národy k nenávisti voči židom. Keby som bol nežidom a videl by som, že židia prijímajú tento nerozumný, jednostranný patriotizmus podľa plánu Hessa, tiež by som sa postavil proti nemu. Našťastie, nikto so židov neprijal tento satanský plán.

Rasový boj, ako ho podáva Hess, je falošný práve tak ako triedny boj, ktorý propagoval.

No Hess sa nezriekol socializmu v prospech tohto špecifického druhu sionizmu. Potom, čo napísal "Rím a Jeruzalem", naďalej aktívne pracoval vo svetovom socialistickom hnutí.

Hess neformuluje svoje myšlienky jednoznačne, preto ich môžeme ťažko hodnotiť. Stačí vedieť, že podľa jeho mienky "kresťanský svet vidí v Ježišovi židovského svätého, ktorý sa stal pohanom". Stačí nám prečítať si v jeho knihe takéto slová: "Dnes ideme v ústrety plnšieho spasenia, ako bolo to, ktoré nám mohlo ponúknuť kresťanstvo". Spomínamo si z "Červeného katechizmu", že toto omnoho obsiahlejšie spasenie - je socialistická revolúcia.

Bolo by možné doplniť, že Hess bol nielen prvopočiatočným zakladateľom marxizmu, ale i človekom, ktorý sa pokúsil založiť antibožský sionizmus, no tak isto bol aj predchodcom teológie revolúcie, ktorá sa dnes praktizuje vo Svetovej rade cirkví a v nových tendenciách katolicizmu, ktoré hovoria o dnešnej spáse. Jeden a ten istý človek, vcelku takmer neznámy, bol ohlasovateľom troch satanských hnutí: komunizmu, rasovou nenávisťou naplneného sionizmu a revolučnej teológie.

Nik nemôže byť kresťanom bez lásky k židom. Ježiš, Panna Mária a všetci apoštolí boli židia. Naša Biblia je židovská. Pán povedal: "Spása pochádza od židov". Hess predstavuje židov takým spôsobom, ako keby úmyselne chcel vynútiť násilnícku protižidovskú reakciu proti nim u ostatných národov. Hovorí, že jeho náboženstvom je socialistická revolúcia. Duchovní všetkých ostatných náboženstiev - sú klamári. Židovské náboženstvo je jediné náboženstvo, ktoré si Hess hlboko váži. Píše: "Naše náboženstvo /judaizmus/ má svoj východiskový bod v entuziazme rasy, ktorá od prvého vystúpenia na javisko dejín predvídala konečný cieľ ľudstva a ktorej bolo dané znamenie mesiášskeho času, v ktorom sa duch ľudomilstva bude realizovať nie iba v tom alebo onom človeku alebo len čiastočne, ale v spoločenských zariadeniach celého ľudstva". 60/

Obdobie, ktoré Hess nazýva mesiášskym, je obdobie víťazstva celosvetovej socialistickej revolúcie. Myšlienka, že židovské náboženstvo malo od prvopočiatku svoj východiskový bod v predstave bezbožnej socialistickej revolúcii, je ošklivý žart a urážka židovského národa!

Hess si stále vypožičiava náboženskú reč, ale neverí v Boha. Píše: "Náš Boh nie je nič iné ako ľudská rasa, zjednotená v láske". Cesta k dosiahnutiu tohto zjednotenia je socialistická revolúcia, pri ktorej desiatky miliónov tohto milovaného ľudstva bude umučených a usmrtených. Neskrýva, že si neželá ani nebeskú ani pozemskú vládu, pretože obidve považuje za tyranské. Niet ničoho dobrého ani v jednom náboženstve, okrem socialistickej revolúcie. "Je neužitočné a bezvýsledné dávať ľuďom pravú slobodu a robiť ich účastných dobier jestvovania, ak ich neoslobodíme od duchovného otroctva - t.j. náboženstva". Jedným slovom, rozpráva o "absolutizme nebeských a pozemských tyranov nad otrokmi".

Iba keď porozumieme Mosesa Hessa - človeka, ktorý ovplyvnil Marxa, Engelsa a Bakunina, troch zakladateľov I. internacionály - bude možné pochopiť satanskú hĺbku komunizmu. 61/

Toto dlhé odbočenie o Hessovi bolo potrebné, lebo bez oboznámenia sa s ním, Marx ostane pre nás nepochopiteľný až do konca, tak ako práve Hess, ktorý priviedol Marxa k socializmu.

Pripomeňme si Marxov epigram o Hegelovi: "Slová, ktoré ja učím, zmiešali sa do diabolскеj zmiešaniny, takže každý si môže myslieť, čo mu vyhovuje!" 62/

Tak písal Marx. Hessove spisy sú ešte zamotanejšou diabolskou zmiešaninou, v ktorej sa ťažko možno vyznať, ale ktorú tým viac musíme rozeanalyzovať, aby sme zistili možné spojenie medzi Marxom a satanizmom.

Hessova prvá kniha má názov "Sväté dejiny ľudstva". Vyhlásil ho za "dielo Ducha Svätého a pravdy". V deň, keď bola kniha vydaná, zapísal si do svojho denníka: "Syn Boží oslobodil ľudí od ich vlastného otroctva; Hess ich oslobodí aj od politického otroctva. Som povolaný svedčiť o svetle, podobne ako Ján Krstiteľ". 63/

V tom čase bol Marx ešte ďaleko od socializmu a osobne sa s Hessom ešte nezoznámil. Písal proti nemu knihu, ktorá z neznámych dôvodov ostala nedokončená. 64/ Potom sa stal Hessovým žiakom.

Kto je tento Hess, tento samozvaný vyslanec Ducha svätého?

Už sme spomenuli, že sa zaprisahal k tomu, aby zasadil posledný úder stredovekému náboženstvu a spôsobil spustošenie. V predslove svojej knihy "Posledný súd" vyjadruje uspokojenie nad tým, že nemecký filozof Kant "akoby stal hlavy starému Otcovi Jehvemú a celej jeho rodine": /Hess tu zakrýva svoje vlastné myšlienky menom veľkého filozofa. Kant nikdy nemal podobné zámery a napísal opak: "Musel som obmedziť vedu, aby som urobil miesto viere"/.

Hess prehlásil tak židovstvo ako aj kresťanstvo za mŕtve 65/, čo mu ale neprekážalo napísať v knihe "Rím a Jeruzalem" o "našich svätých písmach", "svätom jazyku našich otcov", "o našom kulte", "božských zákonoch", "cestách Prozreteľnosti", "Božom živote". Nemožno povedať, že v rôznych obdobiach svojho života sa pridržiaval rôznych stanovísk. Keď písal svoju pseudosionistickú knihu, vyhlásil, že nepopiera svoje predošlé bezbožnícke úsilie. 66/ Je to jednoducho zamotaná diabolská zmiešanina.

Hess bol židom a predchodcom sionizmu. Pretože Hess, Marx a iní boli židovského pôvodu, niektorí ľudia považujú komunizmus za židovské sprisahanie. Pritom sa zabúda, že Marx napísal protižidovskú knihu. Aj v tomto jednoducho nasledoval príklad Hessa. Tento "sionista", vyzdvihujúc židov do neba, napísal v stati "O peňažnom systéme" 67/: "Židia, ktorí mali v prírodnej histórii sveta všeobecného zohrať svoju úlohu obrátenia ľudstva na divoké zviera, vyplnili svoju úlohu ako profesionáli. Tajomstvo židovstva a kresťanstva bolo odhalené v súčasnom žido-kresťanstve. Tajomstvo Kristovej krvi, tak ako tajomstvo starožidovského uctievania krvi, odhaľuje sa tu ako tajomstvo prvobytného zvierateľa".

Netrápte sa, ak ste úplne nepochopili význam týchto slov. Boli napísané zámerne vo forme "diabolského zmätku", ale nie je ťažké v nich nájsť zjavnú nenávisť k Židom. Hess je v tom istom čase židovský a protižidovský rasista - podľa požiadavky ducha, ktorého on nazýva "svätým" a ktorý tvoril jeho diela.

Hitler by sa mohol učiť rasizmu od Hessa. Hess, ktorý učil Marxa, že najdôležitejším faktorom je príslušnosť k spoločenskej triede, napísal aj pravý opak: "Život - to je bezprostredný produkt rasy" /"Rím a Jeruzalem"/. Spoločenské inštitúcie a predstavy, práve tak ako náboženstvá sú typické a počiatkové výtvary rasy. Rasový problém je základom všetkých problémov národnosti a slobody. "Celá minulosť bola nepretržitým bojom medzi triedami a rasami. Rasový boj je počiatkový, triedny boj- druhostupňový" /"Rím a Jeruzalem"/.

Ako môžu víťaziť tieto protirečivé Hessove idey? "Obrátim meč proti všetkým občiom, ktorí sa protivia úsiliu proletariátu"- písal Lasalovi 9. decembra 1863. 68/ Či nie to isté vidíme u Marxa, ktorý prirovnáva násilie pôrodnej babe, ktorá vyberá nový život z tehotnej /"Kapitál"/.

Marxovým prvým učiteľom bol Hegel. On pripravil cestu Hessovi. Od Hegela načerpal Marx aj jedu. Podľa tohto mysliteľa bolo kresťanstvo v porovnaní so všetko prevyšujúcim Gréckom totálnym znetvorením.

Písal: "Kresťan si nazhromaždil také množstvo príčin na utešenie v nešťastiach trpiaceho ľudstva, že nakoniec by sme museli ľutovať, že nie každý deň strácame otca alebo matku... Je zaujímavé porovnať s tým vieru Grékov... U nich nešťastie bolo nešťastím a bolesť bolesťou..." 69/

Kresťanstvo sa vystavovalo vysmievaniu v Nemecku aj pred Hegelom, ale on bol prvý, ktorý sa vysmieval aj Ježišovi Kristovi.

Prejavujeme sa tým, čím žijeme. Marx žil zo satanských predstáv a preto vytvoril satanské učenie.

Komunisti majú vo zvyku zakladať frontové organizácie. Všetko vyššie povedané privádza na myšlienku, že samotné komunistické hnutie - je iba fronta, fasáda, zakrývajúca okultistický satanizmus. Týmto možno vysvetliť, prečo akékoľvek politické, ekonomické, kultúrne alebo vojenské zbrane, použité proti komunizmu, ukázali sa neefektívne. Spôsoby boja so satanizmom môžu byť iba duchovnými a nie čisto ľudskými. Ináč sa ukazuje, že v čase, keď jedna fasáda, frontová organizácia satanizmu - napríklad nacizmus - je zničená, druhá dobyje ešte väčšie víťazstvo.

Himmler, minister vnútra nacistického Nemecka, považoval sa za prevteleného kráľa Henricha Vtáčnika. Považoval za možné zapriať okultné sily do služieb nacistickej armády. Niektorí nacistickí vodcovia praktizovali čiernu mágiu. 70/

Zakladatelia súčasného komunizmu ako i súčasného nacionálneho socializmu, boli v spojení s nadprirodzenými inteligentnými bytosťami, s padlými anjelmi, pre ktorých nejstujú nijaké etické ohraňenia. Oni postavili pred Marxa cieľ: zničiť, vykoreniť všetko náboženské a mravné povedenie /porovnaj "Komunistický manifest"/.

Teraz sa chcem obrátiť na obyčajných marxistov. Oni nie sú oduševnení tým duchom, ktorý ovládal Hessa, Marxa a Engelsa. Radový marxista naozaj miluje ľudstvo a verí, že bojuje za jeho oslobodenie. Nechce byť nástrojom nejakej satanskej sekty. Pre neho môžu byť tieto riadky užitočné.

Satanský marxizmus rozširuje materialistickú filozofiu, ktorá robí jeho prívržencov slepých pre duchovné reality. No existuje i niečo iné ako matéria. Existuje dobrý svet ducha, pravdy, krásy a ideálov.

Ale je aj svet zlých duchov.. Ich hlavou je Satan. V dôsledku svojej pýchy padol z neba a stiahol so sebou zástup anjelov. Potom zvíadol prarodičov ľudstva. Po ich páde do hriechu nielenže pokračoval v ich klamaní, ale ho rozmnožuje prostredníctvom všetkých možných úskokov a teraz vidíme nádherný Boží výtvar zničený svetovými vojnami, krvavými revolúciami a kontrarevolúciami, diktatúrami, vykorisťovaním a všetkými druhmi rasizmu, falošnými náboženstvami, agnosticizmom a ateizmom, zločinmi a podvodmi, nevernosťou v láske a priateľstve, rozbitými manželstvami a rebelantskými deťmi.

Ľudstvo stratilo predstavu o Bohu, ale čo nastúpilo namiesto toho? Niečo vyššie?.

Anglikánska komisia pre sledovanie okultizmu, vytvorená v Austrálii uverejnila 13. augusta 1975 správu. V nej konštatuje, že dobrá polovica študentov vyšších škôl v Sydney tak alebo onak prišla do styku s okultizmom a satanizmom. To isté je i v iných austrálskych mestách. Polovica mládeže je zapletená do čarovania a čiernych omší. Je možné, že táto situácia nie je taká zlá v iných krajinách slobodného sveta. No vniknutie marxizmu do stredu mládeže ide ruka v ruku s prenikaním satanizmu, avšak pri povrchnom pohľade tu nevidieť žiadne spojenie.

Človek sa jednoducho nezaobíde bez náboženstva. Ak neprináleží k náboženstvu Ježišovmu, bude prívržencom náboženstva satana a bude prenasledovať všetkých tých, ktorí neslúžia Satanovi.

Len málokterí vysokopostavení komunistickí vodcovia boli a sú uyedomelými satanistami, ale aj neuvedomelý satanizmus existuje, podobne ako ľudia, ktorí sú v podstate kresťanmi bez toho, aby vedeli, že sa zverujú Kristovmu náboženstvu. Človek môže byť aj podvedomým satanistom, bez toho aby počul, že takáto viera existuje. To sa stáva vtedy, keď nenávidí predstavu Boha a Kristovo meno, keď žije tak, ako by bol iba hmotou a keď odmieta náboženské a morálne princípy.

Stvorenie môžu opustiť Boha, ale Boh nikdy neopustí svoje stvorenie. On poslal na svet svojho jednorodeného Syna Ježiša Krista. Vtelená láska a utrpenie žila na zemi životom chudobného židovského chlapca, potom jednoduchého tesára a nakoniec Učiteľa spravodlivosti. Utláčaný človek nemôže zachrániť sám seba práve tak ako topiaci sa nie je v stave vytiahnuť sám seba z vody. A tak Ježiš, ktorý pozná všetky naše vnútorné protirečenia, vzal na seba všetky naše hriechy, teda i hriechy Marxa a jeho nasledovníkov a niesol trest za to, čo sme my spáchali. On vykúpil naše hriechy svojou smrťou na Golgotskom kríži potom, čo vytrpel najväčšie muky, poníženie a bolesť.

Máme jeho prísľub, že každý, kto v Neho verí, dosiahne odpustenie hriechov a bude žiť večným životom s Ním v raji.

Dokonca aj nenapraviteľní marxisti môžu byť spasení. Dvaja laureáti Nobelovej ceny zo Sovietskeho zväzu - Pasternak a Solženicyn - vyznali svoju vieru v Krista potom, čo opísali neslýchané zločiny, ku ktorým privádza satanský marxizmus. Svetlana Alilujevová, dcéra najhoršieho masového vraha /Stalina/, sa stala tiež kresťankou.

Nezabudnime, že ideálom Marxa bolo zostúpiť do priepasti pekla a celé ľudstvo strhnúť so sebou. Nech ho teda my nenasledujeme na tejto ceste smrti, ale poďme po stopách Krista, ktorý nás vedie hore, k výšinám svetla, múdrosti a lásky, k nebu a nevyjadriteľnej sláve.

-x-x-x-x-

Toto je tretie rozšírené vydanie mojej brožúrky. Prvé dve mali zaujímavé odozvy. Mnohí čitatelia ju privítali ako nové poznanie a chápanie marxizmu a dali mi cenné pokyny, kde hľadať nový materiál.

Jeden človek vzorného života z Holandska mi venoval niekoľko stípcov z teologického časopisu, aby znížil na minimum význam tohto odhalenia. Prípúšťa, že Marx sa zaoberal čiernou mágiou, ale podľa jeho mienky to svedčí o málo čom. "Všetci ľudia sú hriešni a u všetkých sú nečisté myšlienky. To nás nemusí znepokojovať".

Súhlasím, že všetci ľudia sú hriešni, ale všetci nie sú zločinci. Všetci ľudia sú hriešni, niektorí z nich sú vrahmi a niektorí hriešnici môžu byť pomerne spravodliví sudcovia, ktorí ich súdia. Zločiny komunizmu zostanú nepredstihnuteľní. Ktorý iný politický systém niekedy zavraždil 60 miliónov ľudí za pol storočia, ako to urobila sovietska vláda? Dalších 60 miliónov bolo zavraždených v červenej Číne.

Sú rôzne stupne hriešnosti a zločinnosti. Vrchol zločinu je podmienený vysokým stupňom satanského vplyvu na zakladateľov moderného komunizmu. Hriechy marxizmu, ako i hriechy nacizmu, prekračujú obvyklú mieru. Majú satanský charakter.

Dostal som tiež listy od satanistov, brániacich svoje náboženstvo. Jeden z nich napísal: "K obrane satanizmu stačí Biblia. Spomeňme si iba na mnohé tisíce ľudí, stvorených na obraz Boží, ktorí boli zničení o hňom a sírou /Sodoma a Gomora/, smrtonosným morom, nakoniec zničení všetci obyvatelia zeme s výnimkou Noeho a jeho rodiny. Všetky tieto spustošenia boli spôsobené "milosrdným Bohom", /Pánom/ Jahvem. Ako sa

Ako sa zachoval nemilosrdný Boh? No v celej Biblii sa nenachádza ani jedna smrť, ktorú by zavinil Satan!!! Nech žije Satan!"

Tento satanista nečítal Bibliu veľmi pozorne. Smrť prišla na svet cez prefíkanosť Satana, ktorý zviadol Evu k hriechu. Okrem toho tento satanista urobil svoj uzáver príliš urýchlene. Boh ešte svoje stvoriteľské dielo neskončil.

Každý obráz na začiatku je nejasná zmes neusporiadaných línií a bodov. Leonardo da Vinci potreboval dvadsať rokov, aby z nich vytvoril svoju skvelú "Giocondu". I Boh tvorí postupne. On tvorí bytosť a ničí ich, aby im dal novú formu. Semeno, v ktorom niečo krásy ani vône, zomiera ako semeno, aby sa stalo krásnym kvetom s príjemnou vôňou. Húsenice musia zaniknúť, aby sa stali nádhernými motýľmi. Boh určil tak, aby človek prešiel očistným ohňom trápenia a smrti. Apoteózou stvorenia bude nové nebo a nová zem, kde zvíťazí spravodlivosť.

Potom tí, ktorí nasledujú Satana, budú trpieť vo večnosti výčitkami svedomia. Nebezpečný omyl - byť satanistom.

Ježiš vytrpel bičovanie a smrť na kríži. No ten, kto chce spoznať Boha, musí sa dívať za hranice hrobu - na jeho vzkriesenie a nanebovstúpenie. Všetci tí, ktorí plánovali Jeho smrť, priniesli národu iba zborenie chrámu a smrť dušiam.

Náš oponent sa snaží pochopiť Boha rozumom, ktorý pre stvorenú bytosť nie je presným nástrojom. Boha možno pochopiť iba variacim srdcom.

Jeden Jamaičan sa spytuje, či Amerika, ktorá vykorisťujúce jeho krajinu, nie je práve tak isto satanská ako Marx. Prírodné, nie, Američania sú hriešni ako ostatní ľudia. Ale pomenovania satanista sa vzťahuje iba na tých, ktorí sa uvedomelo klaňajú diablu. V Amerike je nevelká skupina ctiteľov diabla, no americký národ sa neklania diablu.

Dostal som listy aj od marxistov. Najpozoruhodnejší bol z Nigérie, od človeka, ktorý dvadsať rokov bol vedúcim odborárom. Moje knihy ho priviedli ku Kristovi.

-x-x-x-x

Toto tretie vydanie mojej brožúrky vydávam s nádejou, že pomôže satanistom i marxistom nájsť Ježiša.

Je celkom jasné, že nemožno porovnávať Ježiša s Marxom. Nie preto, že Kristus je väčší alebo lepší ako Marx. On patrí do celkom inej kategórie. Marx bol človekom a celkom pravdepodobne bol "nečistého ducha". Ježiš Kristus je Boh, ktorý sa ponížil na úroveň človeka, aby ho spasil.

Marx plánoval urobiť raj na zemi. Keď sa Sovietska vláda pokúsila to prakticky uskutočniť, vytvorila peklo.

Kristovo kráľovstvo nie je z tohto sveta. Je to kráľovstvo lásky, spravodlivosti a pravdy. Volá všetkých, teda i marxistov a satanistov: "Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste obťažení a ja vás osviatil" /Mt 11, 28/. Verte v Neho a budete mať život večný v Jeho nebeskom raji.

Nemôže byť nijaká zhoda medzi kresťanstvom a marxizmom, ako nemôže byť nijaká zhoda medzi Bohom a diablom. Kristus prišiel, aby "zničil dielo diabla" /1 Jn 3, 8/. Idúc za Ním, kresťania sa snažia zničiť marxizmus ako učenie, ale to im neprekáža milovať jednotlivých marxistov a pokúsiť sa ich získať pre Krista.

Niektorí tvrdia, že sú marxistami i kresťanmi zároveň. Alebo klamú iných alebo sami seba. Kresťan nemôže byť marxistom, ako nemôže byť ani uctievačom diabla.

Medzi komunizmom a kresťanstvom je priepasť, ktorá môže byť preklenutá iba nasledovným spôsobom: marxisti sa musia vzdať svojho učiteľa,

ktorého inšpiroval diabol, clutovať svoje hriechy a stať sa nasledovníkmi Krista. Hlavným cieľom tejto práce je pomôcť im to urobiť.

Marxisti sú zamestnaní riešením sociálnych a politických problémov. No tieto problémy sa budú musieť riešiť mimo prefikované debatovanie marxizmu. Podľa Marxa socializmus bol iba zámienkou. Jeho cieľom bol diabolský plán ztratit ľudstvo naveky. Kristus chce našu večnú spásu.

-x-x-x-x-

Predložená štúdia môže byť prehĺbená a rozšírená.

Vzťah medzi Marxom a Darwinom som už spomenul. Zdá sa, že darwinizmus je vedecká teória, ktorá môže byť správna alebo nesprávna, ale ktorá nemôže mať žiadne politické, ekonomické alebo náboženskú účinky. Mnohí by pripustili, že Boh stvoril svet, ktorý my poznáme pomocou dlhých evolučných procesov.

Ako sa však mohlo stať, že Stalin sa napríklad stal revolucionárom po oboznámení sa s Darwinom? 72/ Ako študent v pravoslávnom seminári osvjil si z Darvina, že nie sme stvorenia Božia, ale výsledok evolúcie, v ktorej všade panuje bezohľadná konkurencia. Prežiť môže len najsilnejší a najukrutnejší. Osvojil si, že morálne a náboženské kritéria nehrajú v prírode žiadnu rolu a že človek je práve tak súčasťou prírody ako ryba alebo opica. Preto nech žije bezohľadnosť a ukrutnosť.

Darwin napísal "vedeckú" knihu. Výsledkom toho bolo vyvraždenie miliónov nevinných ľudí. Stal sa duchovným otcom v histórii najväčšieho vraha ľudu. Doba, v ktorej žil Marx, bola dobou prebudenia záujmu o satanizmus v rôznych životných oblastiach. V tom čase francúzsky spisovateľ Baudelaire napísal svoje "Kvety zla", otvorene vyhlásiac, že je na strane nemorálnosti. Ruský básnik Sologub napísal: "Mojím otcom je diabol"; iný ruský básnik, Brjusov, oslavoval súčasne Boha i diabla.

Diabolské mocnosti pripravili Rusko pre víťazstvo marxizmu. Spisovateľ Alex Tolstoj opísal duchovnú situáciu v predrevolučnom Rusku ako čas, kedy láska, dobrosrdečnosť, pocit zdravia sa posudzovali ako slabosť alebo zaostalosť. Dievčatá skrývali svoju nevinnosť a manželia vzájomnú vernosť. Úsilie k ničeniu sa čenilo ako dobrý vkus a neurasťenia ako znak jemného ducha. Tomuto učili noví spisovatelia, ktorí sa odrazu objavili z ničoho.

Ľudia vynachádzali chyby a zvrátenosti, starajú sa o to, aby nevzbudili dojem počestnosti. Darwinizmus na školách a rozširujúca sa nemravnosť dláždili cestu vláde satanského marxizmu v Rusku.

Marx bol dieťaťom tej istej epochy, ktorá nam dala Nietzscheho /milovaného filozofa Hitlera a Mussoliniho/, Maxa Stirnera, najextrémnejšieho anarchistu a Oskara Wildeho - prvého kazateľa slobody pre homosexuálov /chyba, ktorá dnes nachádza zákonité miesto aj v strede duchovenstva/.

Všetky tieto aspekty vyžadujú výskum. Obraciam sa s výzvou k učencom zaoberať sa tým.

Pre nás, obyčajných ľudí, ktorým mnoho hovoria slová modlitby "zbav nás zlého", môže byť iba jeden praktický záver: ochrániť seba a spoločnosť pred falošnými učeniami, od nerestného umenia, ktoré pod pláštikom krásy učí nás na zlo, od nemravného života. Potom sa nemusíme obávať diablovho chytračenia.

Francúzsky revolucionár Babeuf napísal: "Láska k revolúcii zabila vo mne všetku ostatnú lásku a urobila ma tak ukrutným ako je diabol". Marx bol náruživým zbožňovateľom Babeufa. Jeho zámerom bolo propagovať takú lásku k revolúcii, ktorá by pretvorila ľudí na obľudných nepriateľov človeka. Naproti tomu Ježiš Kristus povedal: "Učte sa odo mňa: lebo som tichý a pokorný srdcom" /Mt 11, 19/.

Sme pred voľbou: byť ukrutní ako diabol- alebo byť ľuďmi so svätou láskou, pokorou v srdci, sledujúc vzor Ježiša.

-x-x-x-x-

Ešte niekoľko posledných slov. To najdôležitejšie som ponechal na koniec.

Ježiš sa obrátil na pergamonskú cirkev /Pergamon- mesto v Malej Ázii/ veľmi záhadnými slovami: "Poznám tvoje diela a čo ty robíš tam, kde je trón satanov" /Zjav 2, 13/. Ako sa vidí, Pergamon bolo centrom satanského kultu v starých časoch. V našich časoch v Bodekeri - svetoznámom sprievodcovi pre turistov - v knižke, venovanej Berlínu sa spomína, že roku 1944 v jednom berlínskom múzeu sa nachádza pergamonský trón. Vykopali ho nemeckí archeológovia. Za satanského panovania Hitlera bol tento premiestnený do centra nacistického Nemecka.

Tým ale história satanského oltára ešte neskončila a švédske noviny "Svenska Dagbladet" z 27. januára 1948 oznámili nasledovné:

1. Sovietska armáda po dobytí Berlína premiestnila oltár satana do Moskvy /čudné, že pergamonský oltár nebol dlhý čas vystavený ani v jednom sovietskom múzeu. Prečo bolo treba premiestniť ho do Moskvy? Už vyššie som spomenul, že niektorí najvyšší funkcionári sovietskej hierarchie praktizujú satanské rituály. Je možné, že chceli zachrániť pergamonský oltár pre svoje osobné používanie. Tu je mnoho nejasného. Také drahocenné archeologické predmety sa obyčajne nestrácajú bez stopy, ale sa stávajú pýchou múzea, ktoré ich vlastní/.

2. Architekt Ščusev, ktorý postavil Leninovo mauzóleum, zobral za základ projektu tohto posmrtného pamätníka- Pergamonský oltár. Bolo to roku 1924. Vie sa, že Ščusev vtedy obdržal všetky potrebné informácie od Frederica Poulsena- uznávanej autority v archeológii.

Tisíce sovietskych občanov každý deň stojí dlhý čas v rade, aby navštívili túto satanovu svätyňu, kde leží Leninova múmia. Vodcovia štátov a cirkevní činitelia z celého sveta preukazujú v tomto znaku satana úctu Leninovi. Neprejde deň, žeby toto miesto nebolo okrášlené kvetmi po tom, čo kresťanské kostoly na tom istom Červenom námestí v Moskve boli už dlhý čas premenené na múzea. Satan panuje v Sovietskom zväze názorným spôsobom.

Satanov oltár v Pergamone bol jedným z mnohých takéhoto druhu. Prečo sa Ježiš pozastavil menovite pri ňom? Asi nie preto, že hral druhoradú úlohu. Jeho slová boli prorocké. Kristus hovoril o nacizme a komunizme, uctievajúcich tento oltár.

V boji kresťanstva proti komunizmu, veriaci bojujú "nie proti krvi a telu", ale proti vedomie, proti vláde, proti svetovládcom tmy všetkých vekov, proti duchom zla pod nebom" /Efez 6, 12/.

My tu musíme voliť nie medzi abstraktným zlom a dobrom, ale medzi Bohom a diablom. Marx veril v Boha a Ho nenávidel. Veril tiež v diabla a uctieval ho i v dospelom veku, ako bolo poukázané v tejto práci. Priemerný, obyčajný marxista a sympatizujúci s touto doktrínou nemal by sa ho pridŕžiavať v tomto duchovnom omyle.

Postavme sa na stranu nositeľa svetla - Ježiša, proletára, proti Marxovi, predstaviteľovi buržoázie, nositeľovi tmy.

Použitá literatúra :

1. K. Marx a F. Engels: Spisy, 1. diel, 2. vyd., Moskva, 1956, s. 415
2. Sermon from St. Mary's, Fontána, London, 1968.
3. Archív K. Marxa a F. Engelsa. V red. D. Rjazanova, V. 3, Moskva-Leningrad, 1927, s. 298.
4. Tamtiež, s. 298-299.
5. Tamtiež, s. 296.
6. Pozri "Kapitál", časť 1, odsek IV.
7. Archív K. Marxa a F. Engelsa, V 3, s. 302.
8. K. Marx. Collected Works, vol 1, New York, International Publ., 1974.
9. O. Kornu: K. Marx a F. Engels, Život a dielo. Prel. z nemčiny. Moskva, Vydavateľstvo cudzojazyčnej literatúry, V 1, 1959, s. 103.
10. Robert Payne: Marx. W.H. Allen, London, 1968, s. 69, 73.
11. K. Marx a F. Engels: Z prvých prác, Moskva, 1956, s. 12.
12. Tamtiež, s. 24.
13. E. Marx: Der Mohr und der General. Erinnerungen an Marx und Engels. Berlin, Dietz Verlag, 1964.
14. Robert Payne: Marx. Simon and Schuster, New York, 1968.
15. Citované z úvodu T. Ojzermana v knihe: O. Cornu: K. Marx a F. Engels. Život a dielo, V. 1, Moskva, 1959, s. 29.
16. Marx-Engels. Historisch-kritische Gesamtausgabe. Hrsg. von David Rjazanov. Marx-Engels-Verlagsgesellschaft. Berlin, 1929. Abt. I., Band I, Halbband I. Seiten 261 bis 263.
17. Gespräche mit Marx und Engels. Insel-Verlag, Frankfurt/M., 1973, s. 17.
18. James Hastings: Encyclopaedia of Religion and Ethics. New York, Charles Scribner's Sons, 1921.
19. M. Bakunine. Oeuvres P.V. Stock, Paris, 1895, Vol. I, p. 270.
20. Citované z knihy: R. Gul. Dzeržinskij, New York, vyd. "Most", 196
21. Gespräche mit Marx und Engels, S. 407.
22. Philosophy of Communism, by Charles Boyer, Fordham Un. Press N.Y., 1952.
23. D. McLellan. Marx before Marxism. Harper and Row, 1970.
24. Tamtiež.
25. A. Künzli. Karl Marx: eine Psychographie. Europa Verlag, Zürich, 66
26. D. Rjazanov. K. Marx als Denker, Mensch und Revolutionär. Verlag für Literatur und Politik, Wien, 1928.
27. Engels. "Der Triumph des Glaubens". In: Marx-Engels. Historisch-kritische Gesamtausgabe. Berlin, 1930. Abt. I, Bd. 2, S. 268-9.
28. Franz Mehring. Karl Marx. Dietz Verlag, Berlin, 1964, S. 97.
29. Marx-Engels, historisch-kritische vollständige Ausgabe, M.E. Verlagsgesellschaft, Frankfurt/M., 1927, Bd. I, 1.
30. Moses Hess, Ausgewählte Werke. Joseph Melzer, Köln, 1962.
31. K. Marx a F. Engels. Dielo. 2. vyd. V. 20, S. 47.
32. Marx-Engels Gesamtausgabe, Berlin, 1930, Abt. 1, Bd. 2. Čiastočne uvedené v knihe: O. Cornu. K. Marx a F. Engels. Život a dielo, V. 1, S. 129 /poznámka/.
33. K. Marx a F. Engels. Z prvých diel, S. 464-465.
34. R. Bauer. Genie und Reichtum. Bertelsmann, Gütersloh und Wien, 71
35. K. Marx o Rusku. Kanada, vyd. "Zore", 1972, S. 51 a nasl.
36. Citované v: New York Times, 25. júna 1963.
37. The Life of Eleanor Marx, by Chiushicku Tsuzuki, Clarendon, Press, Oxford, 1967.
38. Citované v: "The Prince of Darkness" by F. Tatford.
39. S.M. Rüs. Karl Marx, Master of Fraud, Speller, N.Y., 1962.
40. Marx und Engels. Vollständige Werke. Ost-Berlin, 1967-1974. Zusatzband I, S. 654.

41. F. Mehring. Karl Marx. Dietz-Verlag, Berlin, 1964, S. 8, 10.
42. Walter A. Kaufman. Hegel. Doubleday, Garden City, New York, 1965, p. 289.
43. Lenin. Zbrané spisy. 5. vyd., V. 45, Moskva, 1964, s. 86.
44. Tamtiež. V. 54, s. 87.
45. Douglas Hunt. Researches in the Sphere of the Occult.
46. A. Künzli. Karl Marx, eine Psychographie. S. 341-389.
47. Fritz J. Raddatz. Karl Marx. Hoffmann und Campe, Hamburg, 1975, S. 256-344.
48. Marx, Engels. Werke. Dietz-Verlag, Berlin, 1972, Bd.30, S. 578.
49. George Katkov. The Trial of Bukharin. Stein and Day, New York, 1969.
50. In.: A. Avtorchanov. Vznik partokracie. Frankfurt, vydavateľstvo "Posev", 1973.
51. Mao Tze-tung, von M. Zach. Bechtle Verlag, München.
52. Bertram Wolf. Three Who Made the Revolution. Dial Press, New York, 1948.
53. Spätnej preklad z angličtiny.
54. Rhein-Neckar Zeitung, 2. Februar 1968.
55. Citované v knihe: Kňaz Dimitrij Dudko. Besedy. Paríž, YMKA-Press, 1975.
56. I.R. Šafarevič. Zákonodárstvo o cirkvi v ZSSR. Výbor práv človeka. Paríž, YMKA-Press, s. 44.
57. Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain, by Sheila Ostrander and Lynn Schöder. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, 1970.
58. "Politischer Katechismus", Hsbg. Karl M. Micehl, Insel Verlag, Frankfurt/M., 1966.
59. Moses Hess. "Rom und Jerusalem". - "Ausgewählte Schriften". Joseph Melzer, Köln, 1962.
60. Všetky citáty z: Moses Hess. Gesammelte Werke, Bechtle Verlag, München.
61. D. McLellan. Marx before Marxism.
62. Marx-Engels Gesamtausgabe. Dietz-Verlag, Berlin, 1975, Abt. I, Bd. I. S. 644.
63. M. Hess. Ausgewählte Schriften. S. 55-80.
64. Pozri I. diel prvého sovietskeho vydania Diela Marxa a Engelsa. Moskva, 1927-1935.
65. La Revue. No. 1, p. 288.
66. Niederrheinische Volkszeitung. 15. Juli 1862.
67. Rheinische Jahrbücher. Bd. I, 1845.
68. Moses Hess. Briefwechsel. Mouton's Gravenhage, 1959, S. 413.
69. G.W.F. Hegel. Fragment über Volksreligionen und Christentum. Suhrkamp Verlag, Frankfurt/M., 1971. Bd. I, S.S. 35-36.
70. Trevor Ravenscroft. Der Speer des Schicksals. Econ Verlag, Düsseldorf, 1974.
71. A. Solženicyn. Súostrovie GULag. III-IV. Paríž, YMKA-Press, 1974.
72. Millers. Roberts and Schulman. The Meaning of Communism, Silver Burdett and Co. Publ. House, 1963.